

Lis Ohtears

Füledás

Atlantisz II.

Lis Ohtears: Atlantisz II. – Fulladás

Lis Ohtears

Atlantisz II.
Fulladás

**Lis Ohtears – Fulladás
Atlantisz II.**

©Lis Ohtears 2024

ISBN
9786150200934

Minden jog fenntartva!

Borító:
Nagy Nikoletta

Szerkesztette: Hetesi Júlia
Lektorálta: Hetesi Júlia

Terjesztő:
Book Dreams kiadó

*Mindenkinek, aki már évek óta várja ezt a folytatást. Köszönöm, hogy velem
vagytok!*

De külön köszönet Kate-nek, aki a legtöbbet segített, és Aurorának.

Szerzői megjegyzés:

St. Andrews egy általam kitalált, fiktív kisváros Skóciában. Úgy tudom, alpból létezik egy ilyen nevű hely, de az én városkámnak nincs köze hozzá.

1. fejezet

Lilias

Vettem egy varázskönyvet az e-bayen, azonban legszívesebben kidobtam volna az említett kötetet.

Sajnos pillanatnyilag rövidzárlatossá válhatott az agyam, amikor kiadtam rá a pénzt. Nem is értem, mit gondoltam... Abban biztos voltam, hogy nem én leszek a következő Hermione Granger. Na jó! Lehet, hogy titkon ebben reménykedtem.

A pasi szerint, aki valószínűleg jót röhögött rajtam, a megfelelő ember kezében a benne írt varázslatokkal sok dologra képes lehet a használója. Azt állította, egy másik civilizáció tagja írta, és generációk óta a családja tulajdonát képezte. Nem értettem, ha ennyire érdekes tárgy birtokában van, miért vált meg tőle, de valószínűleg azért, amiért én szívem szerint kihajítottam volna az ablakon. Gondolom, nem bírta használni. Ahogy én sem. Úgy tűnt, az ereimben egy kevés varázslat se lehetett. Még egy szimpla keresőbűbáj sem sikerült. Azóta sem tudom, hol lehet a garázskulcsom. Pedig megpróbáltam. Tényleg megpróbáltam! Teliholdkor, zsályát égetve. Minden hülye utasítást követtem. Buta könyv és buta hatvankét font, amit kiadtam érte. Plusz a postaköltség.

Habár az utóbbi időben megnőtt a kereslet mindenféle okkult tárgyra, szóval ahhoz képest még olcsón megúsztam. Az egész világ tudott róla, hogy azon a bizonyos napon történt valami. Nem lehetett eltitkolni vagy eltusolni. Az internetet felrobbantották a különböző videók és fotók, a hírekben folyton erről beszéltek, még a csapból is ez folyt. Egy kis országban történt, ami hamar híressé vált. Ha addig nem tudták volna a nevét, ezek után megjegyezte mindenki. Augusztus 16-án hatalmas vihar csapott le a tóra, amit egy meteorológus sem tudott megmagyarázni. Ezen a napon több mint harminc fiatal nő tűnt el. Mindenki azt gondolta, meghaltak, de aztán az egyikük hirtelen előkerült. Őt Hollósi Szófiának hívják, ráadásul mikor előkerült, nem volt egyedül. Egy jóképű idegen is követte, akiről azóta se tudja senki, hogy ki lehetett. Ha mindez nem lett volna elég, olyan videófelvételek is készültek róluk, ahol egyértelműen varázsolnak. Majd amilyen hirtelen felbukkantak, olyan hirtelen újra eltűntek.

A természetfeletti erőkből hívők és egyéb megszállottak azóta folyton kutakodtak. Voltak profik, akik milliókat áldoztak erre. Ám akadtak amatőrök is, akik csak egy füzetrel és tollal indultak neki a keresésnek. Mintha csak azt várták volna, hogy az egyik bokorból kiugrik egy sárkány, és azt mondja: Létezik a természetfeletti! Ne keressétek tovább!

Elmosolyodtam a gondolatra. Én aztán nem ítélném el őket, hiszen mondhatni egy voltam közülük. Ugyan próbáltam tudományos szempontból megközelíteni a dolgokat, noha tudtam, hogy a varázskönyv cseppet sem tűnt túl racionális megoldásnak, de ugyanúgy keresgéltem csak, mint ők. Imádtam a mágiához és a különböző legendákhoz kapcsolódó dolgokat. Ebben a témában indítottam blogot, amit állandóan frissítettem. Az okkultizmus és bármiféle varázslattal kapcsolatos dolog azután vált fontossá számomra, hogy a szüleim meghaltak. Az évek múlásával mindez egy szuper hobbi lett számomra, akkoriban pedig az egyetlen mentsvárom volt. A gyermekkori énem nem élte volna túl, ha nem álmodozhat varázslatos világokról.

Pár héttel ezelőtt sikerült kikönyörögnöm a nagybátyámtól, hogy látogassunk el Magyarországra. Néhány napot töltöttünk ott. Amikor leszállt a gépünk, hihetetlenül izgatott voltam. A saját szememmel akartam látni a Balatont, ahol minden történt. Csalódtam. Semmit sem tudtam meg. Ráadásul az eset óta a hely rengeteg turistát vonzott, így tele volt minden emberekkel. A kis nyaralásunk nagy részét a tolongó mániákusok kerülésével töltöttem. Próbáltam nem minden nap lángost enni, illetve kérdezősködtem a helyiektől.

A magyarok segítőkésznek bizonyultak, de mindenki mást mondott. Szerintem a többségük csak kitalált valami sztorit, amivel a hozzám hasonlóknak fejét tömték. Így kissé csalódottan jöttem haza.

Felnyitottam a laptopomat, és kétszer kattintottam a *Dögös varázscsávó és Szofi* mappámra. Igen, ezt a nevet adtam neki... Ne ítéljen el senki! Elindítottam az egyik videót, amit már vagy ezerszer megnéztem. Az egyik videómegosztó oldalról mentettem le, hogy akkor is kéznél legyen, ha nincs netem. A férfi, aki a videón szerepelt, eszméletlenül jól nézett ki, így nem is csoda, hogy egész rajongótábora alakult ki, és a legtöbb videó alatt ehhez hasonló kommenteket lehetett olvasni: *engem is elrabolhatna!*

Engem mégiscsak jobban érdekelt az a tény, hogy mágikus ereje volt. Megállítottam a lejátszást, és úgy bámultam a képernyőt, mintha most – ezredszer – valami olyat is látnék, amit eddig nem. Nagyon furdalt a kíváncsiság azzal kapcsolatban is, hogy mi történt Szofi családjával. Ugyanis az ominózus eset után nemcsak a lány és szexi pasija tűntek el nyomtalanul, hanem az anyja, a nevelőapja és az öccse is. Nekik is külön mappájuk volt.

A szkeptikusok szerint az összes videó egy nagy átverés része. De még ők sem tudtak elég érvet felsorakoztatni arra nézve, miért kerítették el azóta a Balaton egész területét. Nagyot sóhajtottam, és beletúrtam hosszú, szőke hajamba. Mások tortát sütnek szabadidejükben, én meg kitalálnak hitt dolgok után nyomozok.

Előrébb hajoltam, idegesen doboltam ceruzámmal az asztalon. Hunyorogva emeltem fel a fejem, majd az órára pillantottam, ami kerek hatot mutatott. Észre se vettem, mennyire elszaladt az idő. A nap már lemenőben, és hála a gomolyfelhőknek, amik esőt ígértek, még sötétebb volt, mint alapjáraton. Nagyot nyújtózkodtam. Megdörgöltem a szemem, az egész napos monitorbámulás nem tett jót neki.

Kyle és Jack golfozni mentek. Valószínűleg utána Jack lakásán kötöttek ki. Amióta legutóbb véletlenül rájuk nyitottam, nagyon is értékeltem ezt a gesztust. Imádom mindkettőjüket, de soha nem kívántam magamnak azt a traumatikus élményt, hogy pucéran lássam őket. Ha összeköltöznek, mindenképp óvatosabbnak kell lennem. Túlzottan megszoktam, hogy csak ketten vagyunk a nagybátyámmal, és nem szerettem volna a terhükre lenni. Felvettem azt is, hogy elköltözöm, de Kyle hallani sem akar róla, míg nem végzem el az iskolát. Sokat köszönhettem a nagybátyámnak: magához vett a szüleim halála után, és gondoskodott rólam. Foggal-körömmel küzdött értem, mivel fiatal kora miatt nem tartották elég érettnek egy nyolc éves kislány felneveléséhez, de ő mindenkire rácafol. Egy élet is kevés lenne meghálálni neki mindezt.

Felkapcsoltam az éjjeli lámpámat, és folytattam az olvasást. Amikor újra az órára pillantottam, meglepetten vettem észre, hogy hamarosan kilenc. A számhoz kaptam a kezem, olyan gyorsasággal ugrottam fel a székről, hogy az feldőlt. Kilenc? Ne! El fogok késni! Szinte éreztem, ahogy a kétségbeesés az arcomra kúszott. Azonnal kimentem a szobámból, ami az amerikai konyhás nappaliba vezetett.

Andrew ki fog nyírni, ha megint kések. Annyira ki fog nyírni! Ráadásul a film elejéről is lemaradunk, azt pedig mindennél jobban gyűlöli. Ugrándozva bújtam bele az egyik, majd a másik cipőmbe. Felkaptam a szövetkabátomat, majd örült keresgélésbe kezdtem. Hol a fenében van a slusszkulcsom? A táskámban lett volna a helye. Kínomban felnyögtem, ahogy harmadszor túrtam át az összes zsebet. Végül fogtam a táskát, és fejjel lefelé fordítva rázni kezdtem. A kulcs azonban sehol sem volt. Hát ez mesés. Akkor azt hiszem, biciklivel megyek. Kinek kell az a hülye kocs?

Fő az egészséges életmód. Kirontottam a házból, bezártam az ajtót, és felpattantam az udvaron álló, kék színű bringámra. Örült sebességgel tekertem, de esélytelen volt, hogy időben oda érjek a mozihoz. Mire végre megérkeztem, teljesen kifáradtam, és csupa izzadság voltam. Cinikusan arra gondoltam, ebben az esetben lesz helyünk, hiszen a szagom majd mindenkit elüldöz. Észrevettem Andrew alakját, ahogy éppen a karórájára pillant. A testtartása feszültségről árulkodott, ez pedig sosem jelentett jót. Szinte leestem a kerékpáromról, és lihegve néztem rá.

– Én – kezdtem két levegővétel között. Úgy éreztem a szívem kiszakad a mellkasomból. Andrew feltartotta a kezét, amolyan jelzésként, inkább hallgassak.

Szemöldökét dühösen összébb vonta, és elhúzta a száját. Barna szeme most semmiféle melegséget nem rejtett, emiatt rosszat sejtettem.

– Lil, ez nem fog működni. Mármintha te meg én – mutatott kettőnkre, mintha nem lett volna kellően világos, mire gondol. A szívem összeszorult egy másodpercre. – Teljesen el vagy varázsolva, mintha nem is a földön járnál. Csak ezek a fura dolgaid foglalkoztatnak. Gondolom, megint emiatt késtél, mert ahogy te fogalmazol: „belemerülsz a munkába”. Áh, mindegy is! Nekem nőre van szükségem.

Az utolsó mondaton teljesen megrökönyödtem, és felvontam az egyik szemöldököm. Miért, én mi vagyok? Kislány? Önkéntelenül is lepillantottam a melleimre, amik ugyan nem nőttek nagyra, de, hé, nagyon is jók voltak!

– Képtelen vagy bármit is komolyan venni. Sokkal inkább egy álmodozó kislány jut rólad eszembe, nem egy érett, felnőtt nő – folytatta.

Még csak két hónapja kezdtünk randizgatni, de Andrew már az egyetem kezdete óta tetszett. Amikor először hívott randira, majdnem kiugrottam a bőrömből. Kis városunk egyik legjobb tanulója, sportolója, és még a külsejére sem lehet panasz. Nem mellékesen a szülei is sikeresek, és a családjuk generációk óta él a környéken. Andrewnak még a nevét is a város tiszteletének adózva választották, St. Andrews. Tudták, hogy a fiuk nagyszerű polgárrá fog cseperedni, és büszkén viselheti majd ezt a nevet. El sem tudtam hinni, hogy ez a srác éppen engem nézett ki magának. Aztán kezdtem rájönni, hogy nem igazán illünk össze, mégis küzdöttem ezért a kezdeti érzésért... Próbálkoztam. Belementem minden közös programba, noha egyik sem érdekelt. A mai mozizás is ilyen volt. Egy világháborús

filmet néztünk volna meg, ami ráadásul fekete-fehér. Inkább az új akciófilmre ültem volna be, de Andrew hamar nemet mondott rá.

– Azért, mert elkéstem? – kérdeztem bátortalanul. Utáltam, hogy a hangom meghunyászkodóvá vált.

– Az eddigi randijaink közül csak négyre érkeztél meg időben. Amikor meg nálatok néztünk filmet, elfelejtetted, hogy jövök, és negyed órán keresztül kopogtam az ablakodon, mire észrevettél.

Uh... Hát igen... Az tényleg kínos volt. Éppen belemerültem a kutatásba, és felvettem a fejhallgatómat. Tény, eddig én sem voltam túl jó barátnőalapanyag, de mindig nevetett, és azt mondta, semmi baj. Az utóbbi időben vált csupán bosszússá, de egészen eddig soha nem mondta meg, mi baja. Most meg hirtelen rám zúdította, és rögtön szakítani is akart.

– Nézd! Te csodálatos vagy. – Kezét a tarkójára csúsztatta, és látszott, hogy nehezen fogalmazta meg, amit mondani akart. Nem tetszett, ahogy ez kezdődött. – Kedvellek. De ennek így nincs értelme. Téged most minden sokkal jobban leköt, mint én. Úgy érzem, nem vagyok fontos neked.

– Ez nem igaz! – tiltakoztam rögtön, de jobban belegondolva, igaza volt. Valamilyen szinten fontosnak éreztem őt, de azt nem tudtam volna megmondani, mennyire... Hiszen azt nem mertem kijelenteni, hogy szerelmes vagyok.

– Igazából találkozgatni kezdtem egy másik lánnyal – mondta halkán. Jó, most pedig vágj gyomron, és amikor összeestem, rúgj belém!

Hányingerem támadt, nem tudtam, merre nézzek, mert attól tartottam, sírni fogok. *Ne kezdj sírni! Nehogy elsírd magad! De hát lényegében megcsalt!*

– Rendben – nyögtem ki, de szinte fel sem ismertem a saját hangom. Hogy vagyok képes egyáltalán beszélni? Hogy vagyok képes még talpon lenni?

– Akkor minden rendben lesz veled? – kérdezte félve, mint aki arra vár, hogy kitörjek, akár egy vulkán.

– Még szép – mosolyodtam el, de nem volt őszinte. – Nem én vagyok az első lány, akivel szakítanak. Tudod, mi ezt sok fagyival és béna, romantikus filmekkel szoktuk feldolgozni – nevettem keserűen, de úgy tűnt, Andrew nem vette észre. Legszívesebben a képébe sikítottam volna.

– Tényleg kedvellek, Lil. Szuper csaj vagy. Ezt a helyzetet is annyira jól kezeled, még most is képes vagy poénkodni. Ezt úgy imádom benned – mondta, és arca kissé ellágyult.

Jaj, csak ezt ne! Most meg elkezd dicsérgetni. *Remélem, azért megölelni nem fog, mert akkor lehet, hogy tényleg bögni kezdek.* Elfintorodtam. *Hm, tévedés... Inkább gyomron vágom.* Erősebben szorítottam a bicikli kormányát. A szomorúság helyét kezdte átvenni a düh, és Andrew arca egyre inkább kívánatosabbá vált az öklöm számára.

– Ha gondolod, a filmet azért megnézhetjük – ajánlotta. *Na, ha most nem megyek, tényleg megütöm.* Elvigyorodtam, majd megráztam a fejem.

– Jobb, ha indulok. Majd az egyetemen találkozunk – intettem búcsút felpattanva a kerékpáromra.

Már csak az hiányzott volna, hogy még a béna „legyünk barátok” szöveget is benyögje. Annyira gyorsan tekertem, ahogy csak tudtam. Erős volt a késztetés, hogy hisztizve felhívjam Kyle-t. Annyira szükségem lett volna most a szeretetére, de nem akartam az ő napját is elrontani. Elég, hogy az enyém vacakul végződött.

Egyedül kellett túljutnom ezen. Végül is nagy igazságot mondtam azzal, hogy nem én voltam az első lány, akivel ilyesmi történt, és valószínűleg nem is az utolsó. Valahogy mind túléljük, de tényleg kellene fog a fagy.

Ahelyett, hogy hazamentem volna, önkéntelenül is a temető felé vettem az irányt. Sokakkal ellentétben engem nem rémített meg a hely éjszaka sem. Ott voltak eltemetve a szüleim, nekem pedig néha ki kellett öntenem nekik a szívem, és mindegy volt, melyik napszakban tettem. Éjszaka azt szerettem leginkább, hogy csendes. Ilyenkor a közelben lévő óceán morajlását is hallani lehetett. Persze, a gondnokot el kellett kerülnöm, hiszen nem nézte jó szemmel a temetőben ólálkodó fiatalokat. Mindenki a potenciális rongálót látta. Letámasztottam a biciklimet, majd elindultam a tengerpart felé, ahol a titkos bejáratom rejtőzött. A falon volt egy lyuk, amit eltakartak a tuják, és tudtommal rajtam kívül még senki sem fedezte fel, vagy ha mégis, nem gondolták, hogy bárki is bepasszírozná ott magát. Szerencsére apró termetű voltam, és mellette még vékony is.

A titkos bejáratomat a partról lehetett megközelíteni. Ez a szakasz túlságosan iszapos volt, így nem vonzotta a strandolókat, arról nem is beszélve, hogy a temető szomszédságában állt, ami ugyancsak lelombozta az embereket.

Előhalásztam a zsebemből a mobilomat, hogy azzal világíthassak a sötétben. Rengetegszer megtettem már ezt az utat. Néha megálltam, hogy

kicsit elmerengjek, és belenézzek a mély sötétségbe. A tenger ilyenkor egy nagy, fekete lyukra emlékeztetett. A szél só illatát hozta magával, ahogy belekapott a hajamba.

Megtorpantam. A telefonom fényét jobb oldalra irányítottam. Lehet, hogy képzelődtem, de mintha láttam volna valamit. A földön egy test hevert. A hullámok nyaldosták az alak bőrét. Amint visszahúzódtak, a szemem elkerekedett. Biztos, hogy csak képzelődöm. Egy sellő?

Vagy a srácot félig felzabálta egy bazi nagy hal...

2. fejezet

Lilias

Megfordultam a tengelyem körül. Most komolyan?

– Marha vicces! Ez is olyan kandi kamerás show? Lássuk, hogy reagál a buta szőke! –kiáltottam az éjszakába, továbbra is ide-oda jártatva a tekintetem. – Vagy esetleg egy Prank Scream videó? Tőlem ne várjatok milliós nézettséget a TikTokon!

Semmi nesz nem érkezett, de folytattam a mondandómat.

– Nem jött be, emberek! Előjöhetnek!

Biztos voltam benne, ha közelebb megyek, a sellősrác hirtelen felugrik, rám hozva a frászt. Bár őszintén szólva ennél kietlenebb partszakaszt nem is választhattak volna a hülye poénjuknak, hiszen itt szinte senki sem szokott mászkálni. Ahogy erre gondoltam, egy kicsit elbizonytalanodtam. Mély levegőt vettem.

–Tudjátok, mit? – kiabáltam megint, újra körbekémlelve – Odamegyek, de figyelmeztetek titeket, hogy jártam önvédelemre!

A lábam belesüppedt az iszapos talajba. Amikor elég közel kerültem, újra a hátam mögé pillantottam, majd lehajoltam a mozdulatlan testhez. *Lehet, hogy meghalt?* A férfi a hasán feküdt, így jól megnéztem magamnak a hátát és keskeny csípőjét. El kellett ismernem, hogy szép látványt nyújtott. Amúgy is a hátaik voltak a gyengéim, az övé pedig kifejezetten

szemrevaló volt. Széles vállát halvány szeplők tarkították. Vizes haja a tarkójára tapadt. Messziről egészen sötétbarnának vagy feketének tűnt, de ahogy a telefonom fénye megvilágította, rá kellett jönnöm, valójában vörös. Napbarnította bőrén csillogtak a fényes cseppek.

Kíváncsi lettem, milyen lehet az arca. Leguggoltam, megfogtam a lábamnál heverő vastag uszadékfát, aztán megbököttem az oldalát. Nem moccan, még csak meg se rezzent. Kinyújtottam a kezem, majd a jelmezhez közelítettem. Ujjamat végighúztam a színes pikkelyeken, amik az érintésem nyomán mintha megváltoztatták volna a színüket. Elképedve visszarántottam a kezem. A tapintása egészen más volt, mint vártam. Puha, bőrszerű, mintha igazi lenne. Elfintorodtam, végül hirtelen ötlettől vezérelve kicsit megrángattam az anyagot a srác csípőjénél, ami azonban meg sem mozdult. Nem lehet... Vagy mégis?

Ekkor az idegen hirtelen feltolta magát, a karjaira támaszkodott, majd elkezdett valami fura halandzsanyelven beszélni, amiből egy kukkot sem értettem. Sikítva felugrottam, aztán reflexszerűen leütöttem a kezemben tartott fadarabbal. A feje visszahanyatlott az iszapos talajra. A szemem azonnal kitágult, kezemet a szám elé kaptam. *Basszus!*

Lehet, hogy most nyírtam ki valakit... Újra leguggoltam, rettegvé ellenőriztem a pulzusát. Megkönnyebbülten felsóhajtottam, amikor megéreztem a szabályos ütemet.

Most mi legyen? Hívjak mentőt? Döbbenten bámultam az ismeretlen tarkójára. Lehet, hogy valami elmegyógyintézetből szabadult, több személyiségű fura alak. Ekkor vettem észre az oldalán lógó táskát. Szép, de még nem láttam hasonlót. Egyedi dizájnerdarabnak tűnt, ami valószínűleg kézzel készült. Talán lesz benne valami irat, hogy ki is ez az idegen. Belenyúltam a táskába, de szinte azonnal kihúztam a kezem. Majdnem elejtettem a köveket, amik a tenyereimen pihentek. A szám is tátva maradt. Ez kirabolt egy ékszerboltot? Megráztam a fejem. Biztos nem valódiak. Közelebb emeltem a mobilom fényét, úgy forgattam az ujjaim között a csillogó köveket. Egy ilyen fedezné a tandíjamat és még többet. Egyetlen pillanatig megfordult a fejemben, hogy eltegyem, de a nagybátyám becsületesnek nevelt. Nem olyasfajtanak, aki kirabol egy eszméletlen srácot.

Nagyot sóhajtva visszaraktam a követ a többi közé, majd tovább matattam, amikor az ujjam egy papírt tapintott ki, amit azonnal előhúztam. Izgatottan olvasni kezdtem a telefonom fénye alatt a szöveget, vagyis csak

olvastam volna. Felismertem a nyelvet, de sajnos nem sokat értettem belőle. Segítségül hívtam a Google-fordítót is, de eléggé furcsán rakta össze a mondatokat... A lap alján szereplő írás kétségkívül felcsigázott, ott ugyanis a Szofi név szerepelt, nekem pedig azonnal járnai kezdtek az agytekervényeim. Nem lehetett véletlen. Ez a lány biztosan Hollósi Szófia. Az ajkamba harapva a fiatal férfi felé pillantottam. Lehetséges, hogy ez a nevetséges jelmez nem is jelmez? Adrenalin száguldott az ereimben. Úgy döntöttem, megbizonyosodok a gyanúmról. Húzkodni, rángatni kezdtem vöröske uszonyát, ami egy tapodtat se mozdult. Felugrottam, izgatottan toporzékoltam, miközben furcsa vinnyogás jött ki a számon. Mázli, hogy mindennek nem voltak szemtanúi.

Mit csináljak? Mit csináljak? Semmiképp sem hagyhattam ott. Nem mulaszthattam el egy ekkora lehetőséget. De ránézésre minimum kilencven kiló tömény izom volt, ha nem több. A temető felé pillantottam. Úgy emlékeztem, van egy kis bódé, ahol mindenféle kertészeti eszközöket tartanak, köztük egy talicskát is. Örült ötletem támadt.

– Nem hiszem el, hogy ezt csinálom – nyögtem fel, majd elindultam.

Az ajtó előtt állva elkapott a szégyen, és arra gondoltam, még nem késő visszakozni. *Vajon milyen csapás érhet egy lányt, aki temetőből lop? Esetleg kísértetek vagy élőholtak fognak üldözni?* Ha sellők léteznek, akkor én már semmin sem lepődnék meg. Aztán emlékeztettem magam, ezt a talicskát nem ellopom, csupán kölcsönveszem. Ráadásul nemes cél érdekében cselekszem. Igen! Totálisan nemes cél érdekében!

Fogtam a téglá nagyságú követ, amit a parton találtam, és elkezdtem ütögetni a zárat. A síri csendben túl hangos volt ez a zaj. Csak reménykedhettem benne, hogy a gondnok épp a temető másik felében van. Bár azon sem lepődnék meg, ha ez még odáig is elhallatszana. A lakat megadta magát, majd lepattant. Kicsit elhúztam a számat. *Micsoda olcsó vacak!* Bár nem hinném, hogy bárki is számított talicskalopásra. Khm... Akarom mondani: kölcsönvételre!

Belépve a kis fészerbe dohos szag fogadott. Körbejártam a mobilom fényét az apró helyiségben, és a falnak támasztva meg is találtam, amit kerestem. A kereke kicsit rozsdás volt, így, ahogy toltam, azonnal nyekeregni kezdett. A hideg futkosott a hátamon a hangtól. Sietve indultam a fal felé, ahol a talicskát megpróbáltam átemelni a kerítésen, de csúfos kudarcot vallottam. Neszre lettem figyelmes a hátam mögül, ezért pánikba

esve megszorítottam a lépteimet. Kénytelen voltam körbemenni, ami magában hordozta a lebukás veszélyét. Ráadásul valahogy el kellett terelnem a gondnok figyelmét, ugyanis a bódéja előtt kényszerültem elhaladni. Mély levegőt vettem, amikor elbújtam az egyik méretes bokor tövében, nem messze a kaputól. A menekülésem útvonala már csak egy karnyújtásnyira volt tőlem.

Bámultam az idős férfit, aki abban a pillanatban lépett be a neki kialakított, kis helyiségbe. Reménykedtem, hogy eszembe jut valami kevésbé kellemetlen megoldás. Halmozom a bűnöket a mai napon. Tárcsáztam a rendőrséget. A városkánkban nem sok bűneset történt, így a járőr tíz perc múlva megérkezett. A gondnok azonnal beengedte a két férfit, aztán hallva a rendőröket, hátravezette őket. Névtelen telefonálóként előadtam nekik, hogy néhány osztálytársammal belógtunk a temetőbe, de amikor megrongálták a fészert, berezeltem. Megvártam, míg a három férfi kellő távolságba kerültek, aztán a kapu felé igyekeztem, miközben folyton a hátam mögé pillantottam. Majdnem örömtáncba kezdtem, ahogy befordultam a sarkon. Ha vissza is néztek, már nem láthattak.

Szerencsére a vöröshajú még mindig ott hevert. Odatolattam, aztán szemrevételeztem a helyzetet. Valahogy bele kell emelnem. Megragadtam a karjait, és próbáltam kicsit megemelni, de sok sikert nem értem el vele, alig emelkedett el a földtől.

– Miért vagy ilyen nehéz? – visítottam, ahogy újra a talicskába akartam erőszakolni.

Annyira erőlködtem, hogy már az izzadság is gyöngyözni kezdett a homlokomon. Ez nem éppen nekem való feladat volt. De mégse kérhettem meg valakit az utcáról, hogy légy oly' szíves, segítsd már a sellőmet a talicskába rakni. Fújttam és lihegtem, amikor egyszer csak elvesztettem a fogást a srácon, mire ő visszahanyatlott, én meg elvágódtam a testében. Félig ráesve, félig az iszapba kerültem el. Felnyögtem, aztán amolyan hisztérikus kacaj is elhagyta az ajkaimat. Ez a szituáció annyira abszurd. Lehet, hogy csak álmodom az egészet.

Bő háromnegyed óra után rájöttem, mindennek semmi értelme. Ha be is teszem a talicskába, utána esélyem sem lesz, hogy eltoljam hazáig. Így hát jöhetett a B terv.

– Szép jó estét! – szóltam a telefonomba vidáman. – Egy fuvarra lenne szükségem.

Az autó húsz perc múlva érkezett. Ez idő alatt tövig rágtam a körmeim. A ruhám és a hajam mocskos volt, amit eleve nem díjaznak a sofőrök, arról nem is beszélve, hogy egy hazugságot készültem előadni, én pedig rémesen hazudtam. A férfi jóval távolabb állt meg a kocsival, amit meg is értettem, hiszen túl iszapos a talaj. Egy idősebb, szakállas úr volt. Úgy tűnt, jó kondiban van. Ennek örültem, hiszen be kell emelnünk a sellőt a kocsiba. Azonnal láttam az arcán a nemtetszést.

– Dupla árat fizetek – mondtam rögtön. – A tisztítást is fizetem – tettem hozzá, és a pénztárcám máris sírva fakadt. Ennyit a spórolt pénzemről. Az idős férfi morgott, majd az állát dörgölte.

– Kislány, előbb mondd el, mi folyik itt! Hullát dupla árért sem szállítok.

– Ja, ő nem hulla – nevettem fel idegesen. – Csak nagyon kiütötte magát. Fogadtunk a barátainkkal, és hát ez lett a vége, ők persze leléptek – sóhajtottam, közben remegett a hangom.

A sofőr a fejét ingatta.

– Miért van rajta ez a hacuka?

– A fogadás része – vágtam rá. Talán picit túlságosan is gyorsan, hiszen erre a kérdésre számítottam, és ez tűnt a legkézenfekvőbb válasznak.

– De így nem igazán fér be a kocsiba. Előbb le kéne róla vennünk.

– Nem lehet! Alatta tök pucér – suttogtam. Reménykedtem, ennyi elég lesz, és nem fogja feszegetni a témát. Nem úgy nézett ki, mint akit meggyőztem, így még hozzátettem. – Illetve a ragasztó is nagyon erős. Kellene hozzá egy ilyen speckó folyadék, ami oldja. Eltartana egy ideig, mire kihámoznánk belőle, főleg így.

A sofőr a homlokát ráncolva a kocsi felé pillantott. Biztos voltam benne, hogy azt fontolgatja, otthagya. Végül mélyet sóhajtott, aztán megdörgölte az arcát.

– Rendben, kislány. Vigyük haza a fura barátodat – mondta. Hallottam, ahogy az orra alatt arról motyogott, milyen nevetségesek a mai fiatalok. A sellőhöz lépett, a hóna alá nyúlt, majd felemelte a felsőtestét. Egy percre elállt a lélegzetem, mivel végre normálisan láthattam az arcát.

A mindenit! Hát... Jól nézett ki. Jobban, mint jól. Éles, határozott vonalak jellemezték. Szinte már azért fohászkodtam, hogy kinyissa a szemét, mert kíváncsi voltam, milyen színe lehet. Elgondolkodtam rajta, mennyire lenne fura, ha felfeszíteném a szemhéját. Egyetlen pillantás a sofőrre elég volt, hogy rájöjjenek. Nagyon.

A srác vállával ellentétben az arcán nem voltak szeplők. Huszonévesnek nézett ki, akárcsak én. Azonban nem álmodozhattam tovább, követtem a sofőrünket. Nagy nehezen betuszkoltuk a hátsó ülésre. A halfarka vége összevissza csavarodott, míg a felsőtestét a hátsó ülésre fektettük. Annyira nevetségesen festett, hogy nem bírtam ki, és elnevettem magam. A sofőrünk a fejét ingatva ült a kormány mögé, majd én is helyet foglaltam. Elhadartam a címet, aztán hálát adtam azért, hogy az autónak sötétített ablakai voltak.

Amikor már szinte fellélegeztem, az egyik utcában belementünk egy bukkanóba, mire a sellő halfarka az arcomnak csapódott. Teljesen letaglózva löktem vissza az említett testrészt oda, ahol előtte volt. Ennél furább dolog még sosem történt velem.

Autóval hamar megérkeztünk. Igyekeztem kinyitni a bejárati ajtót, hogy a szomszédok másnap ne azon csámcsogjanak, hogy Lil egy eszméletlen fiút cipelt a lakásba.

– Dobja csak le a földre – mondtam a sofőrnek, aki egyik szemöldökét felvonva nézett rám.

– Csak hagyjam itt az ajtóban? – kérdezte. – Ne vigyem be a kanapéra vagy ilyesmi?

– Innentől megoldom. Már így is sokat segített – jelentettem ki, mire a férfi letette a földre a sellőmet. Gyorsan besiettem a szobámba a pénzért, aztán integetve figyeltem, ahogy a kocsik kikanyarodik az utcából. Fellélegeztem, amint eltűnt a látóteremből. Beljebb léptem, be akartam húzni az ajtót, de nekivágtam a földön heverő srácnak.

Jaj, most már tuti, hogy maradandó sérüléseket okozok neki. Arrébb rugdaltam az uszonyát, és becsuktam az ajtót. Még erre sem ébredt fel, így elgondolkodtam rajta... Mi van, ha meghalt? Mármint, félig hal. Lehet, hogy ennyi idő alatt kipurcant itt a parton, de Ariel is jól elvult, míg Eric hercegnek dalolászott. Mondjuk az is tény, hogy nem kéne Disney-mesékre alapoznom. Talán nem ártana bedobni a kádba vagy leönteni egy kancsó vízzel.

A kezénél fogva húztam. Öt perc alatt haladtam körülbelül fél métert. Se. Fújtatva próbálkoztam újra és újra, mire végre kicsit előrébb jutottam. Azonban ezzel a tempóval sosem érem el a célt. Vajon késő visszahívni a sofőrt? Oldalra pillantottam, ekkor észrevettem az asztal alá száműzött tárgyat. Pár éve kitaláltam, hogy majd deszkával fogok az egyetemre járni, viszont hamar rájöttem, ez a sport nem nekem való, de most kapóra jött ez a

régi holmi. Fogtam a gördeszkát, oldalra gördítettem a vöröshajút, és alá gyömöszöltem a guruló szerkezetet.

– Légyszi, ne törj el! Légyszi, ne törj el! – fohászkoztam, ahogy a vendégszoba felé kezdtem húzni, és minden egyes csikorgás kín volt a fülemnek. A vendégszoba tökéletes volt arra, hogy ideiglenes otthona legyen egy sellőnek. Még saját fürdőszoba is járt hozzá.

Nagy nehézségek árán, de sikerült célba érnem. Esélytelennek tűnt, hogy az ágyra varázsoljam, ezért a földön hagytam. Annyira mozdulatlan volt, hogy egy percre megrémültem. Lassan leereszkedtem mellé, majd fejemet a mellkasára hajtottam. Ütemesen dobogó szívverést hallottam, ami megnyugtató volt. Hátrébb húzódva figyeltem az arcát.

A fenébe is! Tényleg nagyon jóképű volt. Nem olyan módon, mint a videókon látott barna hajú srác, hanem kissé nyersebb, zabolátlanabb formában, és nekem inkább ez volt az esetem. Ráadásul a haja... Sose gondoltam volna, hogy a vörös hajú pasikra bukcom, de azt hiszem, ez lesz az új zsánerem. Izgatottan nyúltam előre, és az egyik tincset kisimítottam a homlokából. Mi a fenével moshatja a haját, hogy ennyire puha? Egyáltalán hogyan lehet ilyen azok után, hogy az iszapban fetrengtünk? Az enyémre rászáradt, és úgy állt, mint a cövek. A levegőbe szimatoltam. Az illata is remek volt Tenger és valami egzotikus fűszer aromája áradt belőle.

Ekkor legnagyobb döbbenetemre egy kéz kulcsolódott a csuklómra. Ijedten pillantottam az arcára, a szeme nyitva volt. Egy pillanatra elvesztem az olvadt csokoládéra emlékeztető íriszben. Azonban dühödte pillantása semmi jót nem ígért, ezért tartózkodó mosolyt öltöttem az arcomra.

Reméltem, hogy nem emlékszik a fejbévágásra.

– Szia! – suttogtam halkán. Keze erősebben kulcsolódott rám, a szemöldökét is összébb vonta.

Valószínűleg hátra estem volna ijedtemben, ha nem tart, ugyanis a teste fényt kezdett árasztani. Csak úgy spontán, mintha valami kibaszott világítótorony lenne. Elkerekedett szemekkel figyeltem, ahogy teljesen emberi alakot ölt. Húha! Önkéntelenül is lefelé indult a pillantásom, és kényszerítenem kellett magamat, hogy ne a lába közét bámuljam, noha lett volna mit nézni.

– A nevem Liliás Grant – próbálkoztam újra. Az álla megfeszült, de továbbra sem szólt egy szót sem.

Érti egyáltalán, amit mondok? Megpróbáltam más nyelveken is, de semmi reakció nem érkezett az egyre mérgezőbb pillantáson kívül.

Megértettem a dühét, végtére is szinte elraboltam. Hirtelen gyorsasággal maga felé rántott, elkapta a másik csuklóm is, úgyhogy jobbnak láttam, ha elejét veszem a dolgoknak, és megmutatom ki, a főnök.

– Hátrább az agarakkal, sushi-fiú! – kiáltottam rá. – Tanultam önvédelmet.

A következő pillanatban máris kiszabadítottam magamat, és a földre tepertem. Egyetlen pillanatig megilletődötten nézett rám, és még a szép ajkai is elnyíltak. A hasára ültem. Próbáltam figyelmen kívül hagyni aényt, hogy tök meztelen. Gyorsan kihúztam a fiókos szekrény felső részét, kiszedtem a selyemsálat, amit Tina néni itt felejtett a legutóbbi látogatása alkalmával. A srác megmozdult, próbált fölém kerekedni, de előnyben voltam. Kezét felhúzza az ágy lábához kötöttem. Csakúgy hullámszórtak alattam kidolgozott izmai. Elkezdett morogni valamit, de egy olyan nyelven, amit még életemben nem hallottam és nem tudtam beazonosítani sem. Viszont egy valamiben biztos voltam, semmi hízelgőt nem mondott.

– Oh, nem élvezed? – néztem rá mérgesen, belecsíptem a mellbimbójába, mire felmordult. – Büntetésből nem kapsz ruhát estére. Szóval, ha megfázol, az a te bajod! – magyaráztam, pedig most már ezer százalék, hogy egy szót sem értett. Leszálltam róla, és kimentem az előtérbe, ahol a táskát hagytam.

– Ezt pedig megtartom – lengettem meg előtte.

Úgy döntöttem, az egyetlen lefordítatom valakivel a levelet. Biztos akad egy tanuló, aki tud magyarul. Úgy nézett rám, mintha pusztán pillantásával szeretne kibelezni. Sóhajtottam egyet, és kiléptem az ajtón, magára hagyva őt. Bezártam a szobát, mivel semmi szükségem arra, hogy éjjel megfojtson egy párnával, ha sikerül valahogy kiszabadulnia. Éreztem már, ez volt életem legnagyobb hülyesége. Konkrétan fogva tartok egy férfit. Így kezdődnek a sorozatgyilkosos dokumentumfilmek is.

Miután alaposan megmosakodtam, és a nappaliban is nagyjából kitakarítottam, az ágyba zuhantam. Hiába voltam fáradt, hosszú ideig nem jött álom a szememre. Rezzgett a telefonom, a kijelzőre pillantva azt láttam, hogy Andrew írt.

Andrew: Jól vagy? Remélem rendben hazaértél.

Tudom, hogy biztos nem szeretnél éppen velem beszélgetni, de itt vagyok, ha mégis.

A szememet forgattam. Nos, legalább ez az egész sellős sztori teljesen elterelte a figyelmemet a gyalázatos párkapcsolati teljesítményemről. A párnámba fúrtam az arcom, és vártam, hogy eljussak álomföldre. Az utolsó gondolatom elalvás előtt a talicska volt. Vajon megtalálják a rendőrök? Valahogy vissza kéne vinnem.

Amikor felébredtem, már verőfényes napsütés árasztotta el a szobámat. Ásítva nagyot nyújtózkodtam, ekkor megütötte a fületem a nyíló bejárati ajtó hangja.

Kyle! Jézusom! Nem tudhat a meztelen sellőről a vendégszobában! Kiugrottam az ágyból, és kimentem a konyhába.

3. fejezet

Lex

Amint kidobott magából az örvény, elkapott a rosszullét, de ennek semmi köze nem volt a portálhoz. A tudat, hogy elvették tőlem a lényem egy részét, az erőmet, letaglózott. Amióta csak az eszemet tudom, velem volt a mágia. Most úgy éreztem, mintha hiányozna belőlem egy fontos darab. Ennyi erővel akár a karomat is levághatták volna. Életben hagytak ugyan, de ez a büntetés kegyetlenebb volt bárminél, amit csak el tudtam képzelni. Alábecsültem Szofi kreativitását. Sötétség vett körbe. Nem láttam túl sok mindent a környezetemből, azonban nem is voltam rá kíváncsi. A közelben lévő apró termetű, színes halak mind messzire úsztak, ahogy lerogytam az egyik sziklára. Az uszonyom idegesen csapkodott jobbra-balra. Legjobban az bosszantott, hogy az apám és az anyám megakadályozhatták volna ezt.

A fenébe is, hiszen az apám mindig csak ürügyet keresett arra, hogy újabb háborút szítson. Értem azonban a kisujját sem mozdította, mintha mindig is erre várt volna. Egyikük sem látogatott meg, amíg a börtönben raboskodtam, egyetlen üzenetet sem küldtek. Azt gondoltam, legalább ennyit számítok nekik. Még az utolsó pillanatokban is reméltem, hogy megjelennek, és megállítják ezt az egész örültséget. Végére is, ha maga a személyem nem is hiányozna, mégiscsak én voltam a trónörökös. Az egyetlen örökös! Azonban amikor kiszabták a büntetésemet – ami nem más volt, minthogy a Földre száműznek –, továbbra sem jelentek meg.

Keserű mosolyra húztam a szám és elnevettem magam, miközben kezemmel végigszántottam a hajamon. Ostoba voltam. Furcsa, szorító érzés uralkodott el a mellkasomban. Miért hittem az utolsó pillanatilag, hogy segíteni fognak? Ettől csak még jobban fájt. A Kristály királyság bezzeg szabályokat szegett, csakhogy megóvják egymást. Nem törődtek a következményekkel, csak egymással. Egyszerűen túl sok volt ez az egész. Mérhetetlen fáradtság lett úrrá rajtam.

Ostoba Echinoderm és a nője! Valójában magamat kellett volna okolnom. Hoztam egy mérhetetlenül rossz döntést, amit abban a percben helyesnek véltem. Könnyebb őket hibáztatnom, mint belátnom a tévedésem. Undorodva pillantottam a táskára, amit Szofi nekem adott. Franc se fogja használni! Jól megleszek a tanácsai és a segítsége nélkül! Le akartam tépni magamról, ott hagyni a tenger fenekén. Ám nem tettem. Magam sem tudtam megmondani, miért. Erősen a pántra markoltam. *Vissza fogok térni!*

Büszkén megemeltem az állam, majd felfelé kezdtem úszni. Mikor a fejem a felszín fölé került, láttam a felettem elterülő sötét eget, rajta ezernyi csillaggal, de egy csillagképet sem ismertem fel, hogy betájolhassam magam. Körbefordultam, és a távolban másfajta fényekre lettem figyelmes. Kicsit összefolytak előttem az élénk színek, a fáradtság kezdett maga alá temetni. Elhúztam a számat, és újra a mélybe merülve a part felé vettem az irányt. Az erőm elzárása és az átjáró használata fizikailag kiszívott belőlem mindent, mégis maximális sebességre kényszerítettem magam. Az sem számított, hogy minden porcikám fájdalmasan tiltakozott. Szükségem volt a gondtalan sötétségre, el akartam benne merülni, de ehhez teljesen le kellett magam fárasztanom.

A partra érve elterültem a földön. Még arra sem vettem a fáradtságot, hogy visszaváltozzam az emberi alakomba. Áldásként tekintettem a hideg levegő okozta szűrő érzésre a bőrömmön. Lehunytam a szemem. *Ezt is át*

fogom vészeln, ahogy mindent. A cellában sýnyldve azt gondoltam, eljött a vg. Azt hittem, ki fognak végezni. Mindez valamiért egy kis megnyugvással töltött el. Most már beláttam, az csupán az egyszerű megoldás lett volna. Túlzottan is maga alá temetett az nsajnálata. Beletörődtem a vgzetembe, és szinte már vártam, hogy megtörténjen az elkerülhetetlen. Mérgesen felhorkantottam, ahogy önnön ostobasgomra gondoltam. Kifújtam az eddig benntartott levegmet. Nem ostoroztam tovább magam, helyette mély álomba merültem.

Valaki kiáltozására ébredtem. Nem reagáltam rá, nem is értettem, miről hadovlt. Amikor azt éreztem, hogy valami kemény tárgyat az oldalamba bktek, az már éberebbé tett. Morgoldva húztam össze a szemöldököm. Még mindig az lom és az ébrenlét kds határán jártam, de már kezdtem magamhoz trni. Egy érintésre lettem figyelmes, amely óvatosan felfedezte a testem, aztán ez a kz meghzkodta a pikkelyeimet. Erre felemeltem a fejemet, és bosszúsan közöltem vele, távozzon. Sikts volt a felelet, majd valami a tarkmnak csapódott, mire rögtön elfogott a szédülés. Mg éreztem, ahogy a fejem visszahanyatlott a földre, aztán már semmi mást.

Ujjak trtak a hajamba, és mlnaillat kúszott az orromba. Valaki a tincsimet piszkálta. Kinyitottam a szemem, és megragadtam az idegen csuklóját. Az első, amire felfigyeltem az óceán kkjt idz irisz. Még sosem láttam hasonlóan megbabonz árnyalatot. A szempillái is hihetetlenül hosszúak voltak, és a hajsznvel ellentétben sötétek. A lny apró volt, törékenynek tűnt.

Szemem lejjebb vándorolt. *Lapos. Az arca szép, de határozottan nem az esetem.* Vettem egy mély lélegzetet, elszaktottam róla a tekintetem, majd gyorsan felmértem a szobát. Valami emberi putriba kerültem. Semmi elegancia, amit otthon megszokhattam. Odahaza minden ngyzetcentimtert átjárt a természet, ebben a szobában pedig csak egy haldokló növényt fedeztem fel. A lny megszólalt, újra magára vonta a figyelmemet, azonban nem értettem mit mondott. *A kommunikációs kpessegemnek is lttek.* Atlantiszon minden nyelvet képesek vagyunk megérteni, ha pedig meg lenne az erőm, akkor most is knyvedn képes lennék elhárítani a nyelvi akadályokat. *A mgim nélkül viszont tehetetlen vagyok.*

Felvettem az emberi alakomat, és nem kerülte el a figyelmemet, hogy a kis szkesg alaposan megnézett magának. Megint mondott valamit,

azonban a türelmem a végét járta. Megragadtam a másik csuklóját is, és kicsit magam felé rántottam. Még inkább körbejárt a belőle áradó illat, ami túlon túl kellemesnek bizonyult, és ettől még dühösebb lettem. A szőkeség újra beszélni kezdett, de ezzel csak azt érte el, hogy az ajkát kezdtem tanulmányozni. A következő pillanatban hanyatt dőlve találtam magam. Döbbenet tátottam el a számat. *Ez az apró lány... Komolyan leterített?* Megpróbáltam fölé kerekedni, de könnyedén háritotta minden mozdulatomat. Ha lehet, még jobban meglepődtem. Kihasználta a helyzetet, és megkötözött.

– Ostoba néember, ezt még megbánod! – sziszegtem neki, noha nem érthette.

Próbáltam kiszabadulni, mire belém csípett, méghozzá nem is akárhol. Felháborodottan néztem rá, de nem zavartatta magát. *Hogy merészel így viselkedni velem?* Folyamatosan magyarázott, miközben pár percre magamra hagyott, és a táskámmal a kezében tért vissza. A holmimhoz nyúlt, ami bosszantott. De leginkább az idegesített, hogy nincs irányításom a helyzet fölött. Ott állt fölöttem ez az apró lány, én meg ki voltam kötözve meztelenül. Akár valami bizarr, erotikus álom kellős közepén is lehetnénk. Csakhogy az embernek más szándékai voltak. Ott hagyott. Zár kattánására lettem figyelmes.

Csodás! Egyik ketrecből a másikba. Hát lehetne ennél jobb? A nagy koronaherceget foglyul ejtette egy gyenge embernő. Jobban mondva, egy vehemens, apró szörnyeteg, aki aranyosnak tűnik, de nagyot tud harapni. Újra megmozgattam a kezem, de erősen megkötözött. Fárasztó éjszaka elé néztem, de a börtönben töltött napjaim alatt ehhez már hozzászoktam.

Az apró emberlány egészen kicsit emlékeztetett Szofira. Ő volt az utolsó, aki szembe mert szállni velem, és ez tetszett. Soha nem gondoltam Echinoderm párjára romantikus értelemben, de irigyeltem miatta. Vágytam hasonló szőcsatákra és hevességre a környezetemben. Értékeltem az őszinteséget is. Sosem azt mondta, amit hallani akartam. Valamikor azon kaptam magam, hogy nem is Echinoderm bosszantása végett keresem Szofi társaságát, hanem mert egy kicsit érezni akartam, hogy élek.

Az én amatrixom gyenge jellemnek bizonyult. Bármit kértem tőle, megtette. Úgy tűnt, mintha mindig a kedvemben akart volna járni, miközben állandó boldogtalansággal küszködött. Szörnyen éreztem magam a társaságában, ezért amikor csak lehetett, kerültem. Egy idő után még enni sem volt hajlandó, és nekem el kellett viselnem a szánakozó pillantásokat,

hiszen mindenki azt gondolta, a kegyetlen Lex herceg éhezetti. Sosem tagadtam az ellenem felhozott vádakát, mindenki úgy gondolta, apám fia vagyok. De azért bántónak tartottam, hogy még ilyesmit is kinéztek belőlem. Persze nem tagadom, rá is játszottam a helyzetre. Ha már kegyetlenség, akkor úzzük mesterfokon.

Elmagyaráztam neki, hogy mások előtt miképpen fogok viselkedni vele. Egyetlen zokszó nélkül belement, ez is mutatta számomra, mennyire furcsa volt. Nem kérdezett semmit, sőt néha arra kért, büntessem meg. Ilyenkor megrökönyödtem, és inkább gyorsan magára hagytam. Végül feladtam. Meg sem próbáltam jóba lenni az amatrixszal. Elfogadtam, hogy a szüleiméhez hasonló rémes házasság vár rám.

Legalább a Földre száműzetésnek ennyi pozitív hatása volt. Megszabadultam tőle, ugyanis koronahercegként az egész életemet össze kellett volna kötnöm vele. *Abba pedig szép lassan biztosan tönkrementem volna.*

Azért választottam őt, mert láttam, ahogy segített egy idős nőnek. Azt gondoltam... Nem is tudom már, mit hittem. Jobban mondva tudom, de szánalmasnak tartom magam miatta. Megráztam a fejem. Ő már nem tartozott a problémáim közé. Azért reméltem, apám nem ölette meg.

4. fejezet

Lilias

Te jó ég! Te jó ég!

Akkora irammal szaladtam ki a szobámból, hogy nekicsapódtam az ajtófélfának, hála a csúszós zoknimnak.

– Szia, Kyle! – köszöntem sipító hangon, és még én is éreztem, hogy ebben aztán semmi természetes nem volt.

A színészkedés nem tartozott az erősségeim közé. A nagybátyám azonnal abbahagyta a bevásárlótáskák kipakolását, és felvont szemöldökkel nézett rám. Az évek alatt ő is kifejlesztette azt a tulajdonságot, amivel a szülők rendelkeztek. Kilométerekről kiszagolta, ha valami nem stimmel. Épp ugyanúgy ráncolta a homlokát, ahogy én szoktam. Le sem tagadhattuk volna a rokonságunkat. Nem csak külsőleg hasonlítottunk, de a gesztusaink is.

– Nagyon vörös a szemed. Nem aludtál jól? – kérdezte. A kérdezősködés szakasza. Tudja, hogy ettől megtörök. Határozottan rossz felé haladtunk.

Nagyon reménykedtem benne, hogy a sellő nem kezd kiáltozásba, mert akkor aztán végem. Biztosan nem tudnám kimagyarázni Kyle-nak, hogy miért tartom fogva. Be kellett volna tömnöm a száját valamivel, bár végig csendben volt. Többször felébredtem az éjszaka folyamán, párszor ránéztem, mivel aggódtam érte, de békésen szunyókált. Mindenesetre megjegyzem magamnak, ha legközelebb emberrablásra adom a fejem, akkor erre is gondolnom kell.

Valahogy el kellett terelnem Kyle figyelmét, úgyhogy kimondtam az első dolgot, ami eszembe jutott.

– Andrew szakított velem. – Kyle arca felragyogott a boldogságtól, aztán rendezte a vonásait. Megköszörülte a torkát.

– Nagyon sajnálom – mondta, és ha az előbbi reakciót nem láttam volna, talán még el is hiszem. Közelebb lépett, szorosan megölelt. – Semmi baj nem lesz. Az a fiú nem érdemelt meg téged.

Majdnem elnevettem magam. Egyszer sem közölte velem nyíltan, de ettől függetlenül tudtam, hogy sosem kedvelte Andrew-t. Elmeséltem neki az egész történetet, kezdve a késésemmel, majd folytattam azzal, hogy lényegében megcsalt. Természetesen a sellős részeket kihagytam.

– Mindegy, ez nem nagy dolog – rántottam meg a vállam.

– Miért nem szóltál már tegnap? – kérdezett rá azonnal. Csalódottnak tűnt, amiért nem fordultam rögtön hozzá.

– Miről kellett volna szólnia? – lépett a konyhába Jack egy újabb bevásárlószatyorral.

Jack, mint mindig, ma is remekül festett. Imádtam a stílusát. A nagybátyámmal ellentétben kedvelte az élénk színeket, és aznap is egy citromsárga pólót viselt. Már két éve volt a családom része. Újra elmeséltem, mi történt, és meglepődtem azon, hogy igazából nem zaklatott fel a dolog.

– Remélem, nem kerül a szemem elé az az ostoba! Majd jól behúzok neki – jelentette ki Jack, miután befejeztem a mondandóm. Kedvesnek találtam, de ismertem, a légynek sem tudott volna ártani.

– Csípném, ha két pasi verekedne értem, mint azokban a szappanoperákban – viccelődtem.

– Az nem verekedés lenne, kis szívem. A srácnak esélye se lenne ellenem. Láttad te már a bicepszeimet? – kérdezte felemelve a karját.

Ezen mind jót mosolyogtunk, aztán segitettem nekik a maradék holmival, miközben végig azért fohászokodtam, hogy vöröske továbbra se hangoskodjon. Szerencsére csak pár órát kellett kibírnom, ugyanis délután elutaztak pár napra. Jack felújításokat, restaurálást végzett. A cége már igazán elhíresült. Ha az egyik munkára a közelben került sor, akkor a nagybátyám is el szokta kísélni. Kyle szerencsére bárhol tudott dolgozni, ezért gyakran vele tartott. Néha én is velük mentem, de az egyetem miatt legtöbbször itthon kellett maradnom. A mai napon Dunbarba utaztak, és csak azért jöttek haza, hogy együtt reggelizzünk. Plusz Kyle bevásárolt nekem – megjegyzem annyi ételt, ami egy hadseregnek is elegendő lett volna – pedig erre nem volt szükség, hisz megoldottam volna egyedül is. Reggeli közben folyton a vendégszoba felé pillantgattam. Már biztosan éhes, de nem mehettem be, amíg a nagybátyámék el nem mentek.

– Ma is mész a kávézóba? – kérdezte Kyle, kizökentve a gondolataimból. Bólintottam.

– Igen, de ma csak négy órát leszek.

Az óráim után rögtön a kávézóba kell mennem, és este tízig tart a műszakom. Másnap szerencsére sehová nem volt jelenésem, aminek nagyon örültem, tekintettel a nem várt vendégekre. Mielőtt Kyle és Jack elmentek volna, segítettek elkészíteni az isteni finom házi fasírtunkat. Már alig vártam, hogy adhassak belőle a sellőnek. *Vajon esznek a sellők fasírtot?* Feszengve álldogáltam a ház előtt, miközben a távolodó kocsinak integettem. Amint eltűnt, futólépésben indultam a konyha irányába.

Elővettem a kedvenc tálcámat, szépen elrendeztem rajta az ételt. Nagy mosolyt virítottam, amikor benyitottam. Nem lepődtem meg, hogy a srác nem viszonzta.

– Gondolom, éhes vagy – néztem rá, miközben leguggoltam mellé.

Szó szerint morgásba kezdett. *Juj, lehet, nem is sellő, hanem vérfarkas?* Menet közben arra is rájöttem, hogy elfelejtettem ruhát hozni neki. Úgy tűnt, őt nem zavarja a pucérság, de azért a lelki békém kedvéért betakartam az ágyon lévő takaróval. Esküszöm, le tudtam olvasni az arcáról, ahogy azt mondja: *ez most komoly?*

– Tudod, szívesen elengednék, de valami furcsa oknál fogva nem bízom benned – csacsogtam mosolyogva.

Ez az egyoldalú társalgás nem is rossz. Legalább nem tudott visszabeszélni. Vagyis tudott, de úgysem értettem. Elismételgettem neki párszor a nevemet, de semmit sem reagált rá. Kezembe vettem egy villányi fasírtot, a szája elé tartottam, de durcásan elfordította a fejét. Égnek emeltem a tekintetem. Újra próbálkoztam, de nem volt hajlandó megenni a húst. Arra gondoltam, talán konkrétan ezzel az étellel van gondja. Az is lehet, hogy vegetáriánus. Így megkínáltam az édességgel is. A reakció ugyanaz volt. Vízzel is próbálkoztam, de az sem kellett neki.

– Hát jó – sóhajtottam nagyot.

Valamit sziszegett az orra alatt. Nagyon koncentráltam, de egy szavát sem értettem, aztán azon kaptam magam, hogy bámulom, méghozzá leplezetlenül. Nem találtam jobb szót, ez a pasi gyönyörű volt. Volt benne valami nyers és vad, amitől a fantáziám beindult. Egyszerűen minden tetszett rajta. Mondjuk az nem, hogy a csokibarna szemével úgy nézett rám, mintha hibbant lennék. Bár érthető, mert valószínűleg szinte elcsöppent a nyálam, miközben legeltettem rajta a tekintetem.

Jaj, Lil! Szedd már össze magad! Gondolj valami egészen másra!

Felolvasás a kórházban. A gyerekek annyira boldogok lesznek. Ki kell választanom, melyik könyvből olvassak nekik. Pár éve önkénteskedni

kezdtem a helyi kórházban, és eljártam a szomszédos városban lévő szociális otthonba is. A mesekönyvekről azonban eszembe jutott valami. Felpattantam, mire újabb furcsa pillantás lett a jutalmam.

Az e-Bayes varázskönyv! Kirobogtam a szobából, gyorsan megkerestem a vaskos kötetet, majd visszamentem a sellőhöz, és leülve lapozgatni kezdtem. Úgy tűnt, őt is érdekelte a könyvem, ugyanis egyfolytában, szinte pislogás nélkül nézte. Hamarosan megtaláltam, amit kerestem. Egy főzet, ami elvileg segített abban, hogy megértsük az ismeretlen nyelveket. Maga a könyv is egy idegen nyelven íródott, amit hiába írtam be a Google-fordítóba, nem ismerte fel. Szerencsémre a margókra temérdek jegyzetet körmölt valaki. Végignéztem a hozzávalókon: dió, méz és levendulakivonat. Ezeket bármelyik boltban be tudom szerezni. A többi már kacifántosabb. Például azt sem tudom, mi a fene az a *Stellaria media* vagy az *Origanum vulgare*... Ezek is valami növények lehetnek. Morgolódtam egy kicsit, aztán az utolsó sorhoz érve elsápadtam. Egy disznó nyelve. *Fúj! Még jó, hogy ezt nem nekem kellett meginnom.* Neki meg, amiről nem tud az nem fáj. Összecsaptam a könyvet. Végző próbálkozásként megint étellel kínáltam makacs uraságot, de nem ért meglepetés. Ezúttal sem fogadta el.

– Pedig menyei!

Hogy szemléltessem, bekaptam egy kanál pudingot, és hümmögtem. Csak nyelt egy nagyot, majd az ablak felé fordult. Biztos, hogy éhes. *Vajon, ha elengedem, valami butaságot fog csinálni?* De mégsem hagyhatom itt étlen-szomjan, míg elmegyek. A hónom alá csaptam a könyvet, majd előre hajolva kiszabadítottam az egyik kezét. Nem tehettem róla, de közben mélyen beszívtam a finom illatát. Az arcunk egy pillanatra hihetetlenül közel került egymáshoz, szinte összeért az orrunk. Amint kiszabadult a keze, megmozgatta a vállát, és nekem rögtön büntudatom támadt. Közelebb toltam a tálcát, aztán távoztam. Talán, ha nem figyelem, akkor hajlandó enni és inni.

Az egyetemi könyvtárban nekikezdtem a kutatásomnak. Arra például rájöttem, hogy az *Origanum vulgare* valójában szurokfű. Mondjuk nem tudom, hogy milyen az a szurokfű, de a boltos biztos értékelni fogja, ha nem latinul kezdek neki halandzsázni. Szinte láttam magam előtt, hogy bemegyek a kisboltba, és azt mondom: *Origanum vulager-t kérek.* Az eladó pedig felvont szemöldökkel: He?

Elnevetem magam a saját kis magánviccemen. Néhányan felém pillantottak, én meg inkább visszabújtam a könyvem mögé, mielőtt végképp idiótának könyvelnének el.

További két növény kilétére is fény derült, de még hátra volt pár. Az orvostanos ismerőseimet is segítségül hívtam, de ők se ismerték az összes gyógynövényt. A papírjaimat a mellkasomhoz szorítva siettem végig a folyosón. Egész nap nagyon ügyeltem, hogy ne fussak bele a volt pasimba, és nem épp a végén szerettem volna elrontani a csodás teljesítményemet.

Mindenképp meg kellett keresnem Hikarut. Az ő anyukája japán, de az apukája magyar, és sok időt töltött az országban. Azt hallottam, a nyelvet is beszéli, ezért arra gondoltam, talán tudna segíteni a levél lefordításában. Tény, eddig még nem nagyon beszélgettem vele. Sőt, az igazat megvallva még egyáltalán nem beszélgettünk egymással. Viszont ismerek egy lányt, akinek az ismerősének az ismerőse nagyon jóban volt vele.

– Lil! – kiáltotta egy túl ismerős hang a hátam mögül.

Miért éppen én? Felnyögtem. Ennyit a nagy exelkerülési tervemről.

5. fejezet

Lilias

Mi lenne, ha úgy tennék, mintha nem hallottam volna? Egyszerűbb lenne gyáván megfutamodni. Szeretném megadni neki ezt az örömet? A válasz: nem. Eldöntöttem, hogy erős leszek. Egy kis kellemetlenség nem fog padlóra küldeni. Megfordultam, de az elém táruló látvány felért egy gyomorba vágással. Nem hittem a szememnek. Andrew úgy szólított meg, hogy az aktuális csaja, akivel csalt, ott csüngött az oldalán. Egészen addig a

pillanatig nem voltam rá mérges. Esküszöm, valamilyen szinten még meg is értettem őt, de ez túlment minden határon. Ráadásul a festett szőke annyira fölényesen, szinte kárörvendőn nézett rám. Azelőtt sosem láttam az iskolában, bár nem szoktam megjegyezni az embereket. Én is végigmértem az új barátnőt, ahogy ő tette velem. El kellett ismernem, csinos. De sokat rontott az összképen az undok arckifejezés, amit az irányomba mutatott. Ráadásul én a helyében nem feszítettem volna ilyen büszkén Andrew mellett. Némi szégyent vagy egy együttérző pillantást megereszthetne, de neki eszében sincs. Mi több, úgy néz rám, mintha azt várná, hogy belekössek, és jól helyre rakhasson.

– Nem válaszoltál az üzenetemre, ezért aggódtam – kezdi Andrew. – Minden rendben, ugye?

Ez a srác egy komplett idióta, vagy tényleg azt hiszi, hogy ezzel jól tesz neked? Valóban elvárásolt a szerelem rózsaszín köde, hogy az ilyen hülyeségeit nem vettem eddig észre.

– Jól vagyok, csak tegnap lefoglalt pár dolog – feleltem kimérten. Nagyon reméltem, veszi a lapot.

– Ma is a kávézóban leszel?

Felvontam az egyik szemöldököm. Andrew velem ellentétben nem feledékeny típus, és tudtam, hogy tudott a mai munkanapomról. Szóval felvetődött a kérdés, hogy mire akart kilyukadni. Bólintottam, mire mosolyogni kezdett.

– Barbbal majd benézünk. Óh, bocsi! Be sem mutattalak titeket egymásnak.

Teljesen megrökönyödtem. *Most komolyan? Be akarja mutatni?* Közbevágtam, mert erre végképp nem voltam hajlandó.

– Bocsi, de mennem kell.

Méltóságteljes elvonulást terveztem. Azt a fajtát, amiről lerí, hogy tökre nem érdekel, hogy épp most taposott bele a lelkembe ez a barom. De eszembe jutott, hogy a teremben hagytam a táskám. Hátraarcot vettem, és amikor melléjük értem, elmotyogtam egy "elfelejtettem a táskámat". Ennyit a méltóságteljes vonulásról. Szinte éreztem, ahogy a szemük lyukat égetett a hátamba. Meghallottam a Barbie baba éles nevetését, és önkéntelenül is úgy éreztem, hogy rajtam röhög. Az arcom égni kezdett. Talán ez volt életem eddigi legkellemetlenebb beszélgetése. Vagy legalábbis simán benne van a top háromban. A kellemetlenség a munkahelyemen is folytatódni fog. Reméltem, nem a kávézót választják a kis szerelmi fészüknek.

Könnyek égették a szemem, amint beléptem az előadóterembe. Hátamat a falnak döntöttem, majd vettem egy mély lélegzetet. Nem tudtam eldönteni, hogy a szomorúságtól vagy a dühtől. Végül arra jutottam, mind a kettőtől. Megdörzsöltem a szemem, és nem hagytam, hogy a könnyek végiggördüljenek az arcomon. Fogtam a táskámat, és elindultam megkeresni Hikarut.

Szerencsére nem kellett sokáig kutatnom. Hikarura a könyvtárban találtam. Észrevettem, hogy zenét hallgat, ezért a vállára tettem a kezem. Hatalmasat ugrott, amitől én is frászt kaptam, és ijedten hátráltam a szívemre szorított kézzel. Felém fordulva kérdően nézett rám, mire úgy vigyorogtam, akár egy idióta. Nem lehettem túl szívderítő látvány. Kivette a fülhallgatóját, és mielőtt megszólalt volna, gondosan visszatette a tokjába.

– Segíthetek?

– Liliás vagyok. Mögötted ülök Layonel professzor óráin.

– Aha – felelte, mintha ennek semmi jelentősége sem lenne. Igazából valóban nem volt, de mégse vághattam rögtön a dolgok közepébe. A nagy önbizalmam hatalmasat csappant a szúrós tekintete és összepréselt ajka láttán. Egyértelműen nem vágyott a társaságomra. Nyeltem egy nagyot.

– Szeretnék egy szívességet kérni – kezdtem bele. Előhúztam a táskámból a lefénymásolt papírt, ugyanis az eredeti példányt egyértelműen nem adtam volna ki a kezem közül. – Úgy tudom, hogy tudsz valamennyire magyarul. – Bólintott, mire folytattam. – Szeretném, ha ezt lefordítanád nekem. Egy beadandóhoz kellene. Természetesen cserébe te is kérhetsz tőlem segítséget bármiben vagy meghívlak párszor ebédre, esetleg fize... – hadartam, de feltartva a kezét megállított. Elvette tőlem a fénymásolatokat, és átfutotta a sorokat.

– Kissé már berozsdásodtam, szóval eltart majd pár napig, de szívesen megcsinálom.

– Köszönöm – visítottam, és a nyakába ugrottam. Esetlenül megütögette a hátamat, mivel nem tudott mit kezdeni a hatalmas örömmel. Alapból nem szoktam idegen emberekre vetődni, de túlságosan boldog lettem. – Nem sürgős, de életet mentesz vele – mondtam, miközben elhúzódtam.

Végre elmosolyodott és enyhén megrázta a fejét.

– Semmiség. Egyébként milyen jellegű írás?

– Ööö... Egy fiktív... Ööö, hát... – Az államot vakargattam. – Levél. Egy fiktív levél.

– Áh, igen! Már látom. Egy Szofi nevű lány írta, valami Lexnek – mondta, miközben a lapra nézett. Még mást is mondott, azonban már nem figyeltem rá.

A szívem nagyot dobbant. *Tehát a neve Lex?* Izgalommal töltött el, hogy végre megtudtam. Ráadásul annyira illett hozzá. Aztán pittyent egyet a telefonom, ami kizökkentett a gondolataimból. A képernyőre pillantva megláttam Nicky üzenetét.

– Basszus! Elkések. Bocsi, Hikaru, de mennem kell. Majd később beszélünk, és még egyszer nagyon köszönöm.

Éppen időben léptem be a kávézóba, ahol a főnököm csípőre tett kézzel várt.

– Már azt hittem, késni fog, Grant kisasszony.

Idegesen nevetgéltem, majd az egyik elszabadult tincsemet a fülem mögé türtem. A morcos asszonyság igazából kedves volt, de a munkában nem ismert viccet. Violet Ross asszonyt azóta ismertem, hogy hat évvel ezelőtt a nagybátyám először hozott be ide. Amikor tavaly munkát kértem tőle, azonnal felvett. Rajtam kívül még Nicky, Will és Rahul dolgozott nála – szintén egyetemisták, és igazán kedveltem őket. Illetve néha besegített Violet férje is, de őt tényleg csak ritkán láttuk. Ma Nickyvel volt közös műszakom, és hála az üzijének, nem késtem el.

– Életmentő voltál – suttogtam Nickynek, aki már felvette a kötényt.

– Ha nem írsz, biztos elkések, és a héten ez lett volna a második.

– A fizetséget elfogadom jegeskávéban – mondta, ahogy átdobta egyik oldalról a másikra hosszú, fonatba rendezett copfját.

– Komolyan, te lány! – nevettem. – Hova fér abba a pici testbe annyi koffein?

Nicky még nálam is alacsonyabb volt. Talán még a százötven centit sem érte el, de nem tudtam pontosan, ugyanis eléggé morcosan reagált, ha a magasságáról kérdezték. Ilyenkor spanyolul kezdett hadarni, amiből egy mukkot sem értettem. Pedig, amúgy beszéltem a nyelvet.

Mrs. Ross egy idő után távozott, a késő esti órák forgalma nem követelt három embert.

Kissé szórakozott voltam, és folyton csak Lex körül jártak a gondolataim. Elképesztő boldogsággal töltött el a tudat, hogy végre tudtam

a nevét. Azon kaptam magam, hogy amikor szabad percem akadt, a mobilon keresgéltem. Beírtam a keresőbe a bűvös szót, és kíváncsian olvastam, milyen találatokat dob ki.

"A sellők, avagy habléányok mitológiai lények. Olyan leányok, akiknek a teste halfarokban végződik." Elhúztam a számat. Hát az én sellőm határozottan pasas. Elvörösödtem már a gondolatára is, hogy láttam őt totál pucéran.

Igen, határozottan pasas. Méghozzá egy igen szemrevaló. A találatok többsége női sellőkről hadovált, illetve kitértek a szirénekre is. Ám habfiúkról nem igazán volt szó. Maximum különböző fiktív könyveket vagy amatőr írásokat találtam, esetleg pár filmet.

Találtam egy para videót is, amit 2013-ban készítettek egy tengeralattjárón. Valami hártáskezű izé megtapizta az üveget, aztán már tovább is úszott. Mázli, hogy az én sellőm nem ilyen ijesztő, mert akkor tuti otthagytam volna a parton. Majdnem kiesett a mobil a kezemből, amikor meghallottam a fülsértő nevetést. Az ajtó fölé akasztott csengettyű csilingelt, ahogy belépett rajta Andrew és Barb. El kellett ismernem, jól néztek ki együtt, azonban emiatt csak még inkább utáltam őket. Észrevettem a szemem sarkából, hogy Nicky kérdően nézett rám. El is felejtettem mondani neki a rémes szakításom történetét. Mindenesetre egy angyal volt, és egyetlen kérdés nélkül az asztaluk felé vette az irányt, hogy ne nekem kelljen kiszolgálnom őket. Miközben a rendelésüket készítettem elő, elmeséltem a kolléganőmnek mi történt.

– Meg kéne taposnom ezt a muffint – morogta, aztán pár spanyol káromkodást is a mondandója végére biggyesztett.

– Semmi baj. Jól vagyok – mosolyogtam, és úgy éreztem, ez valóban nem hazugság. Mérges voltam Andrew-re, de a nagy szívfájdalom elmaradt. Talán soha nem is szerettem őt igazán.

Lex

Amikor másnap a lány visszajött, be sem állt a szája. Egyszerűen idegessé tett, pedig ettől függetlenül is feszült voltam.

A kikötözés miatt olyan helyeken is fájt a testem, amikről nem is gondoltam volna. A kezem teljesen elzsibbadt. Akárhogy helyezkedtem, sehogy sem felelt meg. Ruhát továbbra sem hozott nekem, de ezúttal betakart, mire úgy néztem rá, mintha elment volna az esze.

A lány étellel kínált. Éhes voltam, de elutasítottam. Semmivel sem akartam tartozni egy embernek. Ráadásul amúgy sem festett túl bizalomgerjesztően, amit az orrom alá nyomott. Közben a mellkasára mutogatva párszor elismételgette a nevét, mintha képtelen lennék megérteni. Egyszerűen csak nem érdekelt, és nem adtam meg neki azt az elégtételt, hogy jelezzem, felfogtam, mit akar mondani.

– Tűnj már el! – sziszegtem neki, hátha valamilyen csoda folytán észreveszi magát.

Természetesen csak tovább magyarázott, és még valamivel megpróbált megetetni, mire elfordítottam a fejem. Hirtelen felpattant, kirohant a szobából. *Ez a lány mindig ilyen izgága és pattogó?*

Amikor visszatért, egy vaskos kötetet tartott a kezében. Az arcán diadalittas mosoly, amitől még fiatalabbnak tűnt, mint amilyen volt. A könyv kötése és a külső mintázata ismerősnek tűnt. Láttam hasonlókat odahaza a könyvtárban. Ráadásul a gerincén atlantiszi írásjeleket is felfedeztem. Bárki készítette, biztos tudott valamennyit a népemről. Kíváncsi lettem, honnan szerezte, és mi lehet benne. A lány teljesen belefeledkezett az olvasásba. Néha a homlokát ráncolta és az ajkát harapdálta. Becsapta a könyvet, majd a hóna alá kapta, aztán megint megpróbálta letuszkolni az ételt a torkomon.

Ezúttal sem engedtem neki, mire taktikát váltott, és a saját szájába tette a kanalat jelezve, miről maradok le. Nagyot nyeltem, ahogy a fém köré záródó ajkára koncentráltam. Határozottan nem ételre éheztem meg. Hirtelen mozdulni sem tudtam, amikor közelebb hajolt. Annyira lefoglalt a belőle áradó, málnára emlékeztető illat, illetve a hajszálainak csiklandozása a mellkasomon, hogy szinte észre se vettem a felszabadult kezemet. Az arca vörös volt, ahogy elhúzódott. Ezúttal nem mondott semmit, csak kiment, és újra bezárt.

Megmozgattam a csuklóm, aztán kiszabadítottam a másik kezemet is. Ennyi erővel teljesen kikötözhetett volna, végtére is így már egyszerűen kiszabadítottam magam. Bár el kellett ismernem, értett a csomókhöz. Egyáltalán nem ment annyira egyszerűen, mint gondoltam.

Végül letuszkoltam pár falat ételt a torkomon, amit otthagytam nekem. Szükségem volt az erőmre, és azzal nem tettem jót magamnak, ha éhezem. Miután ettem, kutatni kezdtem. Atlantiszon a fürdőszobám is nagyobb, mint a szoba, amibe az emberlány kényszerített. Kihúzkodtam a fiókokat, de csak kacatokat találtam. Némelyikről azt sem tudtam, mi lehet.

Kint már besötétedett, amikor újra neszt hallottam. Nem próbáltam meg kijutni a szobából, más terveim voltak. Hangtalanul felpattantam, és az ajtó mögé siettem. *Nem biztos, hogy a lány az. Ma férfihangok is beszűrődtek kintről, de velük is elbánok.* Hamarosan kinyílt az ajtó, fényárt engedve be. Láttam az árnyékát. Megtorpant a küszöbön, amint észrevette a hiányomat, aztán mégis beljebb lépett. Becsaptam az ajtót, elzárva a menekülési utat, és mögé léptem.

Elkaptam őt, kezemet a csípője köré fontam, így most nem tudott a kis taktikájával a földre kényszeríteni. Végre nálam volt az előny. Felnyögött, de a következő pillanatban a nadrágja zsebéből elővett valami fémszerkezetet, amit a bőrömnek nyomott. Éles kattánást hallottam, és a következő percekben a testem rángatózni kezdett a fájdalomtól, ahogy a földre rogytam. Még a fogaim is összekoccantak. *Miféle fegyver ez? Mintha villám cikázna végig a testemen.*

Lehunytam a szemem, és kívártam, hogy a fájdalom alább hagyjon. Szörnyen megalázó, hogy valaki így látott. Pláne egy ember.

Kimondta a nevem, mire meglepetten nyitottam ki a szemem. *Honnan tudja?* Aztán szó szerint hozzámvágott néhány ruhát, majd távozott. Egy ideig még feküdtem a plafont bámulva. A helyzetemen gondolkodtam. Már megint elintézett egy ember. Komolyan össze kell szednem magamat.

6. fejezet

Lilias

Mérgeesen csaptam be magam után az ajtót. A nagybátyám régi ruháit vittem be neki. Úgy gondoltam, a méret nagyjából jó lesz és Kyle-nak nem fog feltűnni a hiányuk. Hülye voltam, hogy azt hittem, majd szép nyugodtan fog várni rám, és barátságos lesz. Persze megértettem a viselkedését. Biztosan sarokba szorítva érezte magát, ráadásul nem ismert engem. Készítettem egy bögre teát, leültem a konyhapulthoz, és elővettem a noteszomat. Elkezdtem firkálgatni. Jobban mondva, jegyzetelni.

*Lex viselkedése agresszív.

Írtam fel kacskaringós betűkkel. Megint elfogott az izgalom. Továbbra sem akartam elhinni, hogy tudom a nevét. Nem is tudom, ettől valahogy közelebb éreztem magamhoz.

*Vajon mindez jellemző a fajtájára, vagy a körülmények okozzák?

Sok-sok kérdőjelet tettem a mondatom után, és kétszer alá is húztam.

*Eddig nem fogadott el élelmet, sem folyadékot.

Folytattam az észrevételeimet. Leírtam azt is, hogy a szárazföldön is elemében érzi magát. Nem okozott gondot neki az emberi alakban való mozgás. Megdörgöltem a csuklómat, amin még látszottak az ujjának nyomai. Nagyon is elemében érzi magát. Túlzottan is!

Előhúztam a hátizsákomból a varázskönyvet, és nagy puffanással levágtam a füzetkém mellé. Köhécselve legyeztem az orrom előtt a felkavarodott porfelhőt. Felcsaptam a könyvet a megfelelő oldalon, és elővettem a délutáni jegyzeteimet. Az internetet hívtam segítségül. Keresnem kellett egy üzletet, ahol mindent be tudok szerezni.

Egyszer csak csippant a mobilom, jelezve az új üzenet érkezését. Felnyögtem, amikor megláttam, ki az. *Mi a fene baja van ennek a srácnak?* Andrew profilképe mellett egy rövid időre felvillant a "szia" szó. Nem válaszoltam neki. Szakítottunk. Ráadásul ő szakított velem. Vagy talán az a baja, hogy nem kapja meg tőlem a várt reakciót, és nem látott kisírt szemekkel? De talán csak én vagyok túlzottan negatív, és tényleg komolyan gondolta a „maradjunk barátok” szöveget. Mindenesetre, akkor sem értem rá.

Kicsi büntudattal pillantottam a vendégszoba ajtajára. *Lehet, hogy rá kéne néznem. Konkrétan a sokkolót használtam rajta, és senki sem érzi*

magát kellemesen, ha némi elektromosságot vezetnek a testébe. Tuti nagyon fájt neki. Arról nem is beszélve, hogy semmit sem evett egész nap. Mielőtt kijöttem a szobából, láttam, hogy a tálca szinte érintetlenül hevert ott, ahol hagytam. Egy keveset evett ugyan, de ennyivel én sem laktam volna jól. A hűtőhöz léptem, szeleteltem némi gyümölcsöt. A kedvenceimből készítettem neki egy fenséges gyümölcssalátát. *Talán ezt majd megeszi.*

Óvatosan nyitottam be a szobába, újabb támadástól félve. Ezúttal azonban nem történt semmi. Lex az ágy mellett állt, háttal nekem. Meglepetten vettem észre, hogy felhúzta a nadrágot. Azt gondoltam, csakúgy, mint eddig mindennel, ezzel kapcsolatban is ellenkezni fog. A póló azonban az ágyon hevert. Egy pillanatig leplezetlenül bámulhattam feszes hátizmait és kerek fenekét. *Vajon Atlantiszon is járnak kondiba, vagy szimplán az úszástól ennyire fitt?*

– Lex – szólítottam meg, mire a teste megfeszült. A válla felett nézett rám. Az arcvonásai semmit nem árultak el, de barna szeme kérdően meredt rám. A gyér fényben szinte feketének tűnt az írisze, és óhatatlanul is egy feneketlen kút jutott róla eszembe, ami elnyel, ha nem vigyázok.

Első ránézésre úgy festett, mint egy átlagos ember, mégis sugárzott belőle a gög, a felsőbbrendűség. A fejét magasan tartotta, mintha csak holmi alattvalója lennék, és nem ő lenne az én foglyom. *Na jó, nem az. Kényszervendég, akit majd valamikor elengedek.* Vettem egy mély lélegzetet, és az ajtó mellett álló komód tetejére helyeztem a tányért. Közben még véletlenül sem vettem le róla a szemem, ahogy ő sem rólam. Lassan egész testével felém fordult. Az ajkamba kellett harapnom, máskülönben felsóhajtok a látványtól. Feszengve markolásztam a felkaromat. Bocsánatot szerettem volna kérni, pedig tudtam, hogy úgysem fogja érteni. A tányér felé mutattam, amire felvont szemöldökkel nézett.

– Muszáj enned – suttogtam esdeklőn. – Nagyon sajnálom, hogy bántottalak – tettem hozzá.

Bármi is történjen, nem tarthatom őt örökké magam mellett. Még a végén olyanná válnék, mint valami elmeháborodott, gonosz tudós. Reméltem, hogy a kotyvalék beválik, és tudunk egymással beszélni. Tett felém egy lépést, azonban hamar menekülőre fogtam, mivel nem tudtam, mi történne, ha közelebb jönne.

Egyenesen a fürdő felé indultam. Vettem egy forró zuhanyt, miközben hangosan énekeltem. Ez nálam amolyan feszültséglevezetésnek felelt meg. Nem mintha jó hangom lett volna, de ez itthon senkit sem zavart.

Letöröltem a tükörről a párát, majd elkezdtem kifésülni az összegubancolódom, hosszú tincseimet. Önkéntelenül is eszembe jutott, ahogy Lex hajába túrtam. *Azok az édes kis hullámos tincsek, ahogy leérnek a füle alá.* Enyhén megráztam a fejem, és gyorsan kivertem ezeket a gondolatokat az elmémből.

Másnap az első dolgom az volt, hogy ránéztem Lexre, de még aludt. Elmosolyodtam, amikor megláttam az üres tányért, amit előző nap gyümölcsökkel pakoltam meg. Vittem neki reggelit, aztán a kocsikulcs keresésére fókuszáltam. Napok óta nem találtam azt a nyavalyás vackot, de mivel a gyógynövénybolt a város másik felén helyezkedett el, muszáj volt autóval mennem. Végül az ágy alatt találtam rá. Arról fogalmam sincs, miképp került oda. Eszembe se jutott volna ott keresni, de mondhatni a világ egyik legnagyobb sorscsapása voltam, és hasra vágódtam a szobám közepén, miközben beakadt a lábam a szőnyegbe.

A hátsó feletem masszírozva hagytam el a házat.

Lex

Már egy ideje fent voltam, amikor a lány benézett a szobába, de úgy tettem, mintha aludnék. Valahonnan megtudta a nevemet, és ki tudja, még mi mindent. Ellenben én csupán annyiban lehettem biztos, hogy rémesen hamisan énekelt. A falak nem voltak elég vastagok ahhoz, hogy kizárják a rémes rikácsolását.

A hátamra fordultam, majd a felkarommal eltakartam a szemem. Úgy éreztem, mintha már ezer éve nem hallottam volna a saját nevem. Bár, ahogy ő mondta ki... Egy nép hercege vagyok, és volt egy jegyesem, temérdek szeretőm. Mégse szólított még soha senki úgy, ahogy ő. Áhíatosan, szinte könyörgően, mégis szeretetteljesen. Ami nevetséges, hiszen nem is ismert.

Elborzadtam a saját gondolataimtól. Felültem, majd egyik kezemmel a hajamba túrtam. Az emberi ruhát kényelmetlennek találtam. Az anyaguk

nem hasonlított az otthonihoz. Oldalra pillantottam, ahol étel várt. Elhúztam a számam.

Azt akartam enni, amire vágytam, amit megszoktam, és nem azt, amiről ő úgy gondolta, jó lesz. Amúgy sem voltam hozzászokva, hogy reggelente egyedül egyek. Ez volt az egyetlen étkezés, amit közösen töltöttünk el a szüleimmel. Senki sem élvezte, de apám ragaszkodott hozzá. Utána egész nap egymás felé sem néztünk, de akkor is együtt kellett reggeliznünk. Gyűlöltem ezeket az alkalmakat. Most mégis hiányzott. Látni akartam az apám morcos fejét és az anyám búbanatos arcát. Ez volt az, amit ismertem, amit megszoktam, és ez volt az, amit elvettek tőlem.

Nem akadt jobb dolgom, így lefürödtem. Némi kihívást okozott, mire rájöttem, hogyan működik az emberi zuhany, de nem fogott ki rajtam. Atlantiszon a fürdőmet mindig mások készítették elő. Tömérdek szolgáló leste minden szavam, és megtették, amire kértem őket.

Még csöpögött a hajamból a víz, amikor leültem az ágy szélére, majd lassan elfogyasztottam az ételt. Sokadjára pillantottam végig a nevetségesen apró szobán. Alig akadt benne valami, amit érdemes volt megnézni, amit mégis, azt már tegnap megtettem. Próbáltam életre kelteni az egyetlen növényt, amit találtam. Tegnap és ma is meglocsoltam.

A Kristály és a Gránit királyság palotájában a legapróbb helyiség is ennek a hálónak a kétszerese. Eszembe jutott, amikor a hosszú folyosókon játszottunk Eichinodermmel. Körülbelül négy-öt évesek lehettünk. Akkoriban még nem utáltuk egymást, de már elkezdődött a féltékenységem iránta. Vele nem úgy bántak a szülei, ahogy velem, és már olyan fiatalon is kezdtem megérteni, hogy a mi családunk nem nevezhető normálisnak.

Játék közben eltévedtünk, már órák óta bolyongtunk. Folyton elkóboroltunk, de ezúttal túl jól sikerült. Az egész személyzet minket keresett. Végül Antedon talált ránk, késő este. Apám dühös volt és kiabált velem, aznap meg is ütött. Nem először fordult elő, mégis ezt a pillanatot jegyeztem meg leginkább. Talán azért, mert Eichinodermet nem szidták meg, és nem értettem, mi a különbség kettőnk között. Az anyja csókokkal borította be az arcát, és babusgatta. Nem is emlékszem olyan alkalomra, amikor bármi miatt is igazán megrótták volna. Az én anyám csak kifejezéstelen arccal nézett rám, majd annyit mondott; *Hát meglettél.*

Akkoriban ezt még nem értettem. Nem értettem, miért nem kaphatom ugyanazt a szeretetet, mint az unokatestvérem. Egyszer, amikor elég bátorságot merítettem hozzá, rákérdeztem apámnál. Egyszerű magyarázatot

kaptam. *Korona*herceg vagy, nem egy nyámnyilát akarok nevelni belőled. Apámnak persze soha semmi nem lett elég jó, amit csináltam, bármennyire is próbálkoztam. Aztán Eichenoderm elvette tőlem a mennyasszonyomat is. Pedig mindig mindent megkapott, de neki épp ő kellett! Mélyet sóhajtottam, felnéztem a plafonra. *Csak két napja vagyok itt, és mégis örökkévalóságnak tűnik.*

Most, hogy nem voltam megkötözve, elmehettem volna. Semmi sem tartott vissza. A lány ugyan bezárta az ajtót, de az ablakokra nem gondolt. Illetve volt egy olyan sejtésem, hogy az ajtót is inkább csak a saját biztonsága érdekében zárta, nem feltétlenül azért, hogy visszatartson. *De mihez kezdjek, ha elmegyek? Hol kezdjem? Honnan szerzek élelmet vagy szállást?* Utáltam bevallani, de tanácstalannak éreztem magam. A képességeim nélkül még beszélni sem tudtam az emberekkel. Amíg nem voltak válaszok a kérdéseimre, addig nem lett volna értelme ész nélkül elmenekülnöm.

Annyira a gondolataimba veszttem, hogy észre sem vettem a bejárati ajtó nyílását. Kintről mindenféle zörejek szűrődtek be. Próbáltam nem törődni vele, azonban hamarosan arra figyeltem fel, hogy a szőke lány lassú, de határozott lépésekkel a szobába lépett. Felültem, mire egy poharat nyújtott felém. Szürke színű, bűzölgő folyadék volt benne.

Ch! Csak nem képzeli, hogy megiszom?

7. fejezet

Lilias

Belépve az üzletbe, egy pillanatra megtorpantam. Bódító volt a tömény illat, ami körbelengte a kis helyiséget. A pult mögött álló férfi valószínűleg már megszokta. Vidáman köszöntött, miközben próbáltam visszanyerni a lélekjelenlétem a hirtelen rám törő émelygésből. Ezelőtt még soha nem jártam az üzletben, így kíváncsian pillantottam szét. Körülbelül

így képzeltem el egy varázsló kunyhóját. Mintha hirtelen egy másik világba léptem volna. Felaggatott növények lógtak le a plafonról, füstölő illata szállt felém, mozsarak helyezkedtek el az egyik polcon, és még üstök is akadtak. Az eladó is valami kétes kinézetű italt kevergetett, amiben növénydarabkák lebegtek. *Mégis mibe készülök belekeveredni?* Sokáig kutakodtam, de rájöttem, egyedül semmire sem megyek.

– Segíthetek? – kérdezte az eladó, amikor megérezte magán a tekintetemet. Elkezdtem a zsebemben turkálni, majd előhalásztam a papírt.

– Ezeket keresném – nyújtottam át neki a jegyzeteimet. A férfi felkapta a nyakában lógó szemüvegét, és úgy olvasta el a sorokat. Néhol kicsit összevonta a szemöldökét. Nagyon reménykedtem benne, ez nem annak a jele, hogy azok a hozzávalók nincsenek raktáron. Még ma szerettem volna elkészíteni a varázslöttyöt.

– Nem gyakran szoktak a fiatalok ilyen érdekes növényeket venni – mondta rám nézve. A hangjában nem volt semmi rosszallás, csupán egy cseppnyi kíváncsiság. *Mit is mondhatnék? Nem minden fiatal készül egy zagyva varázskönyv utasításait követni.*

– Tudja, egyetemista vagyok – nevettem zavartan. – Az egyik kutatásomhoz kell.

Hm... És ezzel még csak nem is hazudtam. Az eladó elmosolyodott, majd bólintott egyet.

– Szerencsére mindenből van, azonnal hozom őket.

Azzal elindult a pult mögött elhelyezkedő kis szobába. Az ajtót nyitva hagyta, így érdeklődve leselkedtem be. Megannyi polcot és fiókot láttam, mind felcímkézve. Amint a férfi visszajött, letett a pultra néhány üveget, de még nem végzett. Közben morfondírozva szemeztem az üstökkel és mozsarakkal. *Ha vennék belőlük, akkor kész boszorkánynak érezhetném magam.* A révületből az úr ébresztett fel, amikor az egyik holmit olyan hangosan csapta le, hogy majdnem frászt kaptam tőle. Biztosan nem hallott még az óvatosságról. Rám nézve megkérdezte, lesz-e még valami. Vettem egy mély lélegzetet, és kinyúltam a mutatós kis darabokért.

– Ezeket még elviszem – jelentettem ki, mielőtt még meggondolhattam volna magam.

Hüledezve léptem ki a boltból, és erősen szorítottam a szatyraim fülét. Jesszus! A varázslás nem olcsó mulatság. Kész vagyont hagytam az üzletben. Elfelejtettem azt a cuki kis szandált, amit múltkor kinéztem

magamnak. Nagyon reméltem, hogy használni fog a varázsfőzet. Más esetben elég gáz lenne, ha kidobtam volna az ablakon ezt a rengeteg pénzt.

Izgatottan vártam, hogy végre nekikezdhessenek a kotyvaléknak. Azonnal a kocsi felé vettem az irányt, majd megtorpantam. Sietnem kellett volna, hiszen a sellő, ha nagyon akart, egy pillanat alatt megszökhetett. Azonban valamiért nem aggódtam, hogy nem fogom otthon találni. Úgy éreztem, hogy szüksége van a segítségemre és ezt ő is nagyon jól tudta. Úgyhogy mielőtt hazaindultam, megálltam virágot venni, és elvittem a szüleim sírjára.

A biciklim, amiről szinte már meg is feledkeztem, ugyanott hevert, ahol hagytam. Gyorsan a kocsira erősítettem, aztán elindultam. Épphogy letettem a csokrot a sírkő elé, amikor megszólalt a mobilom. A kijelzőre néztem: Kyle.

– Szia! – köszöntem vidáman.

– Szia! Csak gondoltam, megkérdezem, hogy vagy? – hallatszott a nagybátyám kedves hangja. Elvigyorodtam. Kyle mindig képes volt vidámságot csempészni a mindennapjaimba. Ehhez pedig semmi különöset nem kellett tennie.

– Jól. Kijöttem a temetőbe, de hamarosan indulok haza.

A vállammal a fülemhez szorítottam a telefont, miközben elkezdtem kihúzkodni néhány gyomot.

– Értem – mondta, aztán elhallgatott. Vett egy nagy levegőt, habozott a folytatással. – És Andrew-ügyileg?

A mai nap nem is gondoltam a volt barátomra, de persze ezt nem mondhattam Kyle-nak.

– Aha, minden oké. Lefoglalom magam. Bár tegnap láttam az új barátnőjével – vallottam be. Az mondjuk valóban elég kellemetlennek bizonyult.

– Sajnálom, drága. – A hangja szomorúan csengett. *Áh, semmiség. Nekem meg van egy szexi sellőm, akit a vendégszobában tartok fogva. Szerintem akár kvittek is lehetnénk. Mondjuk én a sellőt a szakításunk után "szereztem be".*

– Nem vészes – vontam vállat, ahogy visszaindultam az autóhoz. Nem akartam tovább feszegetni a témát, így inkább megkérdeztem, velük mi újság. Csípőmmel az ajtónak támaszkodva hallgattam Kyle beszámolóját. Végül Jack kiáltása zavarta meg a mondandóját, aki a segítségét kérte valamiben.

– Később majd még hívlak, most mennem kell. Vigyázz magadra, Lil!
– búcsúzott.

– Rendben, de ti is! Szeretlek titeket. – Órásit cuppantottam a kagylóba.

– Mi is szeretünk! – hallottam a kagylóba ordítani Jacket, mire a nagybátyámmal egyszerre felneveltünk.

Hazaérve a konyhában vertem tábor. Mindent az asztalra készítettem, amire szükségem lehetett. A végeredmény nem lett túl bizalomgerjesztő. Pedig én mindent úgy csináltam, ahogy kellett. Furcsa szagot árasztott. A színe ocsmány, akár a hányás. Volt egy olyan érzésem, hogy az íze is hasonló lehetett. Ráadásul valami gyanús külsejű füst szállt fel belőle. Sóhajtottam. *Egy próbát mindenképpen megér. Mi sülnhet el rosszul? Maximum lesz egy kis ételmérgezése.* Felvettem a poharat, és a vendégszobába indultam.

Lex az ágyon feküdt, de mikor beléptem, felült, és kérdően meredt rám. A biztonság kedvéért most is a zsebembe rejtettem a sokkolót. Az orra alá nyomtam a lötytöt, mire fintorogva húzódott el. Csodálkoztam volna, ha nem így tesz. Egy hibbant lányt látott, aki bűdös turmixszal kínálja. Én is frászt kapnék a helyében.

– Ezt meg kell innod! – parancsoltam rá, közelebb nyomakodtam, mire ő hátrált. A két combja közé térdeltem, egyik kezem a vállán pihent.

– Idd meg, Lex! – nyomtam újra a képébe, mire megpróbálta kilökní a kezemből, de még épp idejében rántottam el a kezem. Egy kevés ki is lötytönt, amitől bosszús lettem. Tovább erősködtem, de semmire se mentem vele.

Elhúztam a számat. Cseppet sem tetszett az ötletem, de nem láttam más megoldást. A számhoz emeltem a folyadékot. Olyan íze volt, mint valami rothadó kompótnak, amibe még némi romlott hal is vegyült. Megborzongtam, aztán megragadtam Lex felsőjét, majd hirtelen magam felé rántottam. A számat a szájára tapasztottam. Két kezem az arcára szorítottam, hogy még véletlenül se ránthassa el a fejét. *Épp annyira puha az ajka, mint képzeltem.* Megilletődötten nyílt szét a szája. Az undi trutyi mindkettőnk állán lefolyt. Szóval bármennyire is tetszett a gondolat, hogy éppen megcsókoltam, semmi romantikus nem volt a pillanatban. Lex megpróbált eltolni, de taszítottam egyet rajta, mire elveszítette az egyensúlyát, és hanyatt dőlt az ágyon. Teljes súlyommal ránehezédtem.

Igazából, ha nagyon akart volna, könnyűszerrel ledob magáról. Eleresztettem, mire köhögni kezdett, és az öklével a száját dörgölte. Sértődötten nézett rám.

– Ostoba néember! – morogta dühösen. Elkerekedett a szemem. Te. Jó. Ég. Értettem. Értettem, amit mondott! Habár nem voltak éppen hízelgő szavak, de akkor is értettem őket.

– Sikerült! – sikítottam izgatottan. Az arckifejezése azonnal megváltozott. A düh helyét átvette a döbbenet. Lemásztam róla, és tapsikolva ugrándoztam, akár egy ötéves. – Most már tudunk beszélni – nevettem. Felülve meredten bámult rám. Úgy nézett, mintha most látna először.

– Liliás Grant vagyok, de hívj csak Lilnek! – hadartam, a kezemet is kinyújtottam. Azonnal közbevágott, és nem törődött a felé nyújtott jobbommal.

– Tudom a neved – köpte a szavakat. A szám nyitva maradt. Túlzottan elfogott az elragadottság ahhoz, hogy megsértődjek a bunkó stílusán.

– Gondolatolvasó is vagy? Minden sellő beelát az elmébe? Vagy ez olyan, mint az Alkonyatban? Mindenkinek más képessége van? Várj, várj! Tudsz lézerfényt löni a szemedből? – kaptam a kezemet izgatottan a szívemhez, és csak úgy hadartam a kérdéseket.

– Mi? – úgy nézett rám, mintha elment volna az eszem. – Nem. Nem vagyok gondolatolvasó. – Elhallgatott, és valami olyasmit motyogott az orra alatt, hogy "egyáltalán minek magyarázkodok egy embernek?" – Elég sokszor ismételted, hogy Liliás Grant miközben magadra mutogattál az ujjadra. Egy idióta is rájött volna, hogy ez a neved. De te is tudod az enyém, pedig nem mondtam.

– Igen. Lexnek hívnak – mosolyodtam el azon nyomban. – Ez valami rövidítés?

– Nem – válaszolta tömören, és nem árulta el a teljes nevét, majd morcosan felhúzta az orrát. Úgy csinált, mintha valami rosszat mondtam volna. – Mit tettél, hogy most megértelek?

– Van egy varázskönyvem – nevettem, és a szavaimból érződött a büszkeség. – Igazából eddig nem tudtam használni, de nálad valamiért működött. A neten vettem. Fhu, ott aztán tényleg bármit megtalálsz – hadartam.

– Add át nekem!

– Már bocsí, Mr. Sellősrác, de nem vagy abban a helyzetben, hogy utasítgass.

– Szentelen nőszemély – sziszegte, és magasba emelte az állát. – Tudod te, hogy kivel beszélsz?

Kezdtém mérges lenni! Azt hiszem, jobb volt, amíg nem értettem, hogy mit halandzsázik. A modora sokat rontott az összképen.

– Egy beképzelt tuskóval? – tettem fel a kérdést csípőre rakott kézzel.

– Hogy merészeled? – háborodott fel azonnal, majd előrébb lépett.

– Na, na! – kettőnk közé emeltem a sokkolót, fenyegetően megnyomtam a gombot, mire a minivillámok azonnal felszikráztak. Lex megtorpant, és dühödten meredt rám. Nem állt szándékomban újra használni, de ijesztgetésre alkalmasnak tűnt. – Nekem csak pár kérdésem van hozzád. Nem raboltalak el, vagy ilyesmi. Találtalak és befogadtalak, mint egy cuki kölyökkutyát.

– Nem válaszolok buta embernőknek – felelte dacosan, még a fejét is elfordította, hogy rám se kelljen néznie.

– Már megbocsáss, de egyetemre járok, idén fogok diplomázni. Az emberek szerint kifejezetten intelligens vagyok – morogtam, ahogy egyre inkább kezdtem elveszíteni a türelmem.

Úgy pillantott felém, mintha kínaiul beszélnék. A szememet forgattam. Valamivel rá kellett vennem az együttműködésre. Hirtelen eszembe jutott a tökéletes megoldás. Neki a könyvem kell, nekem meg információ a népéről és Szofiról, meg a többi eltűnt lányról. Az ajkamra gonosz mosoly húzódott. Ki hitte volna, hogy az a hülye könyv még hasznos lesz egyszer?

– Kössünk alkut! – ajánlottam.

– Nem egyezkedem! – csattant fel, s a kezét olyan erővel szorította ökölbe, hogy kifehéredtek az ujjpercei.

– Ugyan, ne add elő itt nekem a hattyú halálát! – mérgelődtem összehúзва a szemöldököm.

– Nem értem, mi köze ehhez a madaraknak – nézett rám felháborodottan. Mindezt halálos komolysággal mondta. Majdnem a homlokomra csaptam. Nehéz eset lesz a srác.

– Ezt csak úgy mondani szokás – sóhajtottam. Megint furán nézett rám. A szemöldökét ráncolta, mintha továbbra sem lenne képes megérteni a nyelvet, amit beszélek. Biztos voltam benne, hogy nem értette ennek a mondásnak a lényegét, de inkább nem bonyolódtam bele a témába. – Ha

segítesz nekem, akkor végül megkaphatod a könyvemet – billentetem oldalra a fejem.

– Egy herceg sosem alkudozik. Főleg nem emberekkel – szűrte a fogai között. A szemem elkerekedett. *Herceg*. Már értettem, honnan a fene nagy egója, mert bár pár perce beszélgettünk csak, ez hamar szemet szúrt.

– Gondold át! Neked szükséged van valamire tőlem és nekem is tőled. Mindketten jól járnánk – mondtam diplomatikusan. Az arcát nézve tudtam, mi járhatott a fejében, ezért gonoszan elmosolyodtam. Közelebb léptem, és mutatóujjamat a mellkasára böktem. Felháborodott pillantás lett a jutalmam. – Ne is gondoldj arra, hogy elveszed tőlem! Elrejtettem és egyedül soha nem fogod megtalálni.

Igazság szerint blöfföltem. A varázskönyv még mindig a konyhapulton hevert, de amint kiteszem a lábam a szobából, az első dolgom lesz elrakni egy biztos helyre. Eddig nem tartottam tőle, hogy Lex egy szó nélkül felszívódna, de a könyvvel együtt már biztos meglépne. Láttam az arcára kiülő vívódást és vágyakozást. Kellett neki a könyv.

8. fejezet

Lex

Fel-alá mászkáltam. Az a könyv Atlantiszról származott, vagy valaki olyan írta, aki a népem tagja. Más esetben biztos nem működött volna a mágia. Ha megkaparinthatnám, a segítségével talán hazajuthatnék. Csakhogy ehhez szövetségre kellett lépnem egy emberrel. Még a gondolatától is rosszul lettem. Kezemmel végigszántottam a hajamon. Mik a lehetőségeim a lány nélkül?

A könyvet elfelejthetem. Valószínűleg a házban sem maradhatnék. Senkit és semmit sem ismerek itt. Apámmal ellentétben engem sosem érdekelt az emberi világ. Azt hiszem, éppen azért, mert ő akkora megszállottja volt. Tudatosan kerültem azokat a dolgokat, amiket kedvelt. A szám belsejébe haraptam. Éreztem a kiserkenő vér ízét. *Csak beszélnem kellene neki Atlantiszról? Túl egyszerű. Hol a csapda?*

Az ajtóra szegeztem a pillantásom. Tudtam, hogy ezúttal nyitva hagyta. Felálltam, majd lassan lenyomtam a kilincset. Végre láthattam a ház eddig ismeretlen részeit. A folyosón több ajtót is felfedeztem, végül egy nagy helyiség tárult elém. Felismertem a konyhát, ami talán egy fogadó szobával lehetett kombinálva. A bútorok többsége hasonlónak tűnt az otthoniakhoz, mégis merőben mások voltak. Idekint már felfedeztem néhány növényt, bár mindegyik rémes állapotban volt, mintha valaki elfelejtette volna megöntözni őket. Ujjammal megsimítottam az egyik nagyra nőtt zöld levelű szárát.

A lány egy magas pult mögött ült. Amikor elé léptem, felpillantott, majd elmosolyodott, amit nem viszonztam. Szemében diadal csillogott, és ezt mindennél jobban utáltam.

– Rendben. Elmondom, amit tudni akarsz – egyeztem bele. Nehezen jöttek ki a számon a szavak.

– Tudtam, hogy jobb belátásra térsz – felelte, aztán visszafordult az előtte halmozódó füzetek irányába. Bosszúsan húztam összebb a szemöldököm. *Most figyelmen kívül hagy?*

– Hé, te!

– A nevem nem Te, vagy hasonlók – vágott vissza. – Liliás, esetleg Lil. Használd! Én se hívlak izének, vöröskének, netán sushinak.

Nem törődtem a megjegyzéseivel. Amúgy sem tudtam, mi az a sushi és abban biztos voltam, hogy nem is fogok rákérdezni. Mindenesetre biztosan nem hízelgésnek szánta, legyen bármi is.

– Kezdjük hozzá a beszélgetéshez. Minél előbb végzünk, annál előbb tűnhetek el innen.

– Tanulnom kell. Addig te letusolhatnál, és ehetnél valamit.

– De – kezdtem azonnal a tiltakozást, mire a képembe nyomta a füzetét, és mutogatni kezdett.

– Látod ezeket a matematikai egyenleteket? – kérdezte, mire kelletlenül bólintottam.

Egyszerűnek tűntek. Sosem szerettem a matematikát, de csakúgy, mint más tantárgyakban, ebben is kiemelkedően teljesítettem. *Mindenesetre az kizárt, hogy felajánljam neki a segítségemet.*

– Ezek a feladatok nem oldják meg magukat. El kell keserítselek, rajtad kívül is van életem. Ott van a sulis és a munka – mutatta fel az ujjait, amiket aztán egyesével begörbített, amikor újabb dolgot sorolt fel.

Felhorkantottam. Ez azt jelentette, hogy mindez tovább fog tartani, mint gondoltam? Törni-zúzni akartam tehetetlenségemben, de nem tettem. Ahhoz több kellett, hogy elveszítsem a hidegvéremet. Bár az utóbbi időben ez többször is előfordult, általában nagyon is ura voltam az érzelmeimnek. Nem szóltam semmit. Hátat fordítottam neki, majd elkezdtem körbejárni a házat. Feltúrtam mindent. Néha a szökeség irányába pillantottam, de nem zavartatta magát. Nem tartott attól, hogy meglelem a könyvet.

– Nincs is a házban, ugye? – kérdeztem egy idő után. A lány elvigyorodott.

– De nagyon is itt van, viszont ahogy már említettem, nélkülem nem találod meg.

Nem kedveltem az embereket. Abban a pillanatban pedig őt tartottam a legbosszantóbbnak mind közül. Legszívesebben kiabáltam volna vele. Próbáltam minden méltóságomat összeszedni, bár amióta a házban voltam, úgy éreztem, hogy mindet elvesztettem.

– Feladod? – kérdezte vidáman. Nem feleltem. – Gyere! Megmutatom a nagy fürdőszobát.

Az említett nagy fürdőszoba egyáltalán nem volt nagy. Igaz, annál a lyuknál valóban tágasabbnak bizonyult, mint ami a szállásomul szolgáló

szobában helyezkedett el. Fintorogva néztem körül, miközben a lány tiszta törölközőt és ruhákat hozott nekem. Két ujjam közé csippentettem az újabb pólót. *Rémes az anyaga.*

– Van valami kényelmesebb?

– Mi bajod ezekkel? – nézett rám durcásan. Még a karját is keresztbe fonta a mellkasa előtt. Egy pillanatra elidőzött a tekintetem a mellén, ami ebben a pozícióban egészen hívogató volt.

– Túl durva az anyaguk.

– Oké – felelte, miközben a szó végét hosszan elnyújtotta. Gúnyolódva pukedlizett egyet, majd folytatta. – Megnézem, mit tehetek, fenséges Lex herceg.

Mindez nem hatott rám. Gyorsan lerántottam magamról a felsőt, és a földre dobtam. Felvontam az egyik szemöldököm, ahogy az arcára néztem, ami teljesen elvörösödött. Rajtam felejtette a tekintetét, enyhén az ajkába harapott. Tetszettem neki, ezt már az első nap észrevettem. Megragadtam a lehetőséget, hogy én is jól megnézzem magamnak őt. A nadrág mindenhol rátapadt, ahogy a felső is. Minden, amit viselt, kiemelte az alakját. Nálunk sokkal elegánsabb ruhákban jártak a nők, de ennek a göncnek is megvolt a maga előnye. Mindenesetre elméláztam, hogyan festene egy atlantiszi ruhadarabban.

El kellett ismernem, a szőkeség összességében csinos. Bár nem hozzá hasonló nőkhöz szoktam, mégis volt benne valami megmagyarázhatatlanul vonzó. Nem kedveltem az embereket, de azért volt szemem. A viselkedése azonban elfogadhatatlan.

Kigomboltam a nadrágot is, mire észrevette magát, és kisietett a fürdőből. Az emberek annyira könnyen zavarba jöttek. Atlantiszon a meztelenség semmit sem jelentett. Mi sem mászkáltunk a nap huszonnégy órájában pucéran, de senki nem csinált gondot a fedetlen testből. A kádba ereszkedtem, amit teleengedtem. Alig lehetett elférni benne az otthonihoz képest, azonban jólesett a bőrömnek a víz érintése. Hátradöntöttem a fejem, majd alámerültem.

Nem tudtam koncentrálni. Szíves örömet belevetettem volna magam a sellőtémába, de nem tetszett a gondolat, hogy Lex csupán gyorsan le szeretné rendezni az egyezségünket, majd lelépni. Arról nem is beszélve, ha nem leszek óvatos, simán kicsalja valahogy tőlem a könyvet.

Elhatároztam, hogy húzni fogom az időt. Ilyen lehetősége nem minden nap adódik az embernek. Míg Kyle és Jack hazaérnek, mindenképp szerettem volna magam mellett tartani Lexet. Az úgylis csak néhány nap. Amúgy sem hittem, hogy a nagybátyám jó szemmel nézné az ismeretlen srácot. Hiába töltöttem már be rég a nagykorúságot, ilyen tekintetben úgy kezelet, mint egy tízévest. Szerintem legszívesebben apácazárdába küldene. Mikor Andrew nagy ritkán átjött, mindig közénk ült a kanapén, és azt követelte, legyen nyitva a szobám ajtaja. Az előtte lévő barátomat pedig megfenyegette.

Végigpillantottam a nappalin. *Kész káosz. Ezt Lexnek kellene összepakolni, hiszen ő csinálta.* Elhatároztam, hogy amint kijön a fürdőből, befogom a munkára, de addig is egyedül kezdtem neki. Megigazítottam a kanapét, visszaraktam a párnákat. Megálltam egy pillanatra, és elmosolyodtam. Szórakoztató volt nézni a kis hisztijét, amint a könyvet kereste.

Épp lehajoltam az egyik magazinért, ami a földön hevert, amikor a szemem előtt megjelent két csupasz láb. Lassan felfelé emeltem a fejem.

– Azért vittem be a ruhákat, hogy felvedd őket, mielőtt kijössz – mondtam elvörösödve, miközben felegyenesedtem. Próbáltam nem megbámulni. Jobban mondva próbáltam úgy csinálni, hogy ne vegye észre. Pofát vágott.

– Kényelmetlenek. Adj valami illedelmesebbet!

Illedelmesebbet? Mi a fene? Micsoda finnyás sellőt sikerült összeszednem!

– Jó, akkor nézzünk körül együtt Kyle szobájában – ajánlottam fel. Kérdően nézett rám, de nem kérdezte meg, kiről beszélek. Szó nélkül követett. A komód elé álltam, és kihúztam egy világoslila inget.

– Ehhez mit szólsz? – dobtam felé. Végigtapogatta a ruhát, végül bólintott. Tovább kutakodtam, mert emlékeztem, hogy a nagybátyámnak volt egy krémszínű, hosszú golfnadrágja. Amint meglett, azt is átnyújtottam finnyás uraságnak. Lex kétkedve nézett a holmira, de végül nem ellenkezett.

– Ha szeretnéd, holnap veszünk neked néhány ruhát – mosolyodtam el. – Olyat, amit csak szeretnél.

– Felesleges – morogta, ahogy a gombokkal matatott. – Úgysem maradok sokáig, addig kibírom.

Amint felöltözött, egyetlen szó nélkül ott hagyott. *Meg fogom fojtani...* Kitrappoltam a konyhába, mire a füzeteim fölé görnyedve találtam rá.

– Mégis mi a franc bajod van neked?

– A nyilvánvalót leszámítva? – kérdezett vissza.

Égnek emeltem a tekintetem. *Légy türelmes vele!* Állát a tenyerébe támasztva pillantott fel rám, ahogy elé álltam. Egy percre elakadt a lélegzetem. Túl jól nézett ki azokban a ruhákban... Emlékeztettem magam, hogy egy tuskó, és azokkal sosem szabad kezdeni. Mégis az elmém mélyén ott motoszkált egy kis hang, ami arra buzdított, vessem rá magam. Hirtelen felpattant, és belelépett a személyes terembe. Észre sem vettem, hogy hátráltam, csak azután, hogy a csípőm a konyhapultnak ütközött, ő pedig a testem két oldalán megtámaszkodott. Valószínűleg észre sem vette, de az egyik ujja leheletnyi érintéssel végigsimított a karomon.

– Jobb, ha pár dolgot tisztázunk – szólalt meg. Nagyot nyeltem. Félnem kellett volna, de inkább izgatottság lett úrrá rajtam. *Valószínűleg klinikai eset lehetek.* – Elmondom, amit tudni akarsz, de magamról nem fogok beszélni, sem arról, hogyan kötöttem ki itt. Nem leszünk barátok, még csak kedvelnünk sem kell egymást.

Felhorkantottam. Jelenleg esélytelennek tűnt, hogy kedvelni kezdjem.

– Pedig kifejezetten imádnivaló vagyok, ezért szerintem változni fog a véleményed.

Értetlenül nézett rám. Valószínűleg nem ilyen reakcióra számított. Rájöttem, hogy szerettem megdöbbeneni. Imádtam, amikor hasonló arcot vágott. Egy pillanatra az ajkamra tévedt a pillantása, mire a szívverésem azonnal meglódult.

– Te még emberhez képest is furcsa vagy – közölte, aztán elhúzódott tőlem.

– Ezt bóknak veszem – szóltam utána, és próbáltam lenyugtatni a hevesen kalapáló szívemet.

9. fejezet

Lex

Nem tudtam megmagyarázni magamnak a viselkedésemet. Az volt a célom, hogy ráijesszek, viszont a vége az lett, hogy újabb fürdőt kellett vennem. Ezúttal azonban jéghideget. Belenéztem a szemébe, és teljesen megfélemeztem magamról.

Vonzott. Az a fajta vonzalom volt ez, amikor jól tudod, meg fogod égetni magad, de nem tudsz neki ellenállni. Rég éreztem már hasonlót, és nem tetszett, hiszen most egy emberről volt szó.

Az egészben az a legnevetségesebb, hogy úgy tűnt, cseppet sem tudtam megrémiszteni. Nem úgy reagált, ahogy vártam. Sőt! Az ajka elnyílt, majd készségesen leeresztette a pilláit. Felnyögtem már a pusztá gondolatától is. Az ostoba nadrág megint kezdett túl szűk lenni.

Szánalmas bevallani, de elmenekültem. Hozzávágtam egy sértésnek szánt mondatot, majd távoztam. Ha valamit, hát ezt megtanultam apámtól. A legjobb taktika mindig a támadás. Minél lehetetlenebbül viselkedik az ember, annál távolabb löki magától a többieket és nekem ez nagyon is megfelelt. Ha valakit közel engedsz, abból csak bajod származhat...

Megbánt, kihasznál, összetör kívül és belül. Ezt már rég megtapasztaltam. De talán abból nem lesz gond, ha eljátszadozok. Végtére is ez csak vonzalom.

Másnap sehol sem találtam Lilt, azonban mindez nem ért meglepetésként. Úgy döntöttem, hasznosan töltöm az időt. Meglocsoltam a növényeket, és reménykedtem a túlélésükben. Utána kezembe vettem a polcra egy könyvet, hogy belelapozzak. Meglepődve vettem észre, hogy az emberi írást is képes vagyok megérteni. Ez a mágia precízebb, mint gondoltam. Még elszántabb lettem a varázskönyv megszerzését illetően. Kezdttem elbizni magam. Már éppen azon gondolkodtam, hogy kimegyek körbenézni, amikor nyílt a bejárati ajtó és egy óriási fenevad vágatott be rajta. A lény rám ugrott, hatalmas súlya a földre kényszerített. Fölöttem magasodott és löncös pofájából nyál szivárgott, ami vészesen közelített az arcomhoz.

– Nem! – kiabáltam oldalra fordulva, de nem tudtam kiszabadulni alóla. Teljes, szőrös testével rám nehezedett.

– Matilda! – hallatszott Lil kiáltása, és éreztem, ahogy megpróbálja lerángatni rólam, de már késő volt. Az egyik hatalmas nyálgumó a nyakamba csöppent, engem pedig elkapott az undor, és a hideg is kirázott. A lény nagy nehezen lekászálódott rólam, mire felültem, és eszeveszett módon kezdtem törölgetni a ruhámmal a bőrömet.

– Ez meg mi? – követeltem választ azonnal az említett valami felé mutogatva. A szőrös bestia elterült a földön, a farka jobbra-balra járt. Lil megvakargatta a füle tövét, majd mosolyogva gügyögött neki.

– Ő itt Matilda, és pár napig mi vigyázunk rá – mosolygott a lány. Megütötte a fülem a megfogalmazás, *mi. Mármint ő meg én, ketten? Teljességgel kizárt!*

– Nem a nevét kérdeztem, hanem azt, hogy miféle lény?

– Oh, hát egy kutya. Még hozzá bernáthegyi. Kiskedvenc, ami olyan állatot takar, amit kedvtelésből tartunk. A szomszéd nénié, de elutazott. Ilyenkor mindig én gondoskodom róla – mondta. Majd zavaromat látva folytatta. – Nálatok nincsenek kutyák?

– Sosem találkoztam még hasonlóval – ráztam meg a fejem.

– Tetszel neki – vigyorgott Lil. – Általában fél az idegenektől.

Elkezdtem leszedeketni a ruhámról a ráragadt szőrszálakat, miközben lesújtó pillantással jutalmaztam a lányt. A kutyának nevezett állat bambán nézett rám. Pofazacskója szétterült a padlón. Micsoda fura lény. Úgy festett, akár egy szétfolyt paca.

– Most, hogy itt vagy, beszélhetünk végre? – kérdeztem távolságot tartva a kutyától. Minden mozdulatomat figyelte. Lil a konyhában kezdett sürgölődni, a kezében lévő táskából holmikat pakolt ki. Nem is figyelt rám. – Hé!

– Ma nem alkalmas. Matilda sok figyelmet igényel.

– Tegnap sem volt alkalmas és ma sem! Kezdem azt hinni, nem is akarsz beszélni – mondtam, ahogy leültem. Elmulasztottam az arckifejezését, mivel a kutya egyszer csak felugrott, és fejét az ölembe nyomta. Ledermedtem, mozdulni sem mertem.

– Simizd meg a füle mögött, azt imádja – fordult felém Lil. Mély lélegzetet vettem és azt tettem, amit tanácsolt. Matilda azonban hirtelen ötlettől vezérelve elfordította a fejét, és végignyalta a kezem. Elszörnyedve ugrottam fel, hogy lemossam, miközben a kutya a sarkamban volt.

– Határozottan odavan érted – nevetett Lil.

Imádhathna kevésbé, morogtam magamban, majd a szőkeség felé fordultam.

– Térjünk vissza az alkunkhoz. Semmivel sem szeretnék több időt itt tölteni, mint amit muszáj.

Lil nagyot sóhajtott, aztán leült a kanapéra, és megpaskolta a mellette lévő helyet. A lehető legtávolabb helyezkedtem el tőle. Elővett egy érdekes szerkezetet, ami leginkább egy ládikára hasonlított, de ahhoz túlzottan lapos volt. Villámsebesen pötyögött a rajta lévő kis gombokon.

– Ez meg mi?

– Laptop, ezen fogok írni. A reakcióból ítélve nálatok nincs hasonló.

Nem feleltem. Hallottam róla, hogy az emberek sok technikai vívmánnyal rendelkeztek. Nálunk is több minden fellelhető volt, de a legtöbb eszközünket a mágia működtette. Nem volt annyi modern kütyünk, mint az embereknek. Bár úgy tudtam, az utóbbi pár száz évben fejlődtek ezen a téren. Atlantisz sokkal inkább a varázslatra hagyatkozott. Az mi világunkkal ellentétben az embereké nem kedvelte a mágiát. Az atlantisziak ereje legtöbbször felfordulást okozott a Földön. Viharokhoz és egyéb katasztrófákhoz vezethetett, így nekik máshogy kellett fejlődniük.

– Szóval – ütögette meg elgondolkodva az állát, aztán hüvelykujját végighúzta a száján. Szememmel követtem a mozdulatát. Egy percre elméláztam azon, hogy ezt én teszem.

– Kezdjük az elején. Mi ez a hely, ahonnan származol?

Összeszorult a mellkasom, majd mély levegőt vettem. Nem hittem volna, hogy ennyire nehezemre fog esni a beszéd.

– A hely neve Atlantisz. Négy királyságból áll, ezeknek a neve: Jáde, Tanzánit, Kristály és Gránit – hadartam.

– Lassabban – morogta Liliás homlokráncolva, ahogy ujjai sebesen jártak. – Miért nem fedezte fel még soha senki? Mármint vannak legendák, de...

Közbevágtam.

– Azok a legendák csak mesék. A világunkba nem lehet csakúgy eljutni. Átjárón közlekedünk, de szigorú szabályozáshoz van kötve. Nem egyszerű, és veszélyes is lehet az átjárás. Atlantisz a ti világotokból szinte elérhetetlen.

– Azt hiszem, értem – bólintott. – Amolyan másik dimenzióban helyezkedik el.

Egyszer csak megjelent Matilda, és hatalmas termetéhez képest villámsebességgel felugrott a kanapéra. Nagy fejét újra az ölembe hajtotta, hátsó felét pedig Lil ölébe nyomta, aki nevetve felemelte a laptopot. A kutya lecsukta a szemét, és pár másodperc múlva horkolni kezdett.

– Szóval Atlantiszon van ez a négy királyság. Gondolom, ez olyasmi, mint nálunk az országok.

Lil elmagyarázta nekem röviden, mit takar ez a kifejezés, mire bólintottam.

– Vannak döntések, amiket a királyi tanács hoz meg, de a legtöbb esetben a királyságok nem szólnak bele egymás ügyeibe – folytattam. Az én esetem természetesen kivételes volt.

– Milyenek az ottani uralkodók? – pillantott felém kíváncsian.

Elgondolkodtam. Igazságosak és kedvesek, kivéve apámat. Nálunk még a halálbüntetés sem volt ritka, azonban az én gyomrom ezt sosem bírta. Emiatt állandó megrovásokat kaptam. Apám kreatívnak bizonyult, ha ilyesmiről volt szó. Legjobban azzal szeretett kínozni, hogy nekem kellett meghatároznom, a családtagok közül ki hajtsa végre az ítéletet, merthogy a Gránit királyságban ez volt a szokás. Kétszer fordult elő, hogy magamra vállaltam mindezt, ugyanis az elítéltek egyetlen családtagjai gyerekek voltak. Az emlékek hatására sóhajtottam. A mai napig kísértenek ezek a tettek, de inkább engem, mint őket.

– Nem minden uralkodó tökéletes. A Jáde jelenleg Adamante Fortis irányítása alatt áll, de a törvényes örökös valójában az unokája, Nitea. Amíg nem lép megfelelő korba, a nagyapja ül a trónon helyette. A Tanzánit uralkodója Camea Fidelium. Végül ott van a Kristály és a Gránit, amelyet Severin Vitrum és Fortis vezet.

– Két kérdésem is van – szólt közbe Lil. – Először is, ti fordítva használjátok a neveteket, mint a japánok és a magyarok? Mármint a vezetéknev van elől? – Biccentettem, mire tovább beszélt. – Akkor Vitrum és Fortis rokonok?

– Testvérek – feleltem komoran. – Fortis az apám.

– Neked vannak testvéreid? – kérdezte, mire összebb húztam a szemöldököm. Nem akartam magamról beszélni, de egy ilyen egyszerű kérdésre talán még adhattam neki választ. Megráztam a fejem.

– Akkor te vagy a trónörökös – jelentette ki, amit nem is tagadtam. – De, ha ez így van... Akkor, hogy kerültél ide? Mármint rátok vigyázni szokás, nem? Valami baleset ért?

- Ne érdekeljen!
- Oké, oké – emelte fel a kezét védekezően. – Nem kell leharapni a fejem. Egyszerűen csak kíváncsi vagyok. Te is kíváncsi lennél a helyemben.
- Nem! Engem te egy cseppet sem érdekel – vágtam rá azonnal. Szavaim hallatán összerezsent, és végigszáguldott rajtam a már jól ismert bűntudat. Azonban ez kellett ahhoz, hogy az emberek békén hagyjanak. Liliás viszont hamar harciassá vált. Összehúzta a szemöldökét, úgy vágott vissza.
- Egy köcsög vagy! – morogta.
- Miért hasonlítasz össze egy vázával? – döböntem le. Felnyögött.
- Nálatok nem szokás káromkodni?
- De igen. Sok mindent átvettünk az emberektől is, de ezt a kifejezést még nem hallottam. Annyi legalább kiderült, hogy ezzel éppen megsértett. Lil egy ideig némán meredt rám, mintha épp analizálna, végül visszafordult a laptopjához.
- Szóval Atlantiszon emberek is élnek.
- Csak az amatrixok – feleltem halkán. – Belőlük sincs túl sok.
- Mi az az amatrix? – fordult újra felém.
- Ez bonyolult – rántottam meg a vállam. Egy ember számára minden bizonnyal furcsa lesz az ősi szokásunk. – Egy régi hagyományról van szó, aminek keretén belül minden századik évben a Földre látogathatnak a nőtlen atlantiszi férfiak, és áthozhatnak egy kiválasztott embernőt a világunkba.
- És az atlantiszi nők? – kérdezte, amivel meglepett. Azt hittem, azon lesz fennakadva, hogy bárkit is elrángatnak az otthonából, erre az után érdeklődik, hogy a nők miért nem vihetnek magukkal emberférfiakat. Zavartan megvakartam a tarkóm.
- A megállapodást így kötötték meg. Atlantisz haldoklott, amikor mindez történt. Már ha lehet hinni a legendáknak.
- A nők miért nem vihetnek maguknak férfiakat?
- Mondtam már, ez egy régi hagyomány.
- Jó, mondjuk úgy, hogy elfogadom. – Kis szünetet tartott. – Amúgy nem fogadom el.
- A kijelentését hallva a szememet forgattam. Gyorsan folytatta, mielőtt bármit is mondhattam volna.
- Az atlantiszi nők nem mérgesek emiatt?

– Nálunk jóval kevesebb a nő, mint a férfi. Ráadásul nem mindenki dönt úgy, hogy szeretne a Földre utazni – feleltem. *Én se akartam, de kényszerítettek.* Ezt azonban nem osztom meg vele.

– Akkor minden nő, aki a Balatonban eltűnt, Atlantiszon van?

– Igen.

– Azt mondtad, hogy a két világ között nem egyszerű az átjárás, de Szofi valahogy mégis visszajött.

Sóhajtottam, a kanapé háttámlájára döntöttem a fejem. Pár másodpercig a plafont bámultam, aztán óvatosan felemeltem Matilda fejét az ölemből. Nem ébredt fel. Bár szerintem egy földrengést is képes lett volna átaludni, annyira ki volt ütve.

– Nos, igen – nyögtem ki. – Legyen elég annyi, hogy volt hozzá közöm. Nem vártam meg az újabb kérdéseket, hanem egyszerűen otthagytam őt. A mai napra elegendő volt a beszélgetésből. Azt gondoltam, egyszerű lesz, hát tévedtem.

Lilias

Kitöltöttem egy bögre teát. Már egy ideje egyedül gubbasztottam. Úgy tűnt, érzékeny témára tapintottam, amiről a herceg nem akart beszélni. Ez pedig olyan szempontból problémás, hogy engem épp ezért még kíváncsibbá tett a dolog. Lex hangtalanul jelent meg mögöttem, de ahogy a helyiségbe lépett, megéreztem a jelenlétét. Nem igazán tudtam megmagyarázni, de nagyon ráhangolódtam.

– Teát? – kérdeztem megfordulva, és elmosolyodtam. Nem szívesen fogadott el tőlem bármit is, de kinyújtotta a kezét, majd átvette a bögrét. Elléptem, aztán nekiláttam ebédet készíteni.

Matilda végig mellettem állt, és várt, hátha valami a földre hullik. Hamarosan ideje volt kivinni sétálni. Nagyon reméltem, hogy Lex is velünk tart majd, de egyelőre nem volt bátorságom rákérdezni nála. Közben a tömérdek új információ jár az agyam. Szóval másik dimenzió, amatrixok

és négy királyság. Egyszerűen elképesztő! Mintha épp egy fantasy könyvet olvastam volna. Zsongott a fejem mindtől.

Ráadásul hol volt még a vége? Lenyűgözött ez az egész, és ha nem láttam volna saját szememmel Lexet sellő alakban, akkor azt hinném, egy zavarodott elme. Mi történt volna vele, ha én nem találom rá? Senki sem tudott volna szót érteni vele. Valószínűleg valami szanatóriumban köt ki, vagy a rendőrségen; szeméremértéért.

Tény, hogy mogorva és nem túl tapintatos, de volt benne valami, ami miatt meg akartam óvni. Néha elképesztő haragot láttam benne, máskor pedig csupán fáradtságot és szomorúságot. Vajon milyen a valódi Lex?

Éppen a gombokat szeleteltem, amikor Lex elemelt egyet, majd kételkedő pillantás kíséretében megforgatta az ujjai között.

– Ez ehető? – nézett rám.

– Igen – pillantottam rá meglepetten.

– Insanis erdejében vannak ilyen gombok, bár sokkal nagyobbak, és azok mérgezők.

– Nyugi, nem áll szándékomban megmérgezni – háborodtam fel, majd kikaptam a kezéből.

– Nem erre céloztam – ráncolta a homlokát, aztán feszengve a tarkóját vakargatta. Úgy tűnt, még mondani szeretne valamit, de mégsem tette. Arra gondoltam, talán ezen az esetlen módon próbált beszélgetést kezdeményezni velem.

– Ebéd után kiviszem Matildát sétálni. Ha van kedved, velünk jöhetsz – folytattam a gombok darabolását. – Addig is tudjuk folytatni a beszélgetést és annál előbb szabadulsz tőlem – hadartam. Nem mertem ránézni, mivel tartottam az elutasítástól.

– A fenevadnak testmozgásra van szüksége? – kérdezte, miközben leguggolt az említett „fenevadhoz”.

– Nem túl sokra, eléggé lusta – nevettem el magam, ahogy Matilda, megerősítve a mondandómat, hatalmasat ásított. Lex megbökölte a kutya orrát, aki azonnal csóválni kezdte a farkát. Matilda totál belezúgott a sellőnkbe, bár nem is csodálkoztam rajta. Volt ízlése a csajszinak. Úgy láttam, Lex is egyre inkább kezdett megbarátkozni vele, noha a kapcsolatuk viharosan indult. A vöröshajú végül megrázta a fejét, és visszavonult a vendégszobába.

Csalódottan sóhajtottam. Hiába volt makacs és tapintatlan, valami arra ösztökélt, ne adjam fel a próbálkozást.

Elgondolkodva lépkedtem előre, mire megakadtam. Matilda megint úgy döntött, hogy inkább elfekszik a földön, és úgy liheg, mintha minimum ötven mérföldön lennének túl. Még csak húsz perce jöhettünk el otthonról, de úgy döntöttem, ideje visszaindulni. Alig léptünk be az ajtón, megszólalt a mobilom. Mivel Matilda izgatott ficánkolásba kezdett, a készüléket kiverte a kezemből, ami végigcsúszva a padlón a fotel lábánál állt meg. *Jesszusom, remélem nem tört el!* Lex jelent meg, és felemelte a mobilt, amiből üvöltött Britney egyik régi száma.

– Ez meg mi? – nézett rám kérdően.

– Egy mobiltelefon – feleltem, ahogy gyorsan lekapcsoltam a hámat Matildáról. – Beszélni tudsz olyanokkal, akik távol vannak tőled. Akár több száz kilométerre is lehet az illető, akkor is tudtok kommunikálni. Ezenkívül még egy csomó dologra használható – magyaráztam tovább, gyorsan mellé léptem, majd kikaptam a kezéből a telefont.

– Ez egész hasznos – mondta. Látszott rajta, hogy nehezen nyögte ki ezt a kis dicséretet. – Nálunk is van hasonló, de nem hordozható.

A képernyőre pillantottam, ahol Kyle neve villogott. Muszáj volt felvennem, mivel a nagybátyám túl aggodalmas tudott lenni. Távolabb léptem Lextől, mielőtt eszébe jutott volna belekotyogni a beszélgetésbe és úgy köszöntöttem Kyle-t.

– Szia!

– Valakinek nagyon jó kedve van ma – hallatszott a mély hangja. Mosolyogtam, noha nem láthatta.

– Nem lógathatom örökké az orrom.

– Hú, honnan jönnek ezek a szövegek? Beszél így bárki is?

– Szoktam olvasni, ezért van szókinccsem. Néha neked sem ártana – háborogtam, mire nevetett. – Szóval mi a helyzet?

– Úgy néz ki, Jack előbb végez a munkával, úgyhogy pár nappal korábban hazaérünk.

– Mi? – visítottam kétségbeesetten, mire Matilda felkapta a fejét. Még Lex is értetlenül nézett rám, aztán megköszörültem a torkom. – Úgy értettem, de jó. De hát hogyan? Mikor?

Szinte magam előtt láttam Kyle gyanakvó arcát. Minden voltam, csak meggyőző nem.

– Maximum három nap – felelte a nagybátyám lassan. Kétségbeesetten néztem a vörös hajúra, aki éppen az egyik tollamat forgatta a kezében. –

Van valami, amit el akarsz nekem mondani, Lil?

Összereztem a hangjától. A hangom természetellenesen magas lett.

– Nem, dehogy!

– Biztos?

– Nem bízol bennem? – kérdeztem vádaskodón.

– Bízom benned, de olyan furcsa vagy – sóhajtott nagyot. A hangjából áradó szeretet hallatán azon nyomban elszégyelltem magam, és mély önutálat fogott el.

– Tudom, sajnálom... Csak most nehéz nekem – motyogtam. Bízom benne, ha a szerelmi bánatomra terelem a témát, akkor nem feszegeti tovább.

– Ne haragudj! – kért tőlem bocsánatot, mire a büntudatom még nagyobb lett.

– Nem haragszom. Sosem tudnék rád – mosolyogtam. –Szeretlek!

Nagyon, nagyon szeretlek! Hisz tudod.

Nem tudtam nem észrevenni, hogy Lex mennyire meredten bámult. Zavarba jöttem az átható tekintetétől.

– Én is – sóhajtott nagyot Kyle. – Légy jó! Hamarosan találkozunk – búcsúzott, majd mind a ketten leraktuk. Önkéntelenül is felnyögtem. Kicsit keresztülhúzták a számításaimat, de nem is én lennék, ha nem így történt volna.

10. fejezet

Lilias

Úgy tűnt, mégiscsak az lesz, amit Lex eredetileg tervezett. Ledarálja, amit tudni szeretnék, aztán lelép a könyvvel. Nem tetszett, de mit tehettem volna? *Kötözzem ki újra az ágyhoz, és tömjem be a száját, hogy Kyle ne jöjjön rá? Hm, egész csábító.* A fejemben csak úgy cikáztak a gondolatok, és nem tudtam, melyik kérdésemmel kezdjem. A javára legyen írva, hogy míg próbáltam összeszedni magam, türelmesen várt. Vagyis nem egészen, ezúttal ugyanis a szobámban foglaltunk helyet, és minden holmimat összetapogatta. Elővettem a jegyzetfüzetemet, és lapozgatva agyaltam, mivel is kezdjük. Újabb és újabb jegyzeteket körmöltem le. Annyira belemerültem a gondolataimba, hogy észre sem vettem, Lex mit tartott a kezében. Felpillantottam, és elsápadtam, amikor megláttam a könyv borítóját. Sosem tartottam cikinek az olvasmányaimat, de azért nem egy szexi pasival szerettem volna megvitatni a tündérpornó gyűjteményem. Lexnek ráadásul éppen a második rész akadt a kezébe, ami a legforróbb mind közül.

– Hé-hé! Tedd azt le! – parancsoltam rá. Erre volt képe egy féloldalas mosolyt virítani. Nem tudhattam, mennyit olvasott el belőle, de a vigyort elnézve valószínűleg belevágott valami pikáns jelenetbe.

– Érdekes történet – felelte, miközben lapozott. – Igazából azt hiszem, inkább folytathán.

– Nem, nem akarod folytatni! – léptem elé. Megpróbáltam elvenni tőle a kötetet, azonban elrántotta a kezét. Mosolya kiszélesedett, az én arcom pedig minden bizonnyal egyre vörösebb lett.

– A többi könyved is hasonló? Nem gondoltam, hogy az ilyesmi izgat fel – pimaszkodott a polc felé fordulva.

Nem olvastam annyira sokat, mint szerettem volna. Mindig is aktív típus voltam, aki tesz-vesz, ezért leginkább könyvtárba jártam, és csak a legnagyobb kedvenceimet vettem meg, ezért nem volt túl sok könyvem. Azonban azok, amik voltak... Hát igen, hasonlóak.

– Lex, add vissza! – nyújtózkodtam, mivel időközben a feje fölé tartotta a kötetet.

Lábujjhegyre állva sem tudtam megszerezni tőle a regényt, azonban elvesztettem az egyensúlyomat, és egyenesen a mellkasának zuhantam. A karja azonnal körém fonódott, hogy megtartsan, mire meglepetten néztem a szemébe. Ujja végigsimított a csupasz felkaromon, amitől tiszta libabőr lettem. Biztos a könyv az oka, de az egész szituáció annyira intimnek érződött, hogy azonnal csúnya gondolataim támadtak. Különben is büntetni kéne, ha valaki úgy néz a másokra, mint Lex rám. Az egész bensőm beleremegett, és szinte levegőt venni is elfelejtettem. Azt mondogatta, nem kedveli az embereket, de határozottan vonzódott hozzám. *Vagy csak bebeszélem magamnak?*

Hátrébb húzódott, nekem pedig máris hiányzott a testéből áradó hő és a finom illata. Visszacúsztatta a polcra a könyvet, majd mindenhova nézett, csak rám nem.

– Találtam verseskötetet is – emelt fel egy bőrkötésű darabot. Még az anyukámé volt. Igazság szerint ő maga írta, és magán úton ki is adatta. Csak minimális példányszámot nyomtatott belőle, ezért hihetetlenül nagy kincs volt. Már ezerszer átlapoztam. A lapjai megsárgultak, és csak a cellux tartotta egyben.

– Az a kedvencem – mondtam nagyot nyelve.

Tizenkét éves koromban vesztettem el a szüleimet egy autóbalesetben, és azóta nevel a nagybátyám. Eleinte nagyon nehéz volt, ráadásul Kyle is gyötrelmek árán szerzte meg a felügyeleti jogot. Egy ideig nevelőotthonban kellett élnem, ami nem könnyítette meg a helyzetet. Két év elteltével is azon kaptam magam, hogy újra meg újra a szüleimmel folytatott utolsó levelezéseket olvagattam a mobilomon. Nagyon mély depresszió temetett maga alá, amihez Kyle már kevés volt. *Azt hiszem,*

végül ezért választottam a pszichológiát, mert én is segíteni szeretnék másoknak. Kihúzni őket a mély gödörből, amibe kerültek.

Megilletődötten pislogtam, amikor Lex idézni kezdte az egyik kedvenc versemet.

– Hogy jegyezted meg ilyen gyorsan? – kérdeztem elcsodálkozva.

– Jó a memóriám – vont vállat. – Akárki is írta, emberhez képest nagyon jó.

Könnyek szöktek a szemembe. Akárhogy is néztük, ez bizony egy dicséret volt, méghozzá úgy, hogy nem tudhatta, ki írta a verseket.

– Ha így folytatod, még a végén megkedvellek, Lex – viccelődtem, miközben helyet foglaltam az íróasztalomnál. Lex olyan halkán felelt, hogy szinte nem is hallottam, akár a képzeletem szüleménye is lehetett volna, azonban a szívem összefacsarodott tőle.

– Engem senki sem tudna kedvelni.

A következő órák azzal teltek, hogy Lex nagyjából felvázolta nekem mind a négy királyságot. Kiderült, nem csak a memóriája jó, de még rajzolni is tudott. Még a négy címet is elkészítette nekem, amin csak ámultam. Részletesen ábrázolta mind a négyet. Nekem a Gránit királyságé tetszett leginkább. Egyszerre volt ijesztő, mégis tiszteletet parancsoló. Azonban annyi biztos, hogy a címeren szereplő óriáskígyóval sosem szerettem volna találkozni.

Mesélt az őshonos állatokról, amik nagyjából megegyeztek a földiekkel, legalábbis ami a víz alattiakat illette. Azonban léteztek náluk olyasmik is, amik nálunk csupán a legendákban. Amikor valamit nem értettem, az internetet hívtam segítségül, ami felkeltette Lex figyelmét is, így el kellett neki magyaráznom, mi is az a net. Végül úgy elbeszélgettük az időt, hogy hamarosan azt vettem észre, már éjjel kettő is elmúlt. Egyáltalán nem voltam álmos. Szerintem Lex is bírta volna még, azonban másnap dolgoztam, és óráim is voltak. Nagy nehezen abbahagytuk aznapra, de még sokáig nem tudtam elaludni. Atlantiszon jártak a gondolataim, illetve azon, még mennyi mindent szeretnék megtudni.

Másnap korán reggel kivittem Matildát, majd megettettem. Mire Lex felébredt, már elkészítettem a mi reggelinket is. Sosem voltam jó a koránkelésben, ezért aznap is hullának éreztem magam. A kávé sem segített sokat.

- Egyedül hagysz? – kérdezte hirtelen a vörös hajú, amitől azonnal éberebb lettem.
- Voltál már egyedül.
- Ez igaz, de akkor be voltam zárva, amikor pedig nem, hamar visszajöttél.
- A varázskönyv nélkül úgysem mennél el, nem? – néztem rá a bögrém fölött, újabbat kortyolva.
- Anélkül valóban nem megyek sehova – morogta. – De tudod, ennyi idő alatt akár meg is találhatom.
- Elnevettem magam.
- Sok sikert!

Lex

Unottan nyomogattam a távirányítót. Mielőtt Liliás elment, elmagyarázta, hogy a filmekben színészek vannak, akik szerepet játszanak. Bosszúsan rávágtam, hogy színház nálunk is létezik, mire arról kezdett hadoválni, hogy ez azért kicsit más. Végül azt kezdte ecsetelni, hogy milyen streamingszolgáltatásokat használhatok. Na, ebből már semmit sem értettem, de ezt sosem ismertem volna be neki.

Arra ösztönzött, hogy dokumentumfilmeket nézzek, mert szerinte hasznomra válhatnak. Csakhogy nekem semmi kedvem sem volt még többet megtudni az emberi világról. Napok óta rostokoltam tehetetlenül. Úgy éreztem, sosem lesz vége. Végül mégis megnéztem néhány ismeretterjesztő műsort, és valami nagyon furcsát, ami olyan emberekről szólt, akik sellőként élnek. A homlokomat ráncolva hajoltam előre, ahogy a jelmezes alakokat néztem. Nevetségesek voltak.

Miután meguntam a műsorokat, inkább visszatértem az olvasáshoz. Lil polca szerelmes történetek tömkelegével telt meg. Az ízlésünk nem is lehetett volna különbözőbb.

Szerelem? Ugyan! Az egész csak pusztá ábránd. A szerelem elpusztít és a földbe döngöl...

A testi vágy már egészen más. Abban hiszek, a szerelem meg maradjon csak a lapok között.

Önkéntelenül is eszembe jutott, tegnap milyen közel kerültünk egymáshoz, és mennyire szórakoztatónak találtam az elvörösödő arcát. Egyre inkább kívántam őt. A köztünk húzódó távolság pedig még kívánatosabbá tette. Tetszett, hogy nem omlik a karjaim közé, hanem kéreti magát. Elképzeltem, ahogy az ujjamat végigsimítom az arcán, majd az állán. Szinte éreztem milyen lehet beletúrni hosszú, szőke tincseibe... Felnyögtem, majd próbáltam más felé terelni a gondolataimat.

Egy idő után nekiálltam átfésülni a házat. Matilda mindenhova követett, hiába parancsoltam rá, hogy maradjon, ráadásul állandóan hozta magával az ostoba labdáját is, amit a lábam elé dobott. A szememet forgatva elhajítottam neki, mire visszahozta. Felvont szemöldökkel azon gondolkoztam, ez számára valamifajta fura játék? Mindenesetre élvezte, ezért még jó párszor eldobtam neki a labdáját, amíg meg nem unta. Matilda egy idő után elaludt, és hangos horkolásba kezdett.

Miután feladtam a könyv keresését, újra a díványon kötöttem ki. Unottan doboltam a karfán, és bámultam bejáratot. Hirtelen felpattantam.

Nem fogok rá várni, mint valami idióta!

Kinyitottam az ajtót, és átléptem a küszöbön. A friss szellő kissé hűvös volt, de engem nem zavart. Kellemesnek találtam. Éreztem benne a tenger illatát is, ami azt jelentette, nem messze lehetett a part. Az első gondolatom az volt, hogy a víz felé indulok, de végül inkább úgy döntöttem, a várost veszem szemügyre. Az eget szürke felhők sokasága borította. Atlantiszon nem gyakran láttam hasonlót. A felszínre csak ritkán látogattam el.

Már a kis utcában is sok érdekesség fogadott. Például az autók, amelyeket a tévében is láttam. El kellett ismernem, hogy lenyűgöző szerkezetek, de ehhez hasonló utazóeszköz odahaza is akadt.

Nem tudtam hazudni magamnak. A város tetszetős és érdekes látványt nyújtott. A sok kis apróságon elámultam. Persze, ha valaki megkérdezné, akkor biztos letagadnám. Az emberek építésze egészen más volt, mint a miénk, de a más nem feltétlen számított rosszabbnak. Érdekelt, egyes dolgokat hogyan lehetett megvalósítani. Az építészet iránti szenvedélyem is olyasmi, amit titkoltam apám előtt, mivel szerinte mindez csak időpocsékolás. Sok mindenre rátudott venni, és legalább annyiról le is mondtam a nyomása hatására, de ezt nem tudta kiölni belőlem.

A növények, amiket Liliás házából hiányoltam, odakint megtalálhatóak voltak. Az itteni fák jóval magasabbra nőttek, mint amit

megszoktam, és a virágok is egészen máshogy néztek ki. A gondolataimat egy éles, fülsértő hang zavarta meg.

– Ne az út közepén mászkálj, te barom! – kiabálta egy középkorú férfi, kihajolva az autójából, és közben erősen rázta az öklét.

A pimaszsága felháborított. Rögtön móresre akartam tanítani azzal, hogy odapirítok neki, de eszembe jutott, hogy még mindig nem kaptam vissza az erőmet, és erre már nincs lehetőségem. Mire megtaláltam a hangomat, a férfi már elhajtott, én meg úgy álltam ott, mint valami szerencsétlen félnótás. Körbepillantottam, és láttam, hogy egyesek a széles út szélén lévő, keskenyebb részen sétálgatnak. Figyeltem, ahogy egyikük jobbra, majd balra pillant, és utána siet át az úttesten.

Hamar rájöttem, hogy a szélesebb útszakasz csak az autók tere. Voltak eszközök, amelyekben egyszerre húsz-harminc ember is elfért. Észrevettem, hogy kétkerekű járművekkel is közlekedtek.

Ahogy tovább folytattam az utamat, feltűnt, hogy többen megbámultak. Már rég hozzászoktam a figyelemhez, hiszen koronahercegként minden mozdulatomat lesték. Egyik kirakattól a másikig léptem, hogy megnézzem az árusok portékáját. A Föld ebből a szempontból nem sokban különbözött Atlantisztól. Nálunk ugyan kevesebb bolttal is beérte a nép és nem kellett ugyanabból egy millió különböző variációt készíteniük. Ruhák terén azonban egészen más volt a helyzet. Rengeteg varrodánk létezett, ahol különböző egyedi darabokat készítettek. Persze ez nem azt jelentette, hogy mindent csak egyszer vettünk fel, mivel az rémesen nagy pocsékolás lett volna részünkről.

Elfintorodtam. Pillantásom az egyik kirakat üvegére tévedt. Egyszerűen nem ismertem magamra. Ezek a holmik, ez a világ... Teljesen átfomált. Morogva fordítottam el a fejem. Már hosszú ideje bolyongtam, és semmi sem tűnt ismerősnek. *Remek! Lehetséges, hogy eltévedtem?* Enyhén megráztam a fejem. Teljességgel kizárt! Ha odahaza nem fogtak ki rajtam a labirintusszerű folyosók, akkor nem az emberi világ egyik települése lesz a veszttem.

– Hé! Te a jelmezes kölyök vagy! – kiabált rám nézve egy idős férfi. *Miféle jelmez?* A hátam mögé pillantottam. *Kizárt, hogy hozzám beszél,* de aztán megállt előttem. Úgy tűnt, mégiscsak hozzám intézte az előbbi szavait. Elhúztam a számat. *Volt képe megszólítani, még hozzá ilyen primitív módon.*

– Látom, sikerült leszedni azt a durva hacukát – nevetett a hasát fogva. Egyértelműen szórakoztatónak talált valamit. Nem feleltem, mivel egyáltalán nem értettem, miről zagyvált.

– Jaj, valószínűleg azt sem tudod, ki vagyok – csapott a homlokára. – A barátnőd engem hívott, amikor fuvarra volt szüksége.

– Ő nem a barátnőm – szólaltam meg a beszélgetés kezdte óta először, de úgy tűnt, meg sem hallotta. Tovább beszélt megállás nélkül, hogy milyen nehéz voltam, és hogy mennyire le volt döbbenve.

– Örülök, hogy összefutottunk. Aznap elgondolkodtam rajta, hátha a kislány bűnrészességbe akar belekeverni. Elégé ki voltál ütve, kölyök.

Mély lélegzetet vettem. *Ha még egyszer kölyöknek hív...*

– De megyek is, várnak az unokáim – intett búcsút.

Kifejezéstelen arccal meredtem magam elé, aztán realizáltam, hogy továbbra sem tudom, merre tovább. Ha lenyeltem volna a büszkeségem, talán segítséget kérhettem volna a fura öregembertől. Tanácstalanul indultam tovább, de kívülről magabiztosságot sugároztam. A tettetés mindig is jól ment. Életem nagy részét ezzel töltöttem.

Lilias

Az órák unalmasan teltek, és már meg sem lepődtem azon, hogy nem tudtam odafigyelni. Alig jegyzeteltem, csak összevissza pötyögtem a laptopomon. Azon járt az agyam, hogy megkeresem Hikarut, amint befejeződött az előadás. A napokban váltottunk pár szót, mivel még erre is szakítottam időt. Emiatt nagyon büszke voltam magamra, az időbeosztás és az összeszedettség nem éppen jellemző rám. Furdalt a kíváncsiság, mit tartalmazhatott a levél. A türelem nagy erény, de azt hiszem, én nem nagyon rendelkeztem vele.

Andrew-val még nem találkoztam a nap folyamán, de kételkedtem benne, hogy nem fog feltűnni valahol. Nem lehetett akkora mázlim, hogy nem futok bele. Akkor a nap már-már túl tökéletes lenne.

Az előadás vége előtt írtam Hikarunak, hogy óra után találkozzunk a könyvtárban. Amint a professzor befejezte az utolsó mondatát, szinte futólépésben hagytam el az előadótermet. Mire a nagy helyiségbe értem,

Hikaru már várt. Az egyik asztalnál foglalt helyet, épp olvasott valamit. Rajtunk kívül csak páran lézengtek még a helyiségben. Izgatottan léptem mellé, mire felemelte a fejét. Belenyúlt a táskájába, és átnyújtott nekem egy lapot.

– Egyelőre ennyit sikerült lefordítanom – mondta mosolyogva. Úgy nyúltam a papírért, mintha valami értékes kincs lenne. Valószínűleg, ha egyedül lettem volna, még szeretetteljesen a mellkasomhoz is szorítom. – Kicsit lassan megy, mert van benne pár rövidítés és szleng. Egyébként maga a szöveg tartalma is fura. Mit is mondtál, mi ez?

– Egy olyan... Izé... Egy amatőr író tollából. Ilyen... Izé... Kitalált sztori – makogtam, és elképedtem, hogy az "izé" szó milyen jól hasznosítható. – Annyira köszönöm! Ha bármiben tudok neked segíteni, csak szólj – hálálkodtam.

– Egy sütit elfogadnék a munkámért cserébe, sőt akár többet is – vigyorodott el.

– Menjünk át a szemközti cukrászdába. Én amúgy is végeztem mára, és van egy szabad óráim munka előtt. Megkaphatod az első süti adagod – javasoltam, mire a vállára kanyarította a hátizsákját.

Nekem is jólesett volna némi cukorbevitel, így cseppet sem bántam a dolgot. Miközben átsétálunk a zebrán, egy percre megálltam. Hátrakaptam a fejem, mert mintha Lexet láttam volna, de ez teljességgel kizárt. Ahogy körbenéztem, nyoma sem volt a srácnak. *Már képzelődöm is?* Meggyőztem magam, hogy csak a szemem káprázott.

Nem ért meglepetésként, hogy Hikaru mennyire kedves. Végére is nem mindenki vállalná egy idegen egyetemistatársának a fordítás maceráját. Valószínűleg mások azt tanácsolták volna, használjam a Google-t. De azt nem gondoltam, hogy ennyi közös van bennünk. Szóval a szabad egy óráim hamar eltelt, még úgy is, hogy a levél szinte lyukat égetett a zsebembe. A buszon ülve végre elővettem a papírt, és falni kezdtem a sorokat.

"Drága, idióta Lex!"

Majdnem elnevettem magamat a kedves megszólítás láttán.

"Remélem, lesz annyi eszed, hogy elolvasd ezt az üzit, és nem téped szét azon nyomban. Gondoltam, segítek, még akkor is, ha nem érdeveled meg. Hiszek ebben a második esély dologban."

Ezen a részen elgondolkodtam. Vajon mire utalhatott?

„Volna pár hasznos tanácsom, amiket meg kellene fogadnod. Persze dönthetsz úgy, hogy magasról tojss az egészre, de én nem ajánlanám.

Az első az, hogy ne dühöngj! Tudom, hogy ez számodra elképesztően nehéz feladat, de azért próbálkozz! Második: Ne pucérkodj! Sürgősen keress magadnak valami göncöt! De komolyan! Tudom, itt Atlantiszon ez tök normális, de nálunk ezért börtön is járhat. Közszemérem sértés, meg ilyesmik. Most, hogy ezt így leírtam, eszembe jutott, hogy akár ruhát is pakolhatnánk neked... De inkább kihagyom. Ennyi elégtétel jár nekem.

Elmosolyodtam. Hát, Lex eddig nem igazán jeleskedett a tanácsok megfogadásában.

Kövi: A mi világunkban minden pénzbe kerül. Tudom, a fizetőeszköz fogalma nálatok is létezik, de neked mint hercegnek nem sok közöd volt eddig ezekhez. Az ékköveket azért adtuk, hogy azokat bankjegyekre és pénzermékre válthasd. Fogalmam sincs, hol fogsz kikötni. Derm szerint kicsi az esélye, hogy újra Magyarországra dobna az örvény. Ha mégis, akkor nálunk a forint az elfogadott pénznem. Sok helyen pedig az euró. Vannak kifejezetten olyan zálogházak, ahol pénzt adnak az ékszerekért, ékkövekért. Ha nagyon nem megy a beváltás, akkor kérj segítséget! De azért ne bízz meg akárkiben. Vannak fura figurák, akik simán kirabolnak. Ezt leszámítva nem szégyen, ha ember segítségét kéred! Tudom, hogy utálsz minket, de meg kell tanulnod leküzdeni a büszkeségedet és a gyűlöletedet."

Sajnos egyelőre vége szakadt a levélnek. Még kétszer elolvastam, míg megérkeztem a munkahelyemre. Furdalt a kíváncsiság, mi történhetett Szofi és Lex között. Abban kételkedtem, hogy esetleg szerelmi háromszög lett volna. De akkor mégis mi? Bárcsak megkérdezhettem volna magától Lextől, de minden magánjellegű kérdéstől elzárkózott.

Nagyot sóhajtvá kötöttem masnit a kötényemre. Nicky és Will heves szócsatába kezdtek arról, melyik kávé a legfinomabb, míg én csak a szememet forgattam. Azonban nyílt az ajtó, és bár a suliban sikerült elkerülnöm az exem, most mégis ott állt előttem. A barátaim azonnal abbahagyták a vitát, és szorosan mellém álltak.

– Nem is értem, hogy lehattél együtt vele. Szerintem tuti valami szociopata. Csak nézz rá! Úgy mosolyog, mint valami dilis – mutogatott előre Will, ahogy Andrew helyet foglalt. Értékeltem, hogy vidítani próbált, de mindketten tudtuk, nincs baj a mosolyával. Fogkrémreklámba illő volt.

– Majd én kiszolgálom – ajánlotta Nicky, és gyorsan elszalamoszott az asztalok között. Felajánlottam, hogy elkészítem a kávé, de a barátnőm vigyorogva a fejét rázta. Már ekkor sejtettem, hogy készülhet valamire,

aztán amikor Andrew hatalmas sugárban kiköpte az italt, már meg sem lepődtem. Nicky azonnal mellette termett, és jó hangosan beszélt, hogy a pult mögül mi is halljuk.

– Dios mío, hát nem sőt tettem bele véletlenül? Annyira butácska vagyok. A főnökasszony is mindig mondogatja, hogy egyszer elhagyom a fejem is. Ne haragudj! Azonnal hozok egy másikat, természetesen a vendégem vagy rá – kacsintott végül.

Will alig bírta visszatartani a nevetését, és nekem is el kellett fordulnom, mivel képtelen lettem volna elrejteni a fülig erő mosolyom. Mélyet sóhajtottam, próbáltam rendezni az arcizmainkat, mielőtt újra munkához láttam. Ekkor pillantottam meg az üvegen keresztül Lexet. Megállt bennem az ütő. Egyetlen szó nélkül kiszaladtam az utcára.

– Lex! – szóltam után. Az említett megfordult, és lustán végigpillantott rajtam. – Mi a csudát keresel itt?

– Unatkoztam – felelte, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne, hogy egyedül sétálgat. Ki tudtam volna tépni a hajamat idegességemben. *Várjunk csak? Miért a sajátom bánja? Inkább az övét tudtam volna kitépni!*

– Nem császálhatsz összevissza! Eltévedhetsz! Bajod eshet! – soroltam, felmutatva az ujjaimat. Keresztbe fonta a karját, és nagyot sóhajtott.

– Csak nem aggódsz miattam? – vont a fel egyik szemöldökét egy gunyoros mosoly kíséretében.

– Persze, hogy aggódom! – fakadtam ki, mire a szeme egy pillanatra elkerekedett.

Néhány másodperig úgy nézett rám, mintha abban a percben látna először.

– Tudok magamra vigyázni – fordította el a tekintetét. Nem tudtam eldönteni, hogy sértettségében, vagy így próbálta leplezni az érzéseit, amit az aggodalmam váltott ki belőle.

– Lex, én értem, hogy unatkozol. Ha sétálni szeretnél, akkor szólj és elkísérlek – mondtam kicsit nyugodtabban.

– Nem szorulok a segítségedre! – morogta. *Na, tessék! Itt van az a fene nagy büszkesége is.* Sóhajtottam.

– Lássuk, jól értelmeztem-e. Ha nem szorulsz segítségre, merre indulnál haza?

Kinyitotta a száját, majd szinte azonnal be is csukta. Az állát dörgölte, aztán körbenézett. Grimaszolt párat, végül jobbra mutatott. A fejemet ráztam, jelezve: tévedett. Annyira az előttem álló férfira koncentráltam,

hogy meg sem hallottam, amikor kinyílt a kávézó ajtaja. Már csak arra lettem figyelmes, hogy az ismerős hang megszólított.

– Lil! Nem kellene bejönnöd? – kérdezte Andrew. Mély levegőt vettem. Már csak ő hiányzott a képletből. Minek kellett kijönnie?

– Üdv! – köszönt oda Lexnek, aki szúrós tekintettel nézett rá. Az exem szorosan mellém lépett. Arrébb mozdultam, mivel idegességgel töltött el a közelsége. Most komolyan azt hiszi, hogy meg kell védenie vagy mi ütött belé?

– Andrew – kezdtem bele, de a szavamba vágott.

– Szerintem mi még nem ismerjük egymást – folytatta, mintha meg sem szólaltam volna. Felháborodott pillantást vettem rá, amit észre sem vett. *Mekkora tahóság! Ezelőtt sosem ignorált.*

– Valóban nem, mivel én At...

Ijedten előreugrottam, és befogtam a vörös hajú száját.

– Atlantából jött – visítottam kétségbeesetten, és a vállam felett hátranéztem Andrew arcára, akit igencsak meglepett az akrobatikus mutatványom. Lex beleharapott az ujjamba. – Au, te most komolyan megharaptál? – suttogtam, és lehúztam a kezemet a szájáról.

Elvigyorodott, mire a szememet forgattam. Visszafordultam Andrew-hoz, szorosan Lex elé állva, mintha csak a testőre lennék. Biztos voltam benne, hogy nem lenne szüksége testőrré, meg tudná védeni magát. Vannak azok a fajta kigyúrt emberek, akikre ránézel, és az a benyomásod, hogy oké, izmos, de semmi több. Lex esetében egészen más a helyzet. Én is csak azért tudtam legyőzni, mert alábecsült. Másodszor pedig nálam volt a sokkoló.

Hátrébb léphetett volna, de nem tette. Így a hátam feszes mellkasának nyomódott.

– Lex egy régi, jó barátom, aki Atlantából jött. Egy ideig nálam fog lakni – szőttem tovább a hazugságot, mire az exem arca elnyúlt.

– Nálatok lakik? – bólintottam. – A nagybátyád nekem azt sem engedte, hogy éjszaka ott aludjak – hüledezett. Elmosolyodtam. Kicsit jól esett, hogy most én adhatok be egy ütést neki.

– Mit mondhatnék? Kyle nagyon kedveli Lexet.

Haha... Ha Kyle megtudja, hogy egy szexi pasi rejtőzik náluk, élve kiheréli, vagy ha már sellőről van szó: kifilézi.

– Akkor ti együtt vagytok? – vontam fel a szemöldökét Andrew. Kicsit lefagytam a kérdés hallatán, hiszen milyen ciki volna, ha rávágnám, hogy

igen, miközben a herceg a hátam mögött tiltakozna. Pedig szívesen Andrew képébe vágtam volna, hogy nem csak ő lépett túl a kapcsolatunkon.

– Ez egy bonyolult kapcsolat – motyogtam végül. Úgy gondoltam, ebből azt von le, amit csak akar. Azonban Lex nem hagyta szó nélkül a beszélgetést.

– Ha bonyolult alatt azt érted, hogy meztelenül kikötözöl az ágyhoz, akkor igen, az.

Bárcsak elnyelt volna a föld! Az arcom égett, és minden vér odatódult, ami csak az ereimben folyt. Andrew eltátotta a száját, úgy tűnt, megszólalni sem tud, ami érthető, hiszen nem ezt a Liliast ismerte. Megragadtam Lex kezét, és gyorsan behúztam magam után a kávézóba. Közben, azt hiszem, elköszöntem a döbbszent expasimtól is.

– Nem értem, miért vagy dühös – vont vállat kicsivel később Lex. Will és Nicky kíváncsian bámultak minket, de próbáltam tudomást sem venni róluk. Nem úszhattam meg a faggatózást, de egyelőre úgy tehettem, mintha az égvilágon semmi furcsa nem lenne abban, hogy egy filmsztár külsejű pasival mászkálok.

– Nem mondatsz olyanokat az embereknek – kezdtem kiabálva, majd a végén lehalkítottam magam –, hogy meztelenül az ágyhoz kötöztelek!

– Miért nem? – vonta fel a szemöldökét. – Ez az igazság. Homlokodon csaptam magam. Hát ez kész vicc. Egyszerűen nem akarta felfogni, de azt is el tudtam képzelni, hogy direkt csinálta.

– Csak maradj nyugton, és ne dumálj senkivel – utasítottam. Leültettem őt az egyik boxba, adtam neki enni, sőt még a telefonomat is odaadtam, hogy játsszon a Candy Crush-sal időöltésként. Régi játék, de számomra örök kedvenc, neki pedig az újdonság erejével hatott.

– És ha valaki hozzám szól? – vigyorodott el szemtelenül.

– Tettesd magad süketnémának – morogtam, majd ott hagytam.

11. fejezet

Lilias

– Lilias, mégis honnan szerezted ezt a csodálatos férfiegyedet?

Nicky nem kurtelt, azonnal a dolgok közepébe vágott. A megfogalmazása miatt enyhén felvontam a szemöldököm. Nem tudtam eldönteni, hogy azért fejezte így ki magát, mert külföldi, vagy valóban ennyire nyersen akarta közölni a mondandóját. Will sanda pillantásokat vetett Lex irányába, és tisztán hallottam, hogy azt motyogta; nem olyan

nagy szám a csávó. Már egy ideje gyanítottam, de ezennel megbizonyosodtam róla. Will belezúgott Nickybe, akinek erről halvány fogalma sem volt. Nekik is ugyanazt a sztorit adtam elő, mint Andrew-nak, aki időközben visszafáradt az asztalához, ahol Willhez hasonlóan méregette Lexet, aki tudomást sem vett róla. Esküszöm, kezdtem úgy gondolni, hogy az exem esetleg féltékeny, de hamar kivettem a gondolatot az elmémből.

– Ha Atlantában ilyen pasik vannak, akkor én odaköltözöm! – folytatta az áradozást Nicky.

– Itt is sok jóképű alak van – morogta Will. – Például én.

Édes próbálkozásnak találtam, de egyben kicsit szerencsétlennek is. A kolléganőnk megpaskolta a vállát, amolyan „hát persze” gyanánt, aztán tovább csacsogott.

– Kinek kell Andrew, ha ilyen barátod van? – vonogatta a szemöldökét Nicky, és többször oldalba bökött. – Szerintem még szívességet is tett neked a szakítással.

– Köztünk nincs semmi, és nem is lesz! – zártam le a témát, majd legnagyobb szerencsémre az egyik vendég távozott, így az asztalához siethettem, magára hagyva a barátnőmet.

Néha túlságosan belevájta magát a dolgokba, amivel alaptól nem volt problémám, de ezúttal zavart. A gondolataim már megannyiszor elkalandoztak ilyen téren, és szükségtelen volt, hogy mások tovább szítsák mindezt bennem. Ha történne közöttünk valami, az csupán testiség lehetne, ez nem az én pályám. Tudtam, sokaknak bejött a csak szex, kötöttségek nélkül világszemlélet, de én romantikus típus voltam. A szüleim imádták egymást, Kyle és Jack szintén remek példa. Mindig is ezt láttam, erre vágytam. Az érzelmek fontos szerepet töltek be nálam ilyen téren. Lex valószínűleg nem volt annyira szentimentális, mint én. Persze ez a lányregénybe illő gondolatmenet nem gátolt meg abban, hogy perverz képek tucatjai játszódnak le előttem, ahol nagyon vad, lepedőakrobatákat megszégyenítő mozdulatokat művelünk.

Az én csodálatos barátnőm újra rám vetette magát, amint végeztem az asztallal.

– Akkor szabad préda?

Felvontam az egyik szemöldököm. Az énem egyik része szívesen bátorította volna Nickyt, mert kíváncsi voltam, Lex miképp viselkedne vele. Egy másik részem átkapcsolt birtoklási mániás ribibe, aki azt hangoztatta: Ő az enyém!

– Nem hinném, hogy az esete vagy – bukott ki a számom, és még magam is éreztem, hogy kicsit bunkón ejtettem ki a szavakat.

– Miért? Mi a baj velem? – követelt választ azonnal, de láttam a szemében a pajkos fényt, ami arra engedett következtetni, hogy törbeccsált. Éppen ezt a reakciót várta tőlem, én meg ráharaptam.

– A srác zakkant – vágott közbe Will, szinte lecsapta a kezében tartott poharat a pultra. Csodálkoztam, hogy nem tört darabjaira. – Nézd már meg! Macis mamuszban van – mutatott a vörös hajú felé. Mielőtt eljöttem otthonról, odaadtam Lexnek az egyetlen lábbelit, ami jó volt rá. Ez nem más, mint a két számmal nagyobb macis mamusz, amit Kyle kapott tőlem karácsonyra. Annyira csúnya darab, hogy mikor megláttam, tudtam, a nagybátyám imádni fogja. Kyle-nak tök jó az ízlése, de otthon a legrondább cuccokban szaladgál, amik gyakran jóval nagyobbak, mint az indokolt lenne. Szóval igen, megvettem a macis mamuszt, amin nem is felismerhető a figura, így csodálattal vegyes tisztelettel néztem Willre, hogy neki sikerült eltalálnia, milyen lényt ábrázol. Ha annak idején nem lett volna az ára mellett a megnevezés is, valószínűleg a mai napig találgatnék én is.

Lex azonnal fintorgott, mikor elővettem a mamuszt. Nekem pedig ki kellett találnom egy mesés történetet arról, mennyire divatosak a gagyi, macis mamuszok. Mormogott valami olyasmit, hogy miért jó az nekünk, ha döglött állathoz hasonló dolgok vannak a lábunkon. Biztos sokan megbámulták, de ki a fene gondolta, hogy nem marad a házban? Épp készültem volna megóvni a herceg becsületét, hiszen ez mégiscsak az én hibám, de Nicky megelőzött.

– Egy ilyen srácon akár rózsaszín tütü is lehetne, akkor is szexi lenne – vélekedett, mire elnevettem magam.

– Azért túlzásokba ne essünk – mondtam, aztán enyhén megráztam a fejem. Lelki szemem előtt ott lebegett a rózsaszín hacukába öltöztetett Lex. Fergeteges látványt nyújtott.

– Hm, dühös ex két óránál – morogta Will, és állával Andrew felé bökött, aki a pult felé tartott.

Lélekben felkészültem a faggatózásra, majd arra, milyen válaszokat adok. A két barátom arrébb húzódott, hogy ne legyenek útban. Nem kerülte el a figyelmemet, hogy hallótávolságon belül maradtak, és csak úgy tettek, mintha épp csinálnának valamit.

– Tudod, nem értelek! – kezdett bele azonnal a pultra könyökölve. Visszafojtottam egy mélyről jövő sóhajt, helyette felvontam a

szemöldököm. – Azt hittem, te ennél érettebb vagy.

– Mire gondolsz? – kérdeztem, mivel nem értettem.

– Csak azért kavarsz ezzel a sráccal, mert jól néz ki. Mindenesetre látszik, hogy a feje üres.

A szemem kigúvadt. *Komolyan arra célozgat, amire gondolok?* A nyomatékosság kedvéért még hátra is nézett a vörös hajúra, aki most valóban nem tűnt túl okosnak, ahogy olyan közel emelte a telefon képernyőjét a szeméhez, hogy biztos voltam benne, semmit sem láthat belőle. Aztán a telefon zenélni kezdett, mire kiejtette a kezéből. Nagyon reméltem, hogy nem tört el. A figyelmemet újra Andrew-ra összpontosítottam.

– Ne mondj ilyeneket! – védtem meg Lexet.

– Pedig egyértelmű – mosolyodott el, mire még dühösebb lettem. Amikor együtt jártunk, akkor is ekkora farkok volt?

– Őt csak lenyűgözik az apróságok, de elhiheted, helyén van az esze.

– Ja, igazi Einsteinnek tűnik – forgatta a szemét.

– Hát a te új barátnőd sem néz ki egy géniusznak, én mégsem támadlak miatta – csattantam fel kicsit hangosabban, mint kellett volna. Elveszítettem a türelmemet. Néhányan felénk néztek a kifakadásomat hallva.

– Ő most nem tartozik ehhez a témához – morogta Andrew a szemembe nézve. Nem került el a figyelmemet, hogy egy szóval sem vette védelmébe a lány intelligenciáját. Mindenesetre viccesnek találtam, hogy pár nap alatt mennyire kiábrándultam belőle, és ezek a szemek nem tudtak már elvarázsolni. Rá kellett ébrednem, tényleg nem voltam szerelmes az előttem álló srácba, ha ilyen könnyen kiszereztem belőle. Mélyet sóhajtottam.

– Értékelem az aggodalmadat, de ez nem tartozik rád.

– Tudom, de... – kezdte, ám felemeltem a kezemet, jelezve, mennyire nem érdekelt a folytatás. Nem voltam kíváncsi a sablonszövegre, mint például: tudom, de féltelek, vagy tudom, de a legjobbat szeretném neked.

– Lil! – kiáltotta egy hang, és én egész testemben megborzongtam.

Felkaptam a fejem, majd Lexre néztem. Most először mondta ki a nevem. Az egész karom csupa libabőr lett. Szerintem még a szám is tátva maradt. Barna szeme rám szegeződött, engem pedig cseppet sem érdekelt az a tény, hogy az egész kávézó minket bámul már megint. Akár azt is mondhattam volna, megbabonázott a hangja. Elindultam az asztal felé, miközben halk

búcsút motyogtam az exem felé. Szinte éreztem a testéből áradó bosszúságot. Még hallottam, ahogy becsapódik a bejárati ajtó, és innen tudtam, hogy végre elhúzta a csíkot.

Megálltam Lex mellett, kíváncsian vártam, miért hívott. Meglengette a mobilomat.

– Valami Kyle keres. Mondtam neki, hogy nem érsz rá. Aztán elkezdett ordibálni, hogy azonnal szóljak neked, mire közöltem vele, hogy senki nem beszélhet így velem, de azóta is üvöltözik a kis készülékedből – vont vállat, nekem meg kikerekedett a szemem. A rohadt fenébe! Kikaptam a kezéből a mobilt.

– Szia, Kyle! – köszöntem remegő hangon.

– Ki ez a srác, és miért van nála a mobilod? – szegezte nekem rögtön a kérdéseit, a hangja minden volt, csak nyugodt nem. Majdnem rávágtam, mert nincs sajátja, de a nagybátyám valószínűleg nem díjazta volna, hogy humorizálni kezdtem volna.

– Csak egy barát. Itt vagyok a kávézóban. A sajátja lemerült, úgyhogy odaadtam neki az enyémet.

– Most rögtön hazaindulok!

– Ne! Tényleg semmi olyasmiről nincs szó, ami miatt most azonnal haza kellene jönnöd! – tiltakoztam.

– Eddig még soha nem vette fel férfi a telefonod. Különben is érzem, hogy titkolsz valamit. Liliás, mi a franc folyik odahaza?

Szabad kezemmel a hajamba túrtam. A teljes nevemet használta, ami azt jelentette, tényleg nagyon mérges. Leültem Lexszel szembe, aki a maradék süteményét turkálgatta. Ő bezzeg észre sem vette, hogy milyen komoly a helyzet. Gondolkodj!

– Jó! Igazad van – sóhajtottam. Egy rövid időre összeszorítottam a szememet, majd a halántékomat masszíroztam. – Amióta elmentetek, a vendégszobában lakik az egyik barátom, aki történetesen férfi.

A nagybátyám azon nyomban felhördült, már záporoztak is a szavai. *Túlféltés a felsőfokon...* Közbevágtam.

– Nyugalom! Ez a barátom nem marad sokáig és – elhallgattam, majd Lexre pillantottam, aki ugyanabban a pillanatban nézett rám. – Ő meleg, szóval nincs ok a pánikra – vinnyogtam magas hangon. Lex összehúzta a szemöldökét, és enyhén oldalra biccentette a fejét. A nagybátyám hosszú ideig nem szólalt meg.

– Miért nem szóltál róla? – kérdezett aztán rá, valamivel higgadtabban.

– Félttem, hogy mérges lennél.
– Most vagyok az, de ha szóltál volna, akkor mindezt megspóroljuk.
– Sajnálom – hajtottam le a fejem. Hosszú tincseim előrehullottak, meg sem próbáltam őket kisöpörni az arcomból. Hazugság hazugság hátán. Hát ez egyre jobb és jobb. Kezdett kicsúszni a kezem közül ez az egész. Olyanokat fogok megbántani, akiket nem kellene. Eldöntöttem, ma lezárjuk ezt az egészet! Odaadom az idióta könyvet Lexnek, és elmegy... De a gondolatra máris rosszul éreztem magam.

– Holnap korán reggel indulok – zárta le a beszélgetést Kyle, majd bontotta a vonalat. Annyira dühös volt, hogy el sem köszönt. Az asztalra borultam, és úgy motyogtam.

– Miért vetted fel?

– Nem szándékosan csináltam – jött a dacos felelet, mire felnyögtem. Valószínűleg tényleg nem direkt csinálta. Könyörgöm, legyen vége ennek a napnak, mert megőrülök. – Ki ez a Kyle? A párod?

Halkan felnevettem, aztán kiegyenesedve ránéztem.

– A nagybátyám. A szüleim halála után ő nevelt fel, vele élek, de pár napra elutazott.

Lex nem mondta, hogy sajnálja. Noha a legtöbb ember azonnal ezzel szokott jönni. Gyűlöltem ezeket a szavakat, mert sokan csak automatikusan kiejtették őket bármiféle mögöttes érzés nélkül.

– Szeretted őket? – kérdezte Lex hirtelen. Meglepődve néztem rá.

– Persze, hiszen a szüleim voltak – feleltem, mire a fejét rázta, és keserű mosoly jelent meg az arcán.

– Az semmit sem jelent. A vérség nem köt össze, mint ahogy azt sokan hiszik. A szüleim gyűlölnek egymást, engem még annál is jobban. Ha megkérdeznéd, szeretem-e őket, azt felelném, egykor biztos, de mára semmi sem maradt belőle.

Elkerekedett a szemem. Tudtam, hogy vannak szar szülők, nem ez lepett meg. Lex a kezdetek óta hangoztatta nekem, hogy semmit sem fog velem megosztani magáról. Most mégis így tett. Lehet, én tulajdonítottam csak nagy jelentőséget a dolognak, mégis fontos pillanatnak éreztem, ahogy ott ültünk egymással szemben, csendben. Annyira fontosnak, hogy zavarba is jöttem tőle. Már épp készültem távozni, és folytatni a munkát, amikor Lex a könyökére támaszkodva újra megszólalt.

– Egyébként mi volt az a szó, amit használtál rám?

– Milyen szó? – néztem rá értetlenül, aztán kapcsoltam. – A melegre gondolsz?

Bólintott.

– Hát tudod, a nagybátyám úgy védelmez, mintha még mindig nyolc éves lennék, és minden férfira ellenségként tekint. Szóval kitaláltam, hogy a másik ligában játszol.

– Még mindig nem értem. Furcsa szavakat használsz.

– Nálatok nincsenek melegek? – kérdeztem, mire értetlenül nézett rám. – Tudod, amikor mondjuk a nő nővel csinálja – motyogtam. Erre az arcára hatalmas vigyor kúszott.

– Áh, az ilyesmiben benne vagyok, ha nézhetem.

– Lex! – kiáltottam fel élesen, mire hangosan elnevette magát. A szívem nagyot dobbant. Tőle még a mosoly is ritkaságnak számított, erre most nevetett. Annyira jól állt neki, hogy arra szavaim sem voltak.

– Már értem, amit mondasz – felelte még mindig mosolyogva. – Akkor nálunk is vannak melegek, de nincs rá külön szavunk, mint nektek, ezért nem értettem, miről beszélsz.

Annyira zavarban voltam a saját reakciómtól, hogy csak biccentettem, aztán visszamentem dolgozni. Már csak pár óra volt vissza a műszakomból. Folyton Lex felé vándorolt a tekintetem, néha találkozott a pillantásunk. Nem akartam, hogy elmenjen. Még alig tudtam róla valamit. Hirtelen már nem is nagyon érdekelt a kutatásom, csak ő maga. Tudtam, hiányozni fog a morgolódása és az, ahogy rácsodálkozik az újdonságokra.

Hülyeség ez részemről? Lehet. Érdekelt? Nem. A hazaúton mindketten csendben voltunk. Elment a kedvem a beszélgetéstől. Matilda vidáman köszöntött minket, de még ő sem tudott jobb kedvre deríteni. Azonnal a szobámba mentem, és elővettem a varázskönyvet, majd Lex kezébe nyomtam. Csodálkozva nézett rám, de nem kérdezett semmit, csak fellapozta az oldalakat. Remegett a kezem, ahogy figyeltem az arcára kiülő apró mosolyt, ami a boldogsága biztos jele volt. Kicsinyesnek éreztem magam attól, hogy nem örülök vele együtt. Kis idő elteltével rám pillantott.

– Van a közelben tó?

– Igen. Nem messze innen – motyogtam. – Odavihetlek kocsival – vettem fel az ötletet vállat vonva.

– Az jó lenne – felelte, amivel a mai napon már másodszor lepett meg. Nem utasította el élből a segítségemet.

Az út nagyjából csendesen telt. Lex végigtaperolta az autó minden egyes részét. Nos, azt hiszem, jobban hasonlított az emberférfiakra, mint azt szeretné. De felmerült bennem a kérdés: Lehet valaki féltékeny egy kocsira?

Egy idő után nem bírtam magammal, és arról érdeklődtem, ők miképpen oldják meg az utazást. A fejemben vegyes képek kergetőztek egymással a Kis hableányban látott, delfinek által húzott hintóról és az Aquaman modern kütyüiről.

– A városokat és a királyságokat különböző földalatti rendszerek kötik össze egymással. Itt kapszulákkal lehet utazni, legalábbis mi így hívjuk ezeket.

– Mint nálunk a metró, gondolom – vágtam közbe. – Ez egy föld alatti szerkezet, amivel nagyon gyorsan lehet megtenni nagy távokat.

– Valószínűleg hasonló elven működik – biccentett a herceg, ahogy kinézett az ablakon. – Vannak üveg folyosók is, bár ezek leginkább a városokon belül. Itt általában gyalog közlekedünk. Természetesen ha nem az emberi formánkban vagyunk, akkor úszhatunk is, és ott vannak még a hippokampuszok.

Említettem már, hogy imádtam a mitológiát? Így ez a szó nem volt ismeretlen a számomra, mi több, majdnem elrántottam a kormányt izgalmamban.

– Na, ne! Olyan szépek, mint ahogy elképzelem? – visítottam lelkesen, erősen megszorítva a kormányt. Észrevettem, hogy Lex bámulni kezdett, és esküszöm, mintha egy halvány mosoly is játszott volna az arcán, de nem lehettem benne biztos, mivel nem mertem rá nézni.

– Valószínűleg még annál is szebbek – felelte, mire felsóhajtottam.

Minél közelebb értünk a célhoz, annál kedvtelenebb lettem. Leparkoltam a tónál, ahol az esti órákban már senki sem volt. Ahogy kiszálltunk a kocsiból, beleborzongtam a hűvös éjszakai levegőbe. A tó egy feneketlen mély lyuknak tűnt. A nádasból halk nesz hallatszott. Tökéletes helyszín egy gyilkossághoz. Közel s távol egy lélek sem hallaná az elhaló sikolyokat. Reméltem, a mágiához nem kell valami véráldozat is... Túl sok horrort nézek!

Lex a móló felé vette az irányt, követtem. Jobb ötletnek tűnt, mint tanácstalanul álldogálni az autó mellett. A herceg egy percet sem teketóriázott, hamar leguggolt, kezét a víz felszíne felé emelve, majd mormolni kezdett. Elkerekedett a szemem, ahogy a tó felülete fodrozódni

kezdett. Kicsi, fényes pontok szálltak a magasba, olyanok voltak akár a szentjánosbogarak. Eltátottam a számát, és ámulva pördültem körbe. Aztán valami megváltozott. A fény egyre vakítóbbá vált, a víz is sokkal vadabbul hullámzott, sőt bugyogott. Egy fénynyaláb lőtt ki a magasba, de akkora erővel, hogy a löket minket is hátradobott. Nagyot puffanva értünk földet. Nyöszörögve kecmeregtem fel. Rohadtul fájt mindenem, a tenyerem is lehorzsolódott, és biztos voltam benne, hogy lesz pár kék foltom.

– Ennek kellett történnie? – néztem Lexre, aki máris talpra állt.

– Nem – morogta, ahogy földhöz vágta a könyvet.

– Hé! Ez egy drága könyv volt! – szoltam rá, habár nem érdekelte. A hajába túrt, és olyan mélyeket lélegzett, hogy láttam emelkedni a mellkasát. Gyorsan átlapoztam az oldalakat, és megtaláltam a keresett varázslatot. A felét nem értettem, leginkább csak a margóra körmölt kis utasításokból tudtam gazdálkodni, de kiszúrtam valamit. – Itt azt írja, csak holdfogyatkozáskor működik.

– Az mikor lesz? – kérdezte Lex, háttal nekem. A holdfogyatkozás ritka jelenségnek számított. Előszedtem a telefonom, és gyorsan rákerestem.

– Teljes holdfogyatkozás néhány hónap múlva lesz – mondtam halkán. Bár nem láttam az arcát, el tudtam képzelni, milyen fejet vághatott.

– Mit értesz néhány alatt? – fordult felém.

– Négyet...

– Ezt nem hiszem el! – morogta dühösen, majd belerúgott a földön egy vastag faágba. – Négy hónap! Négy kibaszott hónap! – kiabálta továbbra is.

Jobbnak láttam, ha visszavonulót fújok. Gyorsan beültem a kocsiba, és hagytam, hadd tombolja ki magát. Néha a szavak nem segítenek.

Úgy tűnt, még egy ideig boldogítani fogjuk egymást. A gondolatra elmosolyodtam, majd szinte azonnal elkomorodtam. Kyle holnap hazajön. Fenébe!

12. fejezet

Lex

Annyi frusztráció gyűlt össze bennem, amit már képtelenség volt elviselni. Ordítottam, ahogy csak tudtam, de ez semmin sem segített. Úgy

éreztem, egy egész szoba berendezését képes lennék darabjaira zúzni, és még az sem lett volna elég. Lil meg persze türelmesen várakozott. Nem tudtam eldönteni, hogy hálás legyek emiatt vagy dühös. Végül a haragot választottam, az ismerős érzést.

El sem hittem, mennyire reménykedtem, aztán mekkora pofára esés lett a vége. Nem is emlékeztem, mikor éreztem magam így utoljára, hiszen általában mindig felkészítettem magam a legrosszabbra. Aztán késszúrásszerűen hatolt belém a felismerés. Amikor megtudtam, hogy a drágalátos menyasszonyom megcsalt azzal a barommal, akkor is ugyanez a tehetetlenség kerített a hatalmába, ami szinte felemészített belülről. De most már nem voltam ugyanaz a naiv gyerek, aki hisz a szép szavaknak.

Négy hónap? Hogy fogok kibírni ennyi időt?

A szőkeség aggodalmasan nézett rám. Gyűlöltem ezt a tekintet. Úgy nézett, mint akit valóban érdekel a sorsom. Pedig jól tudtam, hogy csak Atlantisz foglalkoztatja. Bár ki hibáztatná érte? Mindenki ilyen... Mindig kihasználjuk azt, akit tudunk a saját céljaink elérésének érdekében. A világ így működik. Elveszem, amit tudok, aztán ha már nincs szükségem rá, akkor eldobom. Ezt láttam a szüleimtől, és ezt is kaptam vissza. Ráadásul nem voltam ostoba, tudtam, hogy nem vagyok szerethető figura. Magam is tettem érte, hogy így legyen. Legtöbbször csak arra vágytam, mindenki hagyjon békén. Egy-két goromba sértés, néhány elejtett hazugság és máris megszületett a legkevésbé sem hízelgő kép rólam. Nekem mindez tökéletes megfelelt. Nem kellett, hogy szeressenek. A hercegük voltam, és ez ellen nem tehettek semmit! Összereztem, amikor egy kéz a vállamra nehezedett.

– Menjünk haza, Lex!

Haza? A szó úgy visszhangzott az elmémbe, akár egy gúnyolódás. Leráztam magamról a karját, némán az autó felé vettem az irányt, miközben az orrom alatt dörmögtem.

– Az nem az én otthonom.

Belépve a házba, Matilda azonnal loholt, hogy üdvözöljön minket. Legszívesebben figyelmen kívül hagytam volna, de gyengéden megsimogattam a feje búbját, mielőtt tovább robogtam.

– Szerintem beszélgethetnénk. Segítek, ha tudok – szólalt meg Lil halkán. Megtorpantam, majd dühödten fordultam felé.

Mindig úgy gondoltam, hogy azokról a dolgokról, amik a legjobban fájnak, igazából senki sem beszél. Lehet, hogy megpróbálják szavakba önteni, de egyszerűen lehetetlen vállalkozás. Képtelenségnek tűnt kimondani, micsoda káosz tombolt bennem. Csak arra bírtam gondolni, mennyire nem érte meg mindez. Bántam talán? Már ebben sem voltam biztos. Ha a tömlőben megkérdezik tőlem, azt mondtam volna, nem.

Nekem nem itt van a helyem. Bár... Mi vár odahaza? Egy család, amely megvet. Egy nép, mely nem tisztel. Remek, már a gondolataimat is kezdte megfertőzni a kétely és a letargia.

– Lex – szólított meg újra Lil, hangja ezúttal közelebről érkezett.

A keze a vállamhoz ért, mire megfeszültek az izmaid. Biztosan ő is érezte. Már megint vigasztalni próbált, mert ő velem ellentétben kedves és türelmes. Szívesen belefeledkeztem volna az érintésébe... Azt akartam, hogy valami elterelje a gondolataimat. Érezni akartam testének melegét a sajátomon. Kinyitottam a szemem, majd ránéztem. Olyan ártatlan tekintettel viszonzta a pillantásom, amitől rögtön fellobbant bennem a vágy, hogy ezt az ártatlanságot megrontsam. Azt akartam, hogy elködösült tekintettel nézzen rám, és a nevemet sikítsa.

Az arca elpirult, mintha a gondolataimban olvasna. Megpróbált elfordulni, azonban nem engedtem. Az álla alá nyúltam, aztán gyengéden megemeltem a fejét. Közelebb vontam magamhoz, továbbra sem eresztettem a tekintetét. A pupillája a kétszeresére tágult, és megnyalta az ajkát. Nem tiltakozott, egyszerűen várta a következő lépésemet.

– Segíthetsz – suttogtam, ahogy közelebb hajoltam.

A szám súrolta az övét, de egyelőre nem szüntettem meg a köztünk lévő távolságot. Már mindkét keze a mellkasomon pihent. Azt hittem, talán megpróbál eltolni, de semmi hasonlót nem tett. Kellett az érintés. Szükségem volt rá, hogy ne érezzem olyan vacakul magam. Elhúzódtam a szájától, és lejjebb hajoltam. Felnyögött, ahogy forró leheletem a nyaka érzékeny bőrét érte. Ez mindkettőnk számára kínzás volt. Oldalra biccentette a fejét, teljesen felajánlva nekem magát, azonban továbbra sem adtam meg neki, amit akart. Egy pillanatig csak néztem a kipirult arcát. Megtöltötte a szobát a feszültség, ám ez az a fajta volt, ami egyikünket sem zavarta.

Apró keze ökölbe szorult a ruhám anyaga körül. Meglepődtem, amikor hirtelen magához rántott, majd száját az enyémre tapasztotta, mintha én lennék számára az éltető levegő, amiből nem tud eleget kapni. Heves, vad

és követelőző volt. Az íze édes, mámorító. Megbabonázott, kezdtem elveszíteni a józan ítélőképességem. Nyelve az enyémet simogatta. Morgáshoz hasonló hangot hallottam, de rá kellett jönnöm, az én torkomból tört fel. Hátrálni kezdett, engem is magával húzva, míg háta a falnak nem ütközött. Kezem a térdhajlata alá nyúlt. Ahogy megemeltem, azonnal a csípőm köré kulcsolta a lábát. Túl sok ruha választott el minket, ezért ujjaim a pólója alá csúsztattam, majd éppen csak az egyik lágy halomhoz értem, amikor hirtelen elhúzódott tőlem. Bosszúsán húztam össze a szemöldököm.

– Várj! – mondta, majd az ajkához kapott, mint aki abban a percben jött rá, mit tett. *Így van! Te csókoltál meg engem! Jobb, ha elfogadod.* – Sajnálom, nem is tudom, mi ütött belém.

Azonnal a földre raktam, majd próbáltam lassabban lélegezni. Nem akartam, hogy bármi jelét lássa annak, mennyire felizgatott. Lehet, hogy egy hatalmas barom voltam, de a nők szerették a hozzám hasonlókat, szóval nem szenvedtem hiányt Atlantiszon. Akire kivettem a hálómát, azt megszereztem. Ha valakinek nem lett volna elég a külsőm, akkor a vagyon és a hatalom győzte meg. Erre ez a parányi ember nő leállít. Szerettem a kihívásokat, de ez felért egy kízással. Azt tettem, ami a legjobban ment: támadtam.

– Ez csak szórakozás, mit vagy úgy oda? – A szeme azonnal elkerekedett. Az arcából kifutott a szín. Máris bántam, hogy kimondtam, de azért még folytattam. Gúnyos mosoly terült szét az arcomon. – Vagy kezdted azt hinni, lehet valami több is köztünk? Ne nevetess!

– Hát én nem a házi ribancod vagyok! – kiabálta dühtől kipirult arccal. *Jobban tetszett, amikor a vágy színezte meg.*

– Egyértelmű, mert akkor már rég rátértünk volna a lényegre. Egyébként meg te vetted rám magad – gúnyolódtam. A sértettségét látva azonnal elfogott a büntudat. Késztetést éreztem, hogy bocsánatot kérjek tőle, pedig nem szokásom. Lilt viszont nem kellett félni.

– Egy beképzelt, perverz majom vagy! – visította, miközben elviharzott mellettem. Becsapta a szobája ajtaját.

– Te meg egy hisztérika! – kiabáltam, hogy biztos meghallja. *Komolyan ennél jobb sértés nem jutott eszembe? Kezdek kijönni a gyakorlatból.* Matilda bánatosnak tűnő szemekkel meredt rám, mire felsóhajtottam.

– Ne kezd te is!

A mai nap felért egy kész katasztrófával. A fürdő felé vettem az irányt.

Másnap, amikor felébredtem, Lil már a konyhában készítette a reggelit. Azt hittem, kerülni fog, de megfordulva egyenesen a szemembe nézett.

– Jó reggelt! – mosolygott. Lerakta az asztalra az elkészült ételt. Furcsa érzés lett úrrá rajtam. A szívem hevesebben kezdett dobogni. Idegesen megdörgöltem a mellkasomat, és az orrom alatt morogva köszöntem.

Matilda azonnal letámadott. Amint helyet foglaltam, a feje máris az ölemben pihent. A reggelit csendesen fogyasztottuk el, majd kopogtak. Egy idős asszony érkezett, mint kiderült, Matilda gazdája. Miután engem is észrevett, izgatottan sutyorgott valamit Lilnek, amitől a lány azonnal elvörösödött. Nem hiányzott belőlem a jómodor, így ember vagy sem, de bemutatkoztam a nőnek. Mielőtt a rangom következhetett volna, Lil közbevágott, és minden másról kezdett fecsegni. Az ő viselkedésén lett volna mit csiszolni. A kutya kissé konokul viselkedett, lefeküdt a lábam elé, nem volt hajlandó azonnal hazaindulni.

– Jaj, hát, kislány, majd még találkozhatsz ezzel a jóképű fiatalemberrel. Lil úgymé megígérté, hogy jövő héten elvisz sétálni, és biztos hozza az új barátját is – gügyögött neki a nő türelmesen. – Meg kell hagyni, van ízlésed neked is, bár nem hibáztatlak... Ki látott már ilyen finom falatot? – magyarázott továbbra is a kutyának.

Kezdtem zavarban érezni magam. Idegesen pillantottam Liliásra, aki annyira nevetett, hogy már a könnyei is folytak. Matilda nagy nehezen kivánszorgott az ajtón, de közben végig engem bámult. A távozásuk után Lil összerámolta a konyhát, aztán elém lépett.

– Ma jön haza a nagybátyám, és mint tudod, azt hazudtam neki, meleg vagy. Csakhogy te határozottan nem vagy az – rázta meg a fejét. Örültem, amiért szóba hozta a csókot, mert beszélni akartam a tegnapról. – Szóval a terv az, hogy eljátszod a cuki, meleg srácot, ezért a tegnapihoz hasonló nem történhet meg újra.

Nem akartam újfent rámutatni a tényre, miszerint lényegében a csókot ő kezdeményezte, de azért szívesen odaszúrtam neki ezzel kapcsolatban.

– Szerintem magadat kéne figyelmeztetned – emlékeztettem, mire az arca felvette azt az enyhe pírt, amit a legjobban szerettem. Felálltam, közelebb léptem Lilhez, aki egészen a konyhapultig hátrált előlem.

Tökéletes! Közrefogva őt, megtámaszkodtam a két oldalán. A füléhez hajolva suttogtam. – Talán leszek annyira jó hangulatban, hogy legközelebb is engedek neked.

Lil taszított rajtam, bár nem sok erőt tett a mozdulatba, így inkább csak azért hátráltam, mert így akartam.

– Ha el akarnálak csábítani, esélyed sem lenne – morogta végül. Nevettem, ahogy elsietett. Nem cáfoltam, amit mondott.

Lilias

Alig aludtam az éjszaka. Vicces, hogy épp a történetek előtt gondolkodtam azon, hogy nem vagyok az a típusú lány... *Erre ki veti rá magát a szexi sellőre? Ja, pont én.* Könnyű lett volna őt okolni, de igaza volt, hogy végtére is én csókoltam meg. *Ah, ráadásul micsoda csók volt!* Fejemet a párnába nyomtam, miközben próbáltam kiűzni az emlékeket. Teljes extázis vette át az uralmat a testem felett, legszívesebben ott helyben letepertem volna. Ilyesmi azelőtt sosem történt velem. Mindig is a mimóza fajta voltam, aki mindentől zavarba jött, és megvárta, míg a másik kezdeményezett.

Aznap elmaradt két órámm az egyetemen, úgyhogy ezt amolyan égi jelnek vettem. Elhatároztam, hogy vásárolni fogunk, hiszen Lex nem hordhatja hat hónapig a nagybátyám cuccait. Kicsit ideges lettem a gondolattól, hogy fel kellett használnom az egyik ékkövet Lex táskájából. Féltém a kérdésektől, de minden lehetséges forgatókönyvet megpróbáltam átvenni a fejemben. Úgy határoztam, hogy régi családi örökségként hivatkozok majd a kőre, amit az ük-üknagymama hagyott rám. Nem fogok alkudozni, bármennyit is mondanak, elfogadom, aztán gyorsan lelépek.

Miközben a reggelit készítettem, Lex körülöttem téblábolt. Folyton magamon éreztem a tekintetét, de a világért sem kezdeményezett volna beszélgetést velem, ezért kezembe vettem az irányítást.

– Szóval a múltkor azt mondtad, vannak hatalmas gombaerdők...

– Igen. Atlantiszon rengeteg a növény, amiket óvunk, ahogy tudunk. Nem csak a szabadban, de az épületekben is. Ez – kezdte, majd kis szünetet

tartott mielőtt befejezte volna. –, hiányzik.

– Nekünk is van növényünk itt a házban.

– Arra a hervadozó gazra gondolsz? – pillantott át a válla fölött. – Mázlid, ha ezt a hetet túléli.

Szegény Herold valóban rémesen festett. Mikor öntöztem meg utoljára?

– Tegnap megöntöztem – szólalt meg hirtelen Lex.

– Biztos nem tudsz olvasni a gondolataimban? – néztem rá sandán.

A szemét forgatta, és válasza sem méltatott. Előszedtem a jegyzetfüzetemet, aztán leültem. Sóhajtottam, a tollat az államhoz ütöttem. Megannyi kérdéssel fárasztottam, mindegyikre türelmesen és részletesen válaszolt. A hercegen nehéz volt kiigazodni. Néha annyira jó érzéssel töltött el a társasága, máskor meg mindent elrontott egy-egy faragatlan megjegyzéssel. Talán csak én akartam többet látni a személyisége mögé? Nem bírtam elhinni, hogy annyira szörnyű, mint amilyennek mutatta magát.

– Milyen egy atlantiszi temetés? – kérdeztem.

– A temetések a felszínen történnek, de nem a szárazföldön. Minden esetben éjszaka kerül rá sor. A tetet egy hajón helyezzük el, amit az elhunyt szerettei díszítettek fel. Mind körbe vesszük a hajót, miközben a kórus elénekli a gyász dalát. Mágiával a levegőbe emelik a hajót, egészen magasra, majd felgyújtják, azonban egy különleges módon. A tűz fényesebb mindennél, és a pattogó szikrák lehullva úgy néznek ki akár a hullócsillagok. A maga szomorú módján mindez szép szokott lenni.

Nem tudtam, mit mondjak, ezért csak bólintottam. Ez nagyon különlegesnek hangzott.

– Miért érdekel ennyire a világom? – kérdezett rá, mire felkaptam a fejem.

– Az lenne a furcsa, ha nem érdekelne. Lenyűgöző hely lehet. Egyszer szívesen megnézném személyesen – álmództam. – Tökéletesnek tűnik.

– Nem az – rázta meg a fejét. – Messze sem. Nálunk is vannak bűnözők, ahogy éhezők is. Vannak, akik hatalmat kaptak a kezükbe, pedig sosem lett volna szabad. Embereket rabolunk egy bugyuta, elavult alku kedvéért. Egy tökéletes társadalom nem ilyen.

– De te egy nap király leszel. Változást hozhatsz.

Lex az ölébe ejtett kezére pillantott. Volt valami távoli a tekintetében.

– Apám szerint nincs szükség változásokra.

– De te nem értesz egyet vele. – Nem kérdés volt, inkább kijelentés. Még mindig nem nézett rám.

– Néha nem tudom, hol kezdődik az, amit én szeretnék, és hol az, amit apám akar. Majdnem minden tettem az ő elvárásainak megfelelően történt. Azt érzem, ugyanolyanok vagyunk – suttogta, szinte csak magának. Hirtelen felkapta a fejét. Dühösen nézett rám, már-már vádlón, mintha rájött volna, hogy túl sokat árult el, és ez mind az én hibám. – Elég lesz ennyi! – mondta, majd felállt.

Amikor délután elindultunk bevásárolni, végül két követ adtam el. Kisebb darabokat választottam. Körülbelül akkorákat, amiket gyűrűkbe szokás rakni. Könnyebben ment, mint gondoltam. Az ékszerészt egyáltalán nem érdekelte, honnan szereztem a gyémántokat. Magyarázott ugyan valamiféle számról, ami a gyártáshoz kapcsolódott, de letudta azzal, hogy régóta a családom birtokában van, és biztos ezért nem találja. Azért eldöntöttem, ha legközelebb pénzre van szükség, másik zálogost választok. Elég furá lenne, ha folyton csak vinném neki a családi kincseket.

Lexet nem értékelte a pénz. Amikor bementünk egy üzletbe, semminek sem nézte az árát. Én viszont legtöbb esetben majdnem padlót fogtam, amikor a címkékre néztem. Elkényeztetett herceg uraságnak ugyanis nem feleltek meg akármilyen boltok. Szinte mindenhol akadt valami kifogása a ruhák anyaga ellen.

Úgy gondoltam, ezen a hozzáálláson nem ártana változtatnunk. *Vajon a kávézóba felvonnék dolgozni? Lex, ahogy másokat szolgál ki? Lehet, hogy szánt szándékkal leöntene mindenkit.* Az optimista énem azt visszhangozta, hogy beletanulna. Azonban itt jött a képbe a másik nagy gond, amire eddig nem is igazán gondoltam. Lex semmilyen irattal nem rendelkezett. Ezek nélkül a Földön szinte nem is létezel, aminek csak akkor van előnye, ha valami gonosztevő lángelme vagy.

Éppen a mobilomon pötyögtem, miközben Lex az eladóval beszélt, aki áhítattal figyelte minden szavát. Mondott valamit, a fiatal lány kacarászva elsietett, mire fintorogtam. *Haha, biztos nagyon vicces lehetett.* Lex mellém lépett, aztán lazán zsebre vágta a kezét. Próbáltam figyelmen kívül hagyni a bámulását, de ahhoz minimum halottnak kéne lennem, hogy ne reagáljak rá.

– Mi van? – förmedtem rá.

– Rossz kedved van?

– Egyáltalán nincs rossz kedvem! – hazudtam.
– Akkor miért duzzogsz itt egyedül?
– Nem duzzogok!
– Akkor miért nem árasztasz el a kérdéseiddel? Általában mindig ezt csinálod.

– Mert most csak személyesek jutnak eszembe, azokra meg nem válaszolsz – vontam meg a vállam.

– Egyezzünk meg valamiben! Feltehetsz egyetlen személyes kérdést, ha cserébe kapok valamit.

Nagy szemekkel meredtem rá, azonban előrefelé nézett.

– Mit szeretnél?

Féloldalas mosoly kúszott az arcára, és ezúttal felém fordult. A szívem hevesebben dobogott.

– Természetesen nem árulom el, hiszen abban semmi mókás nem lenne.

– Jó – sziszegtem. A kíváncsiság túl erősnek bizonyult. – De nem kérheted, hogy feküdjek le veled!

– Azt nem kell egy megállapodással kieroszakolnom – jelentette ki magabiztosan. Elhúztam a számat. – Szóval megegyeztünk?

Aprót bólintottam, és nagyon reméltem, hogy nem fogom megbánni.

– A kérdésem a következő – kezdtem kissé remegő hangon. – Azt mondtad közöd volt ahhoz, hogy Szofi egy időre visszakerült a Földre. Hogyan?

– Én küldtem vissza – válaszolta azonnal. – Ez nem egy szívesség volt részemről, hanem büntetés, amihez őt használtam fel. A Kristály hercegnek szerettem volna fájdalmat okozni.

– Ez amolyan szerelmi háromszög volt? Beleszerettél a másik herceg szerelmébe? – kérdeztem félve. Lex nevetett.

– Dehogy. Szofi meg én nem vonzódtunk egymáshoz. Szívesen vitáztam vele, de egyszer sem fordult meg a fejemben, hogy lehetne köztünk több.

– Akkor miért?

– Ez már így is több volt egy kérdésnél – zárta le a dolgot Lex.

Legnagyobb mázlijára épp megérkezett az eladó, hogy a próbafülkék felé invitálja. Én meg ottmaradtam a megannyi kérdésemmel. Fújtatva foglaltam helyet a fotelban, és vártam. Elöttem egy kis asztal állt, amin bonbon volt és magazinok. Azok a boltok, ahol én szoktam vásárolni,

messze nem ilyen elegánsak. Betömtem pár csokit a számba. Egyrészt megérdemeltem, másrészt kész rablás, amennyi pénzt elkérnek a ruhákért, úgyhogy alap, hogy felfalom az édességüket. Épp belemerültem az egyik újságba, amikor meghallottam Lex hangját.

– Lil, ezek nem jók.

Ahogy felnéztem, azonnal elvörösödtem. Felugrottam, és gyorsan a próbafülke felé kezdtem lökdösni.

– Nem jöhetsz ki így a próbafülkéből.

Próbáltam nem arra figyelni, hogy ujjaim a csupasz bőrét és feszes hátizmait érik. Illetve egyéb tényezőket is próbáltam figyelmen kívül hagyni, mint azt, hogy nem vett fel alsónadrágot. Jesszusom, reméltem, az eladó mindezt nem látta!

– De ezek nem jók – magyarázta tovább, amikor már behúztam magunk mögött az ajtót. Kikaptam a kezéből a ruhákat.

– Oké, szólok a nőnek, hogy hozzon nagyobbat. Ilyen esetben szólsz nekem, én meg szólok neki. De nem jössz ki egy szál semmiben, érted?

– Jól van! – morogta. – Nem jövünk ki a próbafülkéből. Felfogtam – forgatta a szemét.

A kis fiaskó után meglett Lex új öltözéke, amiben remekül nézett ki. Mintha a kisasztalon lévő egyik magazin címlapjáról lépett volna le. A barna hajú eladó is nagyban csorgatta utána a nyálát. Én pedig megmagyarázhatatlan módon féltékenységet éreztem, amikor Lex rámosolygott. Amint kiléptünk az üzletből, már indultam volna, azonban ujjak kulcsolódtak a csuklómra. Meglepődve fordultam vissza.

– Most pedig jöhet az, amit én kérek a kérdésért cserébe.

– Máris? – kérdeztem magasabb hangon, mint ahogy terveztem. Aprót bólintott.

– Veszünk neked is valami normális ruhát, ugyanis az öltözködésed bántja a szememet – mondta.

Eltátottam a számat. *Hogy mi van? Mi baja a ruháimmal?* Önkéntelenül is végigpillantottam magamon. A kedvenc farmerom és pólóm volt rajtam egy lila, kapucnis pulóverrel. Nagyon is divatos darabok voltak. A lábbelim pedig egy magasszárú sportcipő.

13. fejezet

Lilias

Mint megtudtam, Atlantiszon szinte kisestélyikben mászkálnak a nők. Szóval bár Lex nem volt túl udvarias, de valami ahhoz hasonlóan akart látni. Feszengve forgolódtam a ruhában. Igazán jól nézett ki, de nem voltam biztos benne, hogy az én stílusom. Elkezdtem lehámozni magamról, amikor hirtelen elhúzódott a függöny.

– Mi a fenét csinálsz? – sikítottam, miközben felé fordultam, és a mellkasomhoz szorítottam a ruhát.

– Azt mondtad, nem jövünk ki a próbafülkéből, szóval jöttem megnézni, hogy állsz.

Kétségbeesetten húzkodtam feljebb magamon az anyagot, de folyton lecsúszkált, túl sokat mutatva a bőrömből. Ráadásul a melltartómat is levettem, mivel ehhez a ruhához nem kellett.

– Lex, menj ki! – parancsoltam rá elvörösödött arccal, de nem mozdult.

– Látni akarom, hogy áll – jelentette ki ellentmondást nem tűrve, majd beljebb lépett, aztán behúzta maga mögött a függönyt.

A szűk helyiség túl apró volt kettőnknek. A hátam a hűvös tükörnek nyomódott, ahogy végre az egyik kezemmel sikerült visszabújnom a ruha ujjába.

– Nem szokás egyszerre két embernek bent lennie a próbafülkében – sipákoltam. Lex keresztbe fonta a karját a mellkasa előtt, majd csípőjével nekitámaszkodott a válaszfalnak.

Nem bírtam tovább a parázsló tekintetét, úgyhogy hátat fordítottam neki. Próbáltam gátat szabni a vadul verdeső szívverésemnek, gyorsan eligazgattam a szoknyát, aztán hátrafelé kezdtem matatni, hogy a cipzárt is felhúzzam. Ujjak simítottak végig a hátamon, mire lefagytam. Nem mertem felpillantani, helyette kitartóan a földet bámultam. Az ujjbegye lágyan cirógatott, a tarkómtól indult, és egészen a derekamig simított. Levegőt venni sem bírtam. Erősen az ajkamba haraptam, máskülönben félő lett volna, hogy egy kéjes sóhaj hagyja el a számát. *Nyugodj már meg Lil, ez csak egy apró érintés!* Lassan felhúzta a ruhámon a cipzáromat. Kifújtam az eddig benntartott levegőt, mérgesen fordultam felé.

– Fejezd be!

– Nem csináltam semmit – vont vállat, de közben elviselhetetlenül öntelt arcot vágott. Kicsit közelebb hajolt. – Imádom, amikor elpirulsz. Tudtad, hogy nem csak az arcod lesz vörös? – tette fel a költői kérdést, ugyanis biztos voltam benne, hogy valójában nem várt rá választ. Amúgy sem tudtam volna megszólalni. *Ha most megszüntetné a maradék távolságot is, és megcsókolna, biztos nem tiltakoznék.*

Annyira rohadtul le fogunk bukni Kyle előtt. *El kellene neki mondanom az igazat. Az igazság felszabadít.* A nagybátyámat viszont tökre nem érdekli, hogy sellő vagy sem. Amíg a hímek közé tartozik, addig közellenségnek számít. *De csak megbarátkozna velem egy kis idő után. Ugye?*

– Egész jól áll – zökkenett ki a gondolataimból a hangja. – De találtam egy másikat, ami jobban illene hozzád.

Előhúzott a háta mögül egy hosszú, lenge anyagú, kobaltkék darabot. A számát is eltátottam.

– Gyönyörű – suttogtam elalélva.

– Illik a szemedhez – bólintott. Elmélázva fogdostam a ruhát. Tényleg illett a szememhez, de nem gondoltam volna, hogy Lex valaha is észrevesz ilyesmit. – Próbáld fel!

Jelentőségteljes pillantást vettem rá, hogy most már tényleg húzzon ki. Vette a lapot, és kiment. A ruha felhúzva is csodás volt. Ki is mentem, hogy megmutassam. Vigyorogva tártam szét a karomat. Lex hosszú ideig csak nézett, és egy szót sem szólt. Felállt a székről, majd közelebb lépett hozzám. A szívem csapongott, akár egy ketrecbe zárt kismadár.

– Tökéletes – mondta végül. Hitttem neki. – Szeretném, ha rajtad maradna.

Aprót bólintottam, szinte kábán. Egy megfelelő cipőt is vennünk kellett, mivel a sportcipőmmel eléggé mókásan festettem volna. Lex az eladóhoz lépett, kifizetett mindent, aztán a nő segített levágni a címkét a ruhákról. Bár a herceg azt mondta, a Gránit királyságban soha, semmiért nem kellett fizetnie, hamar elsajátította a vásárlás tudományát. Mondjuk tény, hogy nem volt nehéz, mégis örültem neki, amiért nem tartotta alantnak, és nem akarta mindenáron, hogy én végezzem el ezt a feladatot helyette. Ráadásul az a pénz amúgy is az övé volt, én csak segítettem megszerezni neki. Kevésbé volt elkényeztetett, mint gondoltam. Gyakran viselkedett fensőbbeségesen, de lényegében soha, egyetlen percig sem várta el tőlem, hogy kiszolgáljam.

A csomagtartóba rendeztem a papírzacskók tömegét, ugyanis még szerettem volna bevásárolni is, de szinte semmi hely sem maradt. Sóhajtván hagytam a fenébe, majd pakolunk a hátsó ülésre. Szereztem egy bevásárlókocsit, amit boldogan adtam át Lexnek. Unott fejjel tolt, de nem panaszkodott. Kicsit talán túlóltözöttünk voltunk egy szimpla bevásárláshoz, de egyikünk sem zavartatta magát.

– Nálatok is vannak ilyen nagy boltok? – kérdeztem.

– Inkább a piacok a jellemzőek, de ott mindent megtalálsz. Ez a hely kissé személytelen – felelte az ujjai között forgatva egy mandarint.

Átmentünk a következő sorba, ahol a különböző egészségügyi betétek és tamponok voltak. Mivel kifogytam, ebből is vennem kellett. Kicsit tétováztam, mivel nem találtam a szokásosat, amit általában használtam. Lex kezdett türelmetlenné válni. Mélyet sóhajtván előrenyúlt.

– Erre az van írva, hogy SUPER, vedd meg ezt! – dobott felém egy pakkot, amit elvörösödött fejjel kaptam el.

– Ja, erre meg az van írva MAGIC, mégsem mágikus – morogtam egy másikra mutatva, és visszaraktam a SUPER feliratút a helyére.

– Csak válassz már!

– Ne piszkálj! Ahhoz képest, mennyire utálsz az embereket, nagyon is ember pasisan viselkedsz. Ők sem szeretnek vásárolni – motyogtam körbepillantva. Végül bedobtam egyet a kosárba. – Nálatok egyébként, hogy oldják meg a menstruációt a nők?

Elgyötört képet vágott.

– Most komolyan erről fogunk beszélgetni?

– Erre is kíváncsi vagyok – vágtam rá.

– Na, jó, azért azt tisztázzuk, hogy nem értek ehhez, de nálunk is vannak különböző ilyen női holmik – mutatott körbe. Felvontam az egyik szemöldököm. *Női holmik... Hát ettől nem lettem okosabb.* – Egyébként az atlantiszi nőknek eleve nem annyira gyakori a ciklusuk, mint az embereknek. Nehezebben is esnek teherbe.

Ezt érdekesnek találtam és ha már szóba került a teherbeesés, volt egy újabb kérdésem.

– És, amúgy – kezdtem elnyújtva a szót. – Ti a sellő alakotokban is szoktatok... Tudod.

Lex kérdően nézett rám. Mivel már beálltunk a sorba fizetni, ezért nem igazán akartam folytatni.

– Tudod, mire gondolok – morogtam.

– Oh, tudom én, de azt akarom, hogy kimondd – vigyorodott el. Éreztem, ahogy felforrósodik az arcom.

– Jól van, szóval szoktatok sellő alakban is szexelni? Most boldog vagy?

– Igen, és igen – felelte továbbra is pimaszul mosolyogva.

– Hogyan? Mármint ilyenkor... Hát tudod, halfarkatok van – suttogtam, ahogy előrébb léptünk.

– Nyilván, de attól még ugyanúgy minden megvan, aminek meg kell lennie.

Azonnal beindult a fantáziám, és vadabbnál vadabb képek lebegtek a szemem előtt. Ha hazaértünk, rá kell keresnem a sellőanatómiára, döntöttem el.

– És az jobb érzés? Mármint abban az alakban csinálni? – faggatóztam tovább.

– Nahát, csak nem szeretnéd kipróbálni?

Az első gondolatom az volt, hogy felháborodottan tiltakozzam. Aztán rájöttem, minden bizonnyal épp ezt várná tőlem.

– Miért? Olyat is lehet?

– Bármilyen megoldható, ha valaki eléggé bevállalós.

Megköszörültem a torkom. Oké, ehhez még nem néztem elég sci-fit, és nem olvastam kellő mennyiségű fantasypornót se. Szerencsére nem kellett válaszolnom, mert mi következünk a sorban, de ahogy kiértünk a szupermarketből, újabb dolog jutott eszembe.

– És nálatok mi a helyzet a fogamzásgátlással? Mert mi van, ha valaki még nem akar gyereket?

– Felettébb érdekel téged ez a téma – nevetett a herceg. – Vannak erre különböző növényeink.

– Akkor ez olyasmi, mint nálunk a gyógyszer – bólintottam.

– Te szedsz valamit?

– Még, hogy én vagyok túl kíváncsi – néztem rá.

– Lil, én nem titkolom, hogy szívesen lefeküdnék veled – mondta mindezt úgy, mintha semmiség lenne az egész. Hirtelen a torkomon akadtak a szavak. Ebben a percben ment el mellettünk egy idős házaspár, és hacsak a képzeletem nem játszott velem, a néni rám is kacsintott.

– Szedek gyógyszert – feleltem végül elvörösödve. A herceg elégedett arcot vágva bólintott.

Hazafelé lenéztünk a tengerpartra is, mert úgy gondoltam, Lex örülne neki. Ugyan nem mondta, de láttam rajta, hogy tetszett neki. Ahogy

hazaértünk, nekikezdttem a kikérdezésének. A sztorit már álmából felkeltve is kívülről tudnia kellett, annyiszor átbeszéltük. De továbbra is ideges voltam, hogy hibázni fogunk.

– Honnan jöttél?

– Atlantából – felelte unottan, miközben a karfán támaszkodott.

– Miért?

– Tanulni. A jogi karra szeretnék járni, de halasztottam egy évet magánjellegű okokból – válaszolta, oda se figyelve. A varázskönyvet tartotta az ölében, és az egyik oldalt bújta.

– Honnan ismerjük egymást?

– Egy közös barát által, valami házibuliról.

– Oké – sóhajtottam. – Szerintem az az egyik legfontosabb, hogy soha ne legyetek kettesben és akkor bármilyen furcsa helyzetből ki tudlak majd menteni.

Fel-alá mászkáltam a körmömet rágcsálva, amikor arra lettem figyelmes, hogy ellebegett előttem egy párna. *Mi a franc?* Hirtelen minden megemelkedett körülöttünk, mire kigúvadt a szemem.

– Lex, mégis mit művelsz?

– Csak a pohárnak kellett volna lebegnie – morogta, abbahagyva a kántálást. Minden visszazuhant az eredeti helyére. – Úgy tűnik, a könyv mágiáját sokkal nehezebb irányítani, mint a sajátomat.

Meg tudtam volna fojtani. Bármelyik percben betoppanhat Kyle és Jack, erre úgy gondolta, jó móka lenne most gyakorolni a telekinézist. Kivételesen figyelmen kívül hagytam a kíváncsiságomat, és nem kérdezgettem az erejéről.

– Tök jó, hogy Harry Potternek érzed magad, de hanyagoljuk az ilyesmit a nagybátyámék jelenlétében!

– Ki a fene az a Harry Potter? – vont a fel egyik szemöldökét felém kapva a fejét.

Ekkor meghallottam a leparkoló kocs hangját odakintről.

Lex

Kihúztam magamat ültőmben, és az újonnan vásárolt sportzakót kezdtem igazgatni, miközben Liliás várakozón meredt az ajtóra. Idegesnek

éreztem magam, amire nem igazán volt magyarázatom. Természetesen nem célom jó benyomást kelteni, hiszen az teljességgel abszurd lenne. Nem terveztem jóban lenni egyetlen emberrel sem, épp ezért a véleményük sem érdekelt. Azonban hittem Lilnek, amikor azt mondta, ha ezt elrontjuk, bajban leszünk. Az önérzetem persze azt mondatta velem, hogy egyedül is boldogulnék. Egyelőre nem álltam túl jól az emberi dolgokkal kapcsolatban, de gyorsan tanultam, mint mindig.

Az ajtón két férfi lépett be. Jobban mondva az egyik szinte berontott, engem pedig egy dühödt vadállatra emlékeztetett. Ha nem nézett volna rám úgy, mintha meg akarna ölni, akkor is tudtam volna, hogy ő Kyle. Nagyon hasonlított Lilre, akár testvérek is lehetnének. Liliás azt mesélte, kedves és barátságos, azonban abban a percben ebből semmit sem láttam. Úgy mért végig, mintha valami kosz lennék a cipője orrán. Nem tetszett. Én szoktam így nézni másokra. A mellette álló férfi sokkal kedvesebbnek tűnt, még egy mosolyt is megeresztett.

– Kyle! – ugrott előre Lil, és átölelte a nagybátyját. Ő nem viszonzta, helyette még mindig engem méregetett szúrós szemekkel. Nyeltem egy nagyot. Emlékeztettem magam, nincs okom félni tőle. Nem kifejezetten szerettem a fizikai harcot, de ha arra kerülne a sor, könnyedén megvédem magam. Legalábbis, ha Kyle nem rejt olyan fegyvereket, mint az unokahúga, amivel az első itt töltött napomon a padlóra kényszerített.

Echinodermmel ellentétben Antedon és az én tanításomnál inkább a politikai, illetve gazdasági ismeretekre tették a hangsúlyt. Ez nem azt jelentette, hogy mi kevésbé voltunk jó harcosok, de Echinoderm több harci technikát ismert, nagyobb volt a gyakorlata. Egy koronaherceg számára nem a harc az elsődleges szempont. Ez nem gátolt abban, hogy jobban odafigyeljek ezeken az órákon, majd minden szabadidőmben gyakoroljak. Szükségem volt az előnyre, ráadásul csak apámon kellett túltennem. Ha vele szemben nem maradtam alul, az már megfelelt nekem.

– Beállok a kocsival a garázsba – szólalt meg hirtelen a barna hajú férfi. *Mázlista... Ő ki tudta magát menteni.*

Mély lélegzetet vettem. Ez semmiben sem más, mint Atlantiszon. Egy kis tettetés, ami mindig is jól ment. Annyi a különbség, hogy ezúttal nem elijeszteni szeretném a környezetem. Előrelépve, a kezemet nyújtva bemutatkoztam. Kyle csak meredten bámulta a felé nyújtott tenyeremet.

– Kanapé! Most! – sziszegte. *Mennyivel könnyebb bunkónak lenni...* Újabb nagy levegőt kellett vennem, hogy visszafogjak néhány kikíváncozó

szót.

– Hagyd, hogy én beszéljek! – suttogta Lil, amikor leült mellém. A nagybátyja fölénk magasodva állt. Úgy éreztem magam, mintha egy kölyök lennék, aki büntetésre vár. Egy ideig csak bámult, mint aki épp analizál.

– Nem veszem be ezt! – szólalt meg hirtelen Kyle, keresztbefonva a karját a mellkasa előtt. Lil, utánozva a mozdulatot, a fejét rázta.

– Nem tudom, miről beszélsz.

– Ez a srác nem meleg, Lil! – csattant fel Kyle. Nos, igen. Ebben egyetértettünk. Határozottan nem voltam az.

– De az! – tartott ki a meséje mellett Lil, én pedig bölcsen hallgattam.

– Honnan veszed, hogy nem az? Rendelkezel valami melegdetekttal? Tudod, attól még, hogy te is az vagy, nem feltétlen veheted észre mindenkin, ha az – hadarta. Kyle felnevetett, de nem jókedvében. Amióta a Földre kerültem, még egyszer sem szerettem volna annyira hazamenni, mint ezekben a percekben.

– Lehet, hogy nem mindenkiről tudom megmondani ránézésre, de az még nekem is feltűnik, ha megbámulja a hátsód.

Lil felháborodottan pillantott felém, amire csak egy vállrándítás volt a válaszom. Nekem fel sem tűnt mindez. Nem tehetek róla, ha önkéntelenül oda tévedt a pillantásom.

– Csak a farmernadrágomat nézte. Imádja ezt a fazont. Imádja a divatot – érvelt, aztán egyszer csak megragadta a zakóm szélét. – Látod, most is milyen csinos cuccokban van? Hetero pasi nem szereti annyira a divatot, mint ő.

– Te jó ég! – sápadt el a férfi. – Terhes vagy. Most megölöm a srácot! – indult meg felém, mire hátrébb húzódtam, aztán azonnal megtorpant. – Nem ölhetem meg. A gyerekeknek kell egy apa. Feleségül fogod venni! – parancsolt rám.

Erre a szemem elkerekedett, Lil felé kaptam a fejem, aki elvörösödött.

– Jézusom, dehogy! – ellenkezett.

– Márpedig hozzámész! Vagy nem akarod elvenni? – nézett rám fenyegetően. Tátva maradt a szám.

– Mármint dehogy vagyok terhes – jelentette ki Liliás.

– Biztos?

– Egészen biztos.

– Akkor viszont nem értelek. Nem rég szakítottál Andrew-val. Sosem voltál ilyen kicsapongó.

Ez az Andrew név ismerős. *Nem így hívták azt a piperkőcöt is, akivel a kávézónál találkoztunk?*

– Elismerem, hogy Lex jól néz ki – mondta, mire felvontam az egyik szemöldököm.

– Oh, de még mennyire. Ilyen pasit nem minden nap lát az ember. Bárcsak fiatalabb lennék jó pár évvel – szólalt meg a másik hang, miközben Kyle mellé lépkedett. Nem igazán tudtam, miképp kellene erre reagálnom. Köszönjem meg? Már a nyelvem hegyén volt a szó, de inkább továbbra is hallgattam.

– Lex tükre meleg, szinte már forró. Olyan nagyon homoszexuális, hogy arra szavak sincsenek – mondta Lil. A szemöldökömet ráncoltam. Ez a beszélgetés kezdett nagyon nem tetszeni. Hallottam, hogy a másik fickó a háttérben felnevetett. A két szőkeség hosszú ideig farkasszemet nézett egymással. Egyikük sem adta fel.

– Jól van, Lil – emelte fel a kezét Kyle. – Legyen – adta meg magát. – Nem tudom, mi okod van erre az egészre, de belemegyek a kis játékokba. De ha meglátom, hogy olyasmit csinál, amit egy meleg fickó sosem csinálna nővel... Akkor fogom a golyóit, levágom őket, aztán lenyomom a torkán.

Az izmaim megfeszültek. Szinte fizikai fájdalmat okozott, hogy semmivel se reagáljak egy ehhez hasonló sértésre.

– És vegyétek figyelembe, hogy a hallásom, akár a sasé – tette hozzá.

– A sasnak a látása jó – morogta Lil.

– Lényegtelen! Jó a hallásom és kész! Ha meghallom éjjel a vendégszoba ajtajának nyílását, végetek. Az én házamban nem lesz hancúrozgatás.

– Hancúrozgatás? – horkantott fel Liliás.

– Tudod, hogy az "sz" betűs szót nem használom a közeledben – húzta el a száját.

– Kyle, tisztában vagy velem, hány éves vagyok? Ráadásul az előbb még azt hitted, terhes vagyok – sóhajtott nagyot a lány, mire Kyle legyintett.

A nagybátyja aggodalma bosszantó volt, de egy részem úgy érezte, jó érzés lehet, ha valakire annyira vigyáznak, mint Lilre. Gyakran hengegtem gyerekkorunkban Echinodermnek, amikor büntetést kapott, én viszont nem. Valójában vágytam a szidásra, ha valami veszélyeset csináltam, de soha nem kaptam meg. Ellenben ha hibáztam, nem maradt el a büntetés. Abban

viszont nem volt köszönet, így hamar megtanultam, hogy jobb, ha az apám semmiben sem talál kivetnivalót. Ahogy végignéztem a társaságon, biztos voltam benne, hogy érdekes napok elé nézünk.

14. fejezet

Lilias

A kellemetlenségi szint az egekbe szökött. Kyle folyamatosan kérdésekkel bombázta Lexet. Szerencsére számítottam erre, így a legtöbb dologra tudta a választ, amire meg nem, abból frappánsan kivágta magát. Aztán következett az a kérdés, ami megfagyasztotta a levegőt.

– Mi a helyzet a szüleiddel?

– Nem jövünk ki egymással – felelte tömören a herceg.

– Miért? – kérdezte Kyle cseppet sem tapintatosan. A nagybátyám nem volt érzéketlen típus, most mégis tapló módjára viselkedett. Én már tudtam, hogy ez Lex számára érzékeny téma, és az alapján, amit eddig megtudtam az apjáról, valami nagyon nem stimmelhetett vele.

– Nem kedvelnek – felelte. Hangja hidegen csengett. A szívem apróra préselődött, amikor kimondta a szavakat.

– Tettél valami szörnyűséget ellenük?

– Kyle! Fejezd be! – dörrentem rá. Ez már teljesen bunkóság volt a részéről, ezt ő is tudta.

– Igen, megszülettem – válaszolta Lex egy gunyoros mosoly kíséretében. – Következő kérdés? Ha nincs más, akkor megyek – mondta, miközben elindult a vendégszoba irányába. Dühösen néztem a nagybátyámra, akinek az arca elvörösödött a szégyentől.

– Sajnálom! – motyogta Kyle. – Túl messzire mentem.

– Tőle kell bocsánatot kérned! – világosítottam fel, aztán Lex után robogtam.

Az ágy szélén ülve találtam rá. Az egyik lábát maga alá húzta, míg a másik a földet érintette. Tenyerét felfelé fordítva a csuklóját markolászta. Behúztam magam mögött az ajtót, és leültem vele szembe. A nap már majdnem teljesen lement, így nem sok fény maradt a szobában. Egyik kósza tincse előrehullott. Nem gondolkodtam sokat, mikor kinyújtottam a kezem, és eltúrtem. Megdermedt egy pillanatra, de nem húzódott el. Arca egyetlen másodpercre a tenyerembe simult.

– Kyle nem úgy gondolta – mondtam halkán. Hátradőlt, lapockáját az ágytámlának döntve nézett rám.

– Nem zavar, amit mondott. Egyszerűen untam a társalgást.

Nem hittem neki.

– Elmondhatod nekem, ha valami bánt – próbálkoztam, mire felhorkantott.

– Nem kell úgy tenned, mintha érdekelnék.

– Nem teszek úgy! Tényleg érdekel, mi van veled.

– Hát persze, mert rengeteget tettem érte, hogy kedvelj. Tudod, semmit sem utálok jobban az álszentségnél.

Vitába szállhattam volna vele, de tudtam, semmi értelme. Lex csak a rosszat látta magában, a sok apró jótettet és figyelmességet észre sem vette.

– Mindig ezt csinálod. Ha egy kicsit törődni próbálok veled, máris elzárkózol – vettem a szemére, mire fintorogva elfordította a fejét.

– Mert nem olyan vagyok, amilyennek látni akarsz. Szóval igazán befejezhetnéd, hogy többet képzelsz bele ebbe, mint ami – mutatott kettőnkre. Bántottak a szavai, de nem mutattam ki.

– Mindenkinek vannak hibái, Lex.

– De nem akkorák, mint nekem.

Már épp készültem rákérdezni, miről beszél, amikor kopogtattak az ajtón. Kyle dugta be a fejét bűnbánó arccal.

– Sajnálom a korábbit – vakargatta a tarkóját. – Mit szólnátok, ha ennénk egy pizzát? Én fizetek.

– Még soha nem ettem pizzát – jelentette ki Lex.

– Nem ettél még pizzát? Az meg hogy lehet? – lépett be Jack is. Lex csak megvonta a vállát. – Te jó ég! Mi fogjuk elvenni a srác pizzaszüzességét – lelkendezett, mire elnevettem magam.

A kocsinhoz menet elmagyaráztam Lexnek, hogy egy ételről van szó, amit rengeteg fajta feltéttel lehet elkészíteni. A hercegünk ízlése eléggé specifikusnak számított, ha ételekről volt szó, ezért nem lepődtem meg, amikor elfintorodott az első harapás után. Nem szerette a túlságosan fűszeres kajákat. Az egyik beszélgetésünk alkalmával elmagyarázta, milyen egy atlantiszi étkezés, és azóta próbáltam odahaza is hasonlóan egészséges ételeket készíteni.

Sajnos a jókedvem nem tartott sokáig, habár úgy tűnt, Lex és Kyle kibékültek. A kedvenc pizzázónkban volt tévé, ahol éppen a híreket adták. A képernyőn a mi kis városkánk látképei villantak fel. Nem hallottam

mindent tisztán, de annyi biztos volt, hogy ebből semmi jó nem fog származni. A Balaton partját is megszállták a tudósok, amikor Szofi megjelent. Kövezzenek meg, de valamiért nem hiszem, hogy jófiúk voltak.

Mikor hazaértünk, még nem járt túl későre, ezért felhívtam Willt, ugyanis a briliáns tervemben akadt egy kis bökkenő. Holnap Kyle nem tervezte elhagyni a házat, Lex pedig elvileg velem járt az egyetemre, azaz nem lehetett otthon.

– Hogy mit csináljak? - hüledezett Will.

– Kérlek! – könyörögtem. Arra gondoltam, lepasszolom a sellőmet a kávézóban. Adok neki Netflix-hozzáférést és jó sok kávé. Mi kell még?

– Miért kell egyáltalán figyelni rá? Felnőtt ember.

– Rémesen rossz az irányérzéke. Eltévedne – érveltem. – Csak arra kérlek, ha el akar menni, tartsd vissza.

– Lil, fogvatartod azt a srácot? Hívnom kéne a zsarukat?

– Haha, nagyon vicces – feleltem. Ez nem is állt olyan távol a valóságtól. Will hallgatott, végül sóhajtott egy nagyot.

– Rendben, de tartozol nekem!

Amikor végre bebújtam az ágyba, önkéntelenül is eszembe jutott, amit Kyle mondott: Jó a hallásom. Elvigyorodtam. Igen, jó a hallása, de akár egy földrengést is képes lenne átaludni.

Reggel később ébredtem, mint a többiek. Így amikor kiléptem, és megláttam a három férfit a konyhában, az volt az első gondolatom, hogy ez most vagy nagyon jó, vagy hatalmas katasztrófa. *Korábbra kellett volna állítanom az órát.*

– Sziasztok! – szólaltam meg óvatosan. Lex néhány papír fölé görnyedt, amik a pulton heverték, és egy ceruzát forgatott az ujjai között.

– Jó reggelt! Lexnek épp az új építkezési terveket mutattam meg, és képzeld, szuper ötletei vannak – vigyorgott Kyle. A mosolya teljesen őszinte volt. Ha a munkája került szóba, akkor nagyon be tudott lelkesedni.

– Nem is mondtad, hogy ért az ilyesmihez.

– Nem kérdezted – mondtam, de közben arra gondoltam, hogy én sem tudtam.

– Mondtam neki, hogy jogi kar helyett inkább építészeti irányba kellene mennie. Ezt nézd meg – nyomott az orrom alá egy papírt, amiből semmit sem értettem. *Vonalak... Számok...* Bólogattam.

– Elvigyelek titeket a suliba? – kérdezte Jack a tenyerén dobálva a kulcsokat.

– Áh, nem köszi. Sétálunk – feleltem. Kyle szinte el sem akart minket engedni, mert újabb és újabb lapokat nyomott Lex elé, mindegyikről hevesen magyarázva. A szememet forgattam, majd nagy nehezen kirángattam a vörös hajút az ajtón.

Séta helyett először buszra szálltunk, és a part felé vettük az irányt. Már régóta szerettem volna elvinni Lexet a tengerpartra. A borús idő ellenére kellemes volt a hőmérséklet. A távoli sziklákat befedte a zöldellő fű. Az egyik domb tetején egy ódon, romos vár maradványai magasodtak. Helyi látványosságnak számított, sok turistát vonzott. A herceg szeme is megakadt rajta, de nem túl hosszú ideig. Lex elmélázva nézte a partot nyaldosó hullámokat. Láttam valami megmagyarázhatatlan szomorúságot a szemében. Tudtam, ha rákérdeznék, nem ismerte volna be nekem. Szerettem volna vele kettesben lenni, ezért is hoztam ide. Rajtunk kívül csak néhányan sétálgattak, így nyugodt körülmények között lehetünk. Folytatni akartam a tegnapi beszélgetésünket, hiszen végre azt éreztem, kezd egy kicsit megnyílni nekem.

– Ami a tegnapit illeti – szólaltam meg, mire felém fordult.

– Ne beszéljünk róla.

– De – kezdtem.

– Liliás, nem kell, hogy barátok legyünk. Hamarosan elmegyek, és soha többé nem találkozunk. Semmi szükség arra, hogy megpróbálj fejteni, mert nincs mit. Ilyen vagyok!

– Milyennek gondolod magad? – kérdeztem halkán. Zavartan nézett rám, mint aki hirtelen nem tudja, mit feleljen. Kihasználtam a lehetőséget, és vettem egy nagy levegőt, hogy elhadarjam a mondandómat közbevágás nélkül.

– Vannak hibáid. Rengeteg – mondtam. Láttam, hogy közbe akar vágni, ugyanis sértette a büszkeségét, amit mondtam, de folytattam. – Folyton dühös vagy. Talán már nem is tudod milyen, ha nem ezt érzed... De szerintem ez csak álca, mert félsz. Félsz attól, amit adhatnék.

– Semmitől sem félek! – sziszegte. – Tőled meg pláne nem. Azt gondolod, pár hét alatt kiismertél? Csak azt akarom, hogy végre békén hagyj!

– Sajnálom, de ez nem fog megtörténni, mert kedvellek! – jelentettem ki. Hirtelen eltátotta a száját, aztán legnagyobb meglepetésemre

elvörösödött, de nem csodálhattam túl sokáig ezt a látványt, mivel szinte azonnal hátat is fordított nekem.

– Neked elment az eszed! – morogta.

Elmosolyodtam. *Igen. Talán.*

Amikor beléptünk a kávézóba, figyelmen kívül hagytam Will lesújtó pillantását. Gyorsan az egyik asztalhoz vezettem Lexet. A parton történtek óta nagyon csendes és visszafogott volt. Most is csak bámult maga elé, ezért abban sem lehettem biztos, hogy felfogta-e, amit mondtam neki. Odaadtam a fülhallgatómat is, hogy ne zavarja a többi vendéget. Szemrevételezte a különböző műfajokat, aztán felnézett rám.

– Mi az az anime? – nézett összeráncolt szemöldökkel a képernyőre. Lelkesen összecsaptam a két tenyeremet.

– A legjobb embert kérdezed, ugyanis szakértő vagyok – feleltem, talán túlzottan is lelkesen. Enyhén oldalra biccentett fejjel hallgatta a hosszas beszámolómat, amiben mindenre kitértem.

– Szóval ugyanaz, mint a mese?

– Nem – vágtam rá, majd sietve újra magyarázni kezdtem.

– Továbbra sem látok különbséget – sóhajtott. Felnyögtem. Késésben voltam, ezért nem próbálkoztam tovább. A kezébe nyomtam jónéhány bankjegyet.

– Ha szeretnél valamit, Will elkészíti. Nem leszek távol túl sokáig.

– Miért nem kapom meg az összes pénzt? – vont fel a szemöldökét.

– Félsz, hogy elherdálom? Csak hogy tudd, egy egész királyság pénzügyével foglalkoztam.

– Oh... én... Csak a ruháknál úgy tűnt, semminek sem nézed az árát – vallottam be elvörösödve. Ugyanis egy kicsit beletrafált abba, amit hittem.

– Ezért arra következtettél, hogy nem tartom becsben a pénz értékét? Akár valami elkényeztetett kölyök?

– Hát, ha így mondod, elég rosszul hangzik – húzódtam hátrébb. – De végtére is igazad van, ez a tiéd. Nincs jogom magamnál tartani. Ha szeretnéd, odaadom mindet – húztam elő a pénztárcámat.

– Lényegtelen – rázta meg a fejét. – Egyszerűen zavart, hogy ilyen véleménnyel vagy rólam.

Megilletődötten néztem rá, azonban felrakta a fülhallgatót, és elindított egy filmet. Lezártnak tekintette a beszélgetést, de ha nem kellett volna sietnem, én biztos nem hagytam volna annyiban. Lex bonyolult volt,

ezt senki sem vitathatta. Egyszer azt mondja, nem érdekli, mit gondolok róla, utána meg zavarja, ha rosszat feltételezek. Még odaléptem Willhez, hogy megkérjem, tényleg figyeljen Lexre, aztán már távoztam is.

Belépve az épületbe az első utam a könyvtárba vezetett, hogy még órák előtt összefuthassak Hikaruval. A levél másik felével várt, mire örömben aprót sikkantottam. Nem akartam udvariatlan lenni, azonban azonnal olvasni szerettem volna a sorokat, ezért a hamarosan kezdődő órára hivatkozva búcsút vettem újdonsült barátnőmtől. Mielőtt beroboghattam volna a terembe, ujjak fonódtak a csuklómra.

– Szia! – köszönt Andrew mosolyogva. Pár hete ez az arc levett volna a lábamról, most azonban semmit sem váltott ki belőlem. – Mi a helyzet?

Újra eszembe jutott, hogy szerettem-e valaha igazán, ha ilyen könnyen kiábrándultam belőle? Ha mélyen a szívembe néztem, akkor éreztem még némi fájdalmat, de csupán minimálisat. Ráadásul alig gondoltam rá... Nem különösebben hiányzott a társasága.

– Nem sok. Veled?

– Remekül vagyok, azaz vagyunk – javította ki magát gyorsan. Egyik szemöldököm enyhén megemelkedett, de más reakciót nem adtam. – Mi a helyzet Lennel?

Ki a fene az a Len?

– Lexre gondolsz?

– Ja, igen. Bocs, nem jegyeztem meg a nevét – vont vállat.

Aha, mert annyira hosszú és bonyolult név. Próbálta azt a látszatot kelteni, hogy mindez mennyire hidegen hagyta. Engem viszont nem tudott becsapni. Nem voltunk együtt sokáig, de simán kiismertem ennyi idő alatt is.

– Köszí, jól van – mosolyogtam. – Nemrég megismerte Kyle-t és Jacket. Kicsit nehezen indult a kapcsolatuk, de aztán Kyle megmutatta neki az új tervrajzokat, amiken dolgozik.

– Hogy micsoda? Amikor én hozzányúltam az egyikhez, leordította a fejem – döbrent meg Andrew. *Erről nem is tudtam.* Kínos csend következett. Fogalmam sem volt, mit mondhatnék.

– Nekem mennem kell. Tudod, az órák...

Úgy tűnt, mintha mondani akarna valamit, de végül nem szólt semmit. Egy pillanatra az az örült gondolatom támadt, hogy talán megbánta a szakításunkat. Csakhogy én már nem tudtam volna újratekdeni vele. Először is, elveszett a bizalom, mert akárhogy is néztük, megcsalt engem.

Meg aztán szinte biztos voltam benne, hogy amit éreztem, az nem lehetett szerelem.

Azonban most, hogy magam lehettem, gyorsan elővettem a lefordított levelet. Már égtem a kíváncsiságtól. A szöveg itt-ott kicsit furcsán volt megfogalmazva, de Hikaru remek munkát végzett.

„A közlekedéssel jobb, ha vigyázol. Mármint légy szíves ne üttesd el magad egy villamossal vagy ehhez hasonlóval!

Óvatlanul ne válts alakot! Az emberiség zöme nem készült fel arra, hogy sellőt lásson. Légy óvatos, mert amikor visszakerültem a világomba, egy tudós csapat megpróbált minket foglyul ejteni.

El sem tudod képzelni, hogy az ilyen alakok mikre képesek. Bántanának és kihasználnának téged, csak azért, mert más vagy. Szóval ne becsüld alá az embereket! Tudom, számodra mi szinte semminek számítunk, de járj nyitott szemmel. Nem csupán büntetésnek szántam az emberi világba száműzetésedet. Úgy gondoltam, hogy ez jó lecke lesz a számodra, és kicsit talán javít a személyiségeden. Nyitott leszel, megváltozol. Arra gondoltam, ezzel leveszünk egy terhet a válladról, amit az apád és a Gránit királyság tett rád.

Tudod, Derm anyukája nagyon szeret téged, és részben miatta döntöttem úgy, hogy jár neked a második esély. Azt hiszem, ha nem beszélgettem volna vele, akkor nem lennék ennyire megértő.”

Egy percre megálltam az olvasásban, és felpillantottam. Derm? Mármint Echinoderm? Lex mindig a teljes nevén emlegette, de gondolom ez lehetett a beceneve.

„Egyszer már mondtam neked, de valóban így gondolom: Nincs értelme sokáig táplálnod a haragod. Kegyetlen, arrogáns, bunkó és még sorolhatnám, milyen vagy... De talán – mondom csak talán – meg tudsz változni. Én hiszem, hogy nem vagy annyira vésszesen gonosz.

Amúgy itt megjegyezném, hogy megtudtam, milyen hatásai voltak még annak a növénynek, amit megettetél velem. Csak arról beszéltél, hogy Derm emiatt nem tud majd az álmaimba lépni, de a másik hatásáról nem ejtetted szót. Ideiglenesen lélegezni lehet vele a víz alatt. Azt mondtad, pár százalék az esélye a túlélésnek, de mivel megettetted velem azt a cuccot, garantált volt, hogy nem halok meg. Biztos vagyok benne, hogy tudtad!

Végül magammal hozhattam a családomat is. Ők voltak az egyetlenek, akik hiányoztak, és ezért nem éreztem jól magam Atlantiszon. Szóval ha eléggé kitekertén nézzük, köszönettel tartozom neked.

Néha majd rád pillantunk az örvényen keresztül.

Sok sikert az emberi világhoz!

Mondanám, hogy puszi és ölelés, de tudod, azért mégiscsak belelöktél az átjáróba, és az eléggé para volt.”

Összeszavarodottan hajtottam össze a papírt. Szóval Lex lenne a történet gonosztevője? Ez abszurd, hisz én nem ilyenek ismertem meg. Soha nem lógtam még egyik óráról sem, de tudtam, ezúttal kénytelen leszek. Kizárt, hogy végigüljek több órás előadásokat anélkül, hogy beszéltem volna a herceggel.

Még épphogy felszálltam a buszra, amikor üzenetet kaptam Willtől. Csak egy sort írt.

Will: Ez egy elmebeteg.

Nagyot nyeltem. Úgy döntöttem, mivel körülbelül húsz perc, és úgyis ott vagyok, inkább nem válaszolok neki, és nem is hívom fel. Különben is jobban tudtam kezelni a stresszes Willt élőben. Ráadásul nagyon reménykedtem benne, hogy csak túlreagált valamit.

Ahogy beléptem a kávézóba, észrevettem, hogy Lex eltűnt. Will éppen felmosott valamit, ami kiborult, én pedig felé siettem, de amikor megfordult, megtorpantam. A szeme alatt egy duzzanat éktelenkedett, ami már kezdett elszíneződni.

– Veled meg mi történt? – szörnyedtem el, a szám elé kapva a kezem.

– A bolond pasid! Az történt – fújtatott kikerülve.

– Ezt Lex csinálta? De hát miért?

– Egyszer csak fogta magát, és megindult kifelé. Utánaszóltam, de rám sem bagózott, szóval megfogtam a vállát, mire mondott valamit arról, hogy ne érjek hozzá, de időm se volt reagálni – háborgott.

– Nem tudod, hova ment?

– Ja, miután orrba vágott, még leültünk teázgatni, és a terveiről érdeklődtem – ironizált Will szemfogatva. – Amúgy a cuccodat is itt hagytam. Beraktam az öltözőbe.

– Kösz, Will. Sajnálom, jövök neked eggyel – mondtam, és máris kifelé siettem az ajtón. Még hallottam, ahogy utánam kiált.

– Nem csak eggyel jössz!

Ijedten néztem körbe. *Mégis merre indulhatnék? Hol keressem?* Előhúztam a mobilt, és felhívtam Kyle-t, hátha hazament, de természetesen

nem volt otthon. A park felé indultam, aztán a partra, azonban sehol sem találtam. Elmentem az üzletekbe, ahol előző nap megfordultunk, de ott sem volt. Kezdem kifogyni az ötletekből. Lerogytam az egyik padra. Nem tűnhetett el. Könnyek égették a szemem. Mi van, ha itt hagyott? Ha valahogy rájött, hogyan juthat vissza Atlantiszra? Elment, és még csak el sem búcsúzott?

– De, anya, tényleg láttam. Egy varázsló. Megmutatom. Gyere már!
Felkaptam a fejem. Úgy ugrottam a gyerek elé, mint valami örült. Azonnal az anyja mögé bújt, aki furcsa pillantással nézett rám.

– Hogy nézett ki a varázsló?

– Hát, nem láttam az arcát, de vörös hajú, és nagyon sokat káromkodik.

– Hol láttad? Kérlek, áruld el!

– A Gile-tónál – felelte kissé megszeppenve. Meglepődtem. Legutóbb kocsival mentünk, már bőven beesteledett. Hogy talált vissza? Felugrottam, majd futtában kiabáltam vissza a köszönetet.

Lihegve töröltem meg a homlokomat, amint megpillantottam a herceget a stégen. A megkönnyebbülés letaglózott. Először észre sem vett engem. Egyik kezében a könyvet tartotta kinyitva, míg a másikkal színes fénygömbök szálltak a magasba. Lenyűgözőnek találtam, azonban úgy tűnt, őt nem kápráztatta el a tehetsége, ugyanis ökölbe zárta az ujjait, káromkodva becsapta a könyvet, majd a földre tette. Megálltam előtte, aztán villámló tekintettel meredtem rá, végül mellkason taszítottam. Felvonta az egyik szemöldökét.

– Egész nap téged kerestelek! – vettem a szemére. – Azt hittem, elmentél! – folytattam, és utáltam, hogy megbicsaklott a hangom. Kezem az ingét markolta. Homlokomat a mellkasának döntöttem. Az ő szívverése sem volt olyan nyugodt ütemű, mint gondoltam.

– Willt is megütötted – motyogtam továbbra is a mellkasának.

– Az engedélyem nélkül ért hozzám, amit nem viselek el.

– Nem üthetsz meg valakit, mert hozzád ér – néztem fel rá. – Hiszen most én is ezt csinálom, akkor meg fogsz ütni?

– Te bármikor megérinthetsz, Lil – mondta kissé rekedten, mélyen a szemembe nézve. Tenyerébe fogta a kezemet, és csókot nyomott az ujjaimra. Elakadt a lélegzetem. Minden haragom elszállt egy pillanat alatt, már csakis arra tudtam figyelni, amit velem tesz. A szabad kezem lejjebb csúszott a mellkasáról a hasára. Éreztem a vékony ingen keresztül

domborodó, feszes izmait. Körbejárt a belőle áradó férfias illat, amitől kezdtem elveszíteni a józan eszem. Vad, lüktető érzés indult meg bennem, ami arra ösztökélt, hogy elégítsem ki. Így is túl régóta próbáltam gátat szabni ezeknek az érzéseknek. Ha Lexről volt szó, nem tudtam parancsolni magamnak. Ilyenkor a józan ítélőképességemet kihajítottam az ablakon. Ráadásul magam sem tudtam, miért volt rám ilyen hatással.

– Bárhol? – suttogtam, ahogy még lejjebb merészkedtem. A farmeren keresztül végigsimítottam rajta. Halk nyögés szakadt fel a torkából, ami zene volt füleimnek. – Hm?

– Ahol csak szeretnél – nyögte ki, mire elmosolyodtam.

Kigomboltam a nadrágot, hogy gondtalanul hozzáférhessek. Lex ujjai a csípőmbe mélyedtek, ahogy újra és újra végighúztam a kezem a hosszán. Úgy éreztem magam, mintha nem lennék önmagam. Én nem szoktam a szabadban ilyesmiket művelni, ahol bárki megláthatott. Nem voltam merész... De kezdtem azt gondolni, hogy tévedtem. Már én is lihegtem, ahogy egyre gyorsabban dolgoztam azon, hogy Lex elmenjen. A mellbimbóim megkeményedtek, az egész testem feszültséggel telt attól, hogy ezt tehettem vele. Hirtelen megállított. Tiltakozni sem volt időm, felkapott, és egyenesen a közelben álló fák egyikéhez vitt. Életemben nem örültem még annyira annak, hogy szoknyában vagyok, mint abban a percben, amikor keze eltűnt az anyag alatt.

– De még én sem végeztem – nyöszörögtem, ahogy egyik ujjá belém csúsztam. Kezemmel görcsösen a vállába kapaszkodtam, ahogy gyorsított. Lex lehajolt, és a fülemben suttogott.

– Én benned akarok elmenni.

A szavaitól elállt a lélegzetem is. Még egy ujjával csatlakozott a másikhoz. Összeszorítottam a számat, ahogy a gyönyör egyre intenzívebbé vált. Szinte már remegtem, amikor a nyakamat is csókolgatni kezdte. Többet és többet akartam. A ruha felső része egészen lecsúszott rólam, szabaddá téve a mellemet, ugyanis nem viseltem melltartót. Hirtelen közelebb rántottam magamhoz Lexet. Féloldalas mosoly kúszott az ajkára. Ha nem lettem volna épp az extázis küszöbén, ez biztosan nem tetszett volna. Ez a mosoly ugyanis túl sokat mondott, elárulta, amit már amúgy is tudtam. Elkapott, és már nem menekülök. Lehunytam a szemem, ahogy a csípőmet ringatni kezdtem. *Már nem kellett sok...*

– Bocsánat, de nem lehetnek itt – hallatszott egy férfihang, mire azonnal felpattant a szemem, és ledermedtem. – Magánterület!

– Mióta? – kérdeztem halkán, ahogy gyorsan visszabújtam a ruhámba. Szerencsére Lex teljesen eltakart a kíváncsi pillantások elől, de még így is rémesen megalázónak éreztem a szituációt. A vörös hajú hangosabban is megismételte a kérdésemet.

– Ma vették meg – vakargatta a fickó a fejét. – Rengeteg pénzt adtak érte. Valami kutatási célzattal vásárolták, ha jól tudom.

– Azonnal megyünk – mondta Lex, mire a pasas bólintva tovább állt. – Hát akkor gyorsnak kell lennem.

Hirtelen nem értettem, mire gondolt, de aztán apró sikoly hagyta el a számat. Annyira tökéletes helyen ért hozzám, hogy attól az egész testem megfeszült. Közben hüvelykujjával körkörösén kényeztetni kezdett. *Túl sok*. Megpróbáltam eltolni a kezét, de nem hagyta. Az ajkamba haraptam, de nem sokáig tudtam visszafojtani a kéjes hangokat. Újabb sikoly szakadt fel a torkomból, ezúttal hangosabb, de Lex az enyémre tapasztotta az ajkát. Remegve adtam át magam a gyönyörnek.

Az egész arcom lángolt. Amikor elhúzódott, önelégült képpel nézett le rám.

Hassal az ágyra vetődtem, és az egyik párnát azonnal a képembe nyomtam, hogy beleordíthassak. Ennek nagyon nem így kellett volna végződnie. Úgy terveztem, hogy beszélni fogok vele, és megszidom, amiért megütötte Willt. Most meg egy percig sem tudtam kettesben maradni vele, ugyanis Kyle minden egyes pillanatban figyelt minket. Meg kellett várnom, míg elalszik. Már éjfél is elmúlt, mire alkalmam nyílt kiosonni. Lex az ágyon ült, egyik térdét felhúzza, hátát a fejtámlának döntve. Ahogy beléptem, becsukta a kezében tartott könyvet, majd az éjjeliszekrényre tette.

– Beszélünk kell! Mivel a tónál... – megköszörültem a torkom. – nem igazán sikerült.

– Rendben – egyezett bele ellenkezés nélkül. Leültem vele szemben.

– Először is bocsánatot kell kérned Willtől.

– Kizárt! Nem fogok bocsánatot kérni egy alantas embertől.

– Hé! Én is ember vagyok – háborodtam fel. Volt képe vállat vonni. – Rosszat tettél, amiért vállalnod kell a felelősséget.

– Soha senkitől nem kértem elnézést, és biztos, nem egy emberrel fogom kezdeni – morogta.

– Will szívességet tett nekem. Semmi rosszat nem csinált.

– Adj neki pénzt – legyintett.

– Mi van? – csattantam fel. – Atlantiszon így oldottad meg, ha valakinek problémája volt veled?

– Mindenki akar valamit, Lil. Úgy tesznek, mintha másképp lenne, de adj nekik vagyont, pozíciót vagy földet, és eltűnnek. Máris nem számít a sértett büszkeség.

– Hát, szerintem ez nem így működik – ráztam meg a fejem. – Bocsánatot kell kérned.

– Csak ezt akartad? Mert akkor részemről vége a beszélgetésnek – húzta fel sértetten az orrát. Fintorogva sóhajtottam. *Nem fogom annyiban hagyni, de most volt ennél fontosabb.*

– Ezt Szofi írta neked – nyújtottam át neki a papírt. Egészen elsápadt, ahogy elvette tőlem a lapokat. – Én is olvastam – tettem hozzá egy idő után, amikor már úgy gondoltam, a végére ért.

– Miért?

– Szerettelek volna jobban megérteni – feleltem halkán. – Tudnom kellett, mi történt.

– Tudni akarod, mi történt? – nevetett fel keserűen. – Rendben, elmondom. Elmesélem neked, mennyire szörnyű vagyok valójában.

15. fejezet

Lex

Felriadtam az éjszaka közepén. Csak egy rémálom, amihez már rég hozzászoktam. Csakhogy az erőm nélkül nem volt hova menekülnöm előle. Legtöbbször nem emlékeztem rájuk, de még így is megviseltek. Az álomjárást leginkább arra használtam, hogy másokéban pihenjek. Mert míg az övük nyugodt és kellemes volt, addig az enyém szörnyű. Valamilyen szinten ezzel szabályt szegtem. Azonban mindig tartottam magam egyfajta rendszerhez. Nem léptem kapcsolatba az álmodóval, mi több, a lehető legtávolabb mentem a fő eseményektől. Mindenhol csupán pár órát töltöttem el. A legfontosabb az volt, hogy apám nem tudhatta meg. Egyedül Szofival tettem kivételt. Az ő álmait többször is meglátogattam, hiszen így előkészíthetem a tervem.

Elővettem az egyik könyvet, amit a napokban kezdtem el olvasni. Lenyűgözött Lil varázskönyvének mágiája. Bárki is írta, hihetetlen erő birtokában lehetett, ha még a Földön is képes volt uralma alatt tartani az atlantiszi mágiát. Ráadásul a kommunikációs képességhez fűződő varázslat mindig is bonyolult volt, mivel az inkább a földünkhöz kapcsolódott. Így, ha valaki olvasni szeretett volna, ahhoz külön varázslatra volt szükség. A könyvben leírt recept azonban nemcsak hogy megszüntette a nyelvi akadályokat, még írni és olvasni is tudtam Lil nyelvén.

De ezúttal csak bámultam a lapokat. Nem tudtam koncentrálni. Próbáltam bebeszélni magamnak, hogy ennek semmi köze a tónál történetekhez, azonban kár lett volna álltatnom magam. Lil egyetlen érintéssel képes volt az örületbe kergetni. Soha nem azt tette, amit vártam tőle. Ha valakivel gorombán bántam, akkor az nem közelített. Egy részem reménykedett, hogy nem adja fel. *Az egésznek semmi értelme nem volt. Miért akarnám egy embernő figyelmét? Miért vágyok arra, hogy foglalkozzon velem, amikor eddig is jól megvoltam egyedül?*

Halk kopogás hallatszott, nem ismertem volna be, de izgalommal töltött el. Kinyitottam az ajtót, Lil halványan mosolygott. Még a füle is elvörösödött, ahogy belépett. Hátamat a falnak vetve néztem. Halvány mosoly kúszott az ajkamra. Imádtam, hogy könnyű volt zavarba hozni. Egy ideig nem is igazán figyeltem arra, ami elhagyja a száját, csupán szórakozottan néztem hosszú, csupasz lábát. Elképzeltem, ahogy a derekam köré fonja őket. Amikor aztán szóba hozta a levelet, minden fantáziakép szertefoszlott. Ellöktem magam a faltól, idegesen a hajamba túrtam. Nem titkolhattam többé, mennyire elcseszett vagyok. Leültem az ágyra.

– Kezdjük az elején – sóhajtottam. – A szüleim érdekházasságot kötöttek, ennek pedig később sem lett szerelem a vége. Megvetették egymást, de ahogy azt már meséltem neked az atlantiszi házasságok meglehetősen komolyak. Ha épeszű vagy, inkább nem bontod fel.

Lil aprót bólintott, és alig észrevehetően közelebb húzódott hozzám.

– A király, vagyis az apám az a fajta ember, aki mindig a tökéletességre törekedett, és ezt másoktól is elvárta. Mindig próbáltam a lehető legjobban teljesíteni, nem ellenszegülni, és megtenni, amit akart. Elviseltem szinte bármit... – suttogtam, visszagondolva a múltra.

Ostobaságnak tűnt felnőtt fejjel, hogy azt gondoltam, ezzel kivívhatom bármelyikük szeretetét. A szüleim mindig csak magukkal foglalkoztak. Annyira elmerültek a saját, kicsinyes bánatukban, hogy engem észre se vettek. Ha mégis, akkor azt kívántam, bár láthatatlan lennék. Nem akartam, hogy Lili sajnáljon, ezért nem részleteztem. Még belegendolni sem akartam, nemhogy szóba hozni.

– De mondjuk úgy, hogy neki nem igazán lehetett megfelelni. Aztán tizenhét éves koromban bejelentette, hogy megtalálta a jövőndőbelimet.

– Te jó ég! Házas vagy? – kapta a szája elé a kezét. – Egy házasság ember gatyájában matattam?

– Nem vagyok házas – feleltem a szememet forgatva, de szórakoztatott a zavara.

– Akkor jegyben jársz?

– Az sem. Akár hiszed, akár nem, nem támogatom a félrelépést – jelentettem ki, mire megkönnyebbülten felsóhajtott. – Ott tartottam, hogy apám elrendezte ezt a házasságot a számomra. Először dühös lettem miatta, hiszen nem vágytam olyan életre, mint a szüleimé, viszont nem tiltakoztam.

Elnéztem Lil válla felett. Szinte magam előtt láttam Sirent. Sokan próbáltak közel férkőzni hozzám. Kedveskedtek, azzal hitegettek, hogy a barátaim, egészen addig, míg meg nem kapták, amit akartak. Voltam annyira hülye, hogy azt gondoltam, ő más, mert azt mondta, amit hallani akartam. Szép szavakba bújtatott hazugságokkal hitegetett, én pedig tényleg próbáltam megfelelni neki, és mindent megtenni, hogy ne veszítsem el. Akkor úgy éreztem, szerelmes vagyok belé. Talán tényleg így is volt, de az biztos, hogy ő nem szeretett engem. Megköszörültem a torkom.

– Siren lett a jegyesem, úgy tűnt, a dolog jobban alakult, mint hittem. Csakhogy az esküvő előtt megcsalt, méghozzá az unokatestvéremmel. Echinoderm mindig mindent megkaphatott, de neki el kellett vennie tőlem Sirent.

– Honnan tudta meg, hogy ez történt? – kérdezte Lil.

– Siren elmondta – feleltem.

– De miért árulta el? – nézett rám értetlenül. Összezavarodottan enyhén megráztam a fejem.

– Nem tudom. Gondolom, büntudata volt. Lényegtelen – legyintettem. A szőkeség úgy nézett rám, mintha ő nem így gondolná. Igazság szerint sosem gondoltam bele, vajon miért nem titkolta el a félrelépést. Talán azt remélte, ha színt vall, majd Echinoderm jegyese lehet.

– Az unokatesód próbált utána beszélni veled?

– Nem igazán voltam kíváncsi a mondandójára – morogtam, és mielőtt újra közbevághatott volna, inkább folytattam. – Természetesen felbontottam az eljegyzést. Az apám tajtékozott, mindenért engem okolt. Követelte, hogy változtassak a döntésemen, de nem voltam hajlandó. Echinodermet persze senki sem vonta felelősségre. Akkor döntöttem el, hogy magam fogom megleckéztetni.

Vettem egy nagyobb lélegzetet. Elárulva éreztem magam, úgy gondoltam, végleg egyedül maradtam a világban. Antedon és Echinoderm

biztos pontok voltak számomra. Soha nem engedtem őket túl közel, de ők voltak az egyetlenek, akikben kicsit is bíztam. Elégtételt akartam...

– Hosszú ideig nem akadt lehetőségem a bosszúra, mivel arra vágytam, hogy nagyon fájjon neki. Ekkor jött Szofi, és a vak is látta, hogy Echinoderm odavan a lányért. Már akkor tudtam, hogy beleszeretett, amikor ő még nem is sejtette. Remek tervet találtam ki, mindent megúszhattam volna, de aztán az egész félrement. Szigorú szabályok vonatkoznak az átjáró használatára, illetve arra is, hogy mikor léphet a világotokba atlantiszi. Úgy gondoltam, ha visszaküldöm az amatrixot, abba Echinoderm beleroppan, hiszen nem hozhatja vissza. Látnod kellett volna az arcát, azt a gyötrelmet. Könyörgött nekem. – Elméláztam. – Ráadásul az örvény használata veszélyes az embereknek, ha nem teszünk megfelelő óvintézkedéseket. Megfulladhattok.

Erre Lil felkapta a fejét.

– De te tettél óvintézkedést – mondta, mire meglepetten néztem rá. Senki sem tudott róla, még Szofit is beettem azzal, hogy pár százalék esélye lesz a túlélésre. Nekem megfelelt, ha a legrosszabbat feltételezik rólam. Azt akartam, hogy Echinoderm kétségek között legyen. Szóval soha a bűdös életben nem mondtam volna el neki, hogy a szereleme él.

– Honnan tudsz erről?

– Szofi beleírta a levélbe, hogy tud a növényről – nyúlt előre, és megbökte a kezemben szorongatott papírt. Nem voltam hajlandó a sorokra nézni. Még nem.

– Ez nem változtat a tényen, hogy visszaküldtem az akaratán kívül, és mindenkiel igyekeztem elhíttetni, hogy halott – vontam meg a vállam. – Azzal nem számoltam, hogy Echinoderm felrúg minden szabályt, és utánamegy. Úgyhogy, igen... Egy bosszúszomjas seggfej vagyok, emiatt vagyok itt, ezért vették el az erőm. A mágia mélyen belül megtalálható még bennem, de nem tudom elérni. Olyan, mintha lenne egy ládikám, amihez nincs kulcsom.

– Még mindig bosszút akarsz állni? – kérdezte hirtelen Liliás. Egy ideig nem mondtam semmit, majd magam is meglepődtem, ahogy belém hasított az igazság.

– Amikor ide kerültem, ez volt a mozgatórugóm, de egyre értelmetlenebbnek tűnik – feleltem halkán, miközben félretettem a kezemben szorongatott papírt.

Nem is emlékeztem, mikor gondoltam utoljára az unokatestvéremre és a történetekre. Az utóbbi időben sokat töprengtem azon, ki vagyok. Eddig apám elvárásainak megfelelően éltem és viselkedtem. Egy trónörökös, az uralkodás terhével a vállán, a Gránit királyság népének kritikus pillantásainak kereszttüzeiben. Mindezt pedig nem én választottam. Az egész életem úgy telt, hogy alig hozhattam önálló döntéseket. Ha pedig mégis megtettem, annak általában katasztrófa lett a vége. Olyan emberek vettek körül, akik csak a lehetőséget látták bennem. A legtöbben csak akkor foglalkoztak velem, amikor hasznot láttak benne. Mások pedig elárultak. De mi lesz, amikor visszamegyek? Mi várt rám? Atlantisz az otthonom, de nevezhetem még annak?

Lil hirtelen feltérdelt az ágyon, és előrevetődve a karjai közé vont. Fejem a mellkasán pihent, hallottam a szívének nyugodt ütemét. Hirtelen lélegezni is elfejtettem. Nem tudtam volna megmondani, mikor öleltek meg utoljára. A testem egy pillanatra teljesen megmerevedett ettől a gesztustól, ami túlságosan is jólesett.

– Mégis mit művelsz? – kérdeztem, de a hangom erőtlen volt. Nem felelt, csupán még szorosabban ölelt. Magamban viaskodtam a bennem tomboló érzésekkel, amik összekeveredve erősítették egymást. Remény, amit azonnal követett a kétely. Nem engedhettem ennél közelebb magamhoz. Elegem volt a csalódásokból. Egy ideig még élveztem, ahogy a karjai közt tartott, aztán elhúzódtam.

A szemébe nézve győzködtem magam, hogy a furcsa érzések, amik bennem kavaroztak, annak tudhatók be, mennyire kívántam őt és nem másnak.

– Nem vagy olyan kegyetlen, mint hiszed – szólalt meg gyengéden. Volt kételyem ezzel kapcsolatban, de neki szinte el is hittem. Intenzív tekintete felperzselt. Mintha tényleg engem látna, nem azt, amit másoknak mutatok, hanem a valódi önmagam.

– Ne keress kifogásokat a viselkedésemre! – csattantam fel.

– Nem teszem. Már korábban is mondtam, hogy messze nem vagy tökéletes, de mindenki hibázhat.

– Sokakon átgázoltam, hogy elérjem a céljaimat – érveltem tovább, aztán csak úgy áradtak belőlem a szavak, és mindenféle apróságot elmondtam, amit régen tettem, amivel elijeszthetem. Mert ezt kellett tennem. El kellett rettentenem. Nem hagyhattam, hogy továbbra is úgy

nézzen rám, mintha sokkal több lennék, mint ami. Mintha neki úgy, ahogy vagyok, megfelelő lennék, mert nem voltam. Rohadtul nem!

– Hagyd abba! – parancsolt rám komoran. – Miért akarsz mindenáron meggyőzni, hogy szörnyű vagy?

– Mert összezavarsz! – csúszott ki a számon.

Lil meglepetten nézett rám, mire lehajtottam a fejem. Szánalmasan festhettem, és úgy is éreztem magam. A mellkasom szinte sajgott a fájdalomtól. Lil olyan volt, mint a kibaszott fény a sötétségben. Minden, amire szükségem lehetett. Minden, amire vágytam. Akartam őt, de biztosra vettem, hogy nem tudnám azt nyújtani neki, amit megérdemel. De amikor így nézett rám... A pokolba is, túl önző voltam ahhoz, hogy ne próbáljak meg többet elvenni, mint amit szabadna. Önkéntelenül is felé nyúltam. Hüvelykujjam végigsimított az alsó ajkán, mire a szája enyhén elnyílt.

Mielőtt meggondolhattam volna magam, előrehajoltam, és mohón az ajkára tapasztottam az enyémet. Csókja olyan volt, akár a villámcsapás. Minden egyes izmom megfeszült. Nyelvem lágy mozdulatokkal követte az övét. Lil ujjai a hajamba túrtak, aztán a következő mozdulattal az ölembe ült. A vékony anyagon keresztül minden egyes csípőmozdulata kízás volt, de azt akartam, soha ne hagyja abba. Már nem számítottak az érzérek, csak a sürgető szükség, hogy az enyém legyen. Le akartam tépni a ruháját, hogy minden akadály megszűnhessen közöttünk.

Kezem a mellébe markolt, nem túl durván, de erősen. A vékony, pántos felső nem rejtette el előlem a megkeményedett bimbóit, amit az anyagon keresztül ingereltem. Kezem tovább siklott egészen a nyakáig, onnan pedig a tarkójára. Egyre türelmetlenebb lettem, így a szám megindult lefelé. Először az állát csókolgattam, aztán a torkát, majd a kulcscsontja ívét. Kiszabadítottam mindkét halmot az átkozott felső börtönéből, majd egy percre megcsodáltam őket, mielőtt az egyik köré zártam volna a számat. Lil halkán nyöszörgött, ahogy erősen megszívtam az érzékeny bőrét, mire még inkább hozzám préselődött. Úgy vonaglott rajtam, mintha a farkam máris benne lenne. Újra megcsókoltam. Erősen az alsó ajkamba harapott. Nem vágyott gyengédségre, ahogy én sem.

Türelmetlen ujjai a madzaggal babráltak. Ahogy kicsit hátrébb húzódott, máris elkezdte lejjebb rángatni rólam az anyagot. Közel jártam ahhoz, hogy a gatyámba élvezzek, mint valami kamasz, ezért tenyeremet Liliás hátára simítottam, hogy hátradöntsem az ágyon. Mindketten megdermedtünk, amikor a folyosóról neszelés hangjára lettünk

figyelmeselek. Csupán egy percig tétováztam, mielőtt lehúztam a szőkeség felsőjét, hogy megszabadítsam tőle. A fejét rázta tiltakozásul, az ajtó felé mutogatott, de azt aztán várhatta, hogy megálljak.

– Légy csendes, és nem lesz semmi gond – suttogtam. Úgy nézett rám, mintha elment volna az eszem. Egy gyors mozdulattal szinte hátradobtam. Egyik kezemmel az ágyhoz szegeztem, míg a másik végigcsúszott a hasán, egészen a lába közé. Az átkozott nadrág még takarta, de az anyag leheletvékonyoságú volt, ezért éreztem, mennyire benedvesedett. Felnyögött, majd azonnal az ajkába harapott. *Ez szórakoztató lesz*, mosolyodtam el magamban. Lerángattam róla a nadrágot, aztán két ujjam elmerült benne.

– Basszus – lihegte a vállamba kapaszkodva, ahogy hüvelykujjam a megfelelő ponthoz ért. Kicsit hangosabban felkiáltott, de egy csókkal elhallgattattam.

– Csendesnek kell lenned – ismételt meg vigyorogva, miután elhúzódtam.

A kezem továbbra sem állt le a kényeztetésével. Erősen összeszorította a fogát, ahogy oldalra kapta a fejét, és a matracba fúrta az arcát.

Már közel járt, de ezúttal azt akartam, hogy a farkamtól élvezzen el. Letoltam a nadrágomat, aztán egyetlen hirtelen mozdulattal tövig merültem benne. Halk morgás hagyta el a torkomat. Az egymásba olvadó testünk látványa még jobban felizgatott. Megragadtam kétoldalt a csípőjét, felemeltem a matracról, miközben mozogni kezdtem. Kínzóan lassan húzódtam ki belőle, majd ugyanilyen lassan vissza. Figyeltem, ahogy a melle minden egyes lökése után megmozdul. Lil a csípőjével tett egy mozdulatot, ami annyira jól sikerült, hogy felmordultam.

– Neked is halkabbnak kellene lenned – gúnyolódott pimasz mosollyal az arcán, azonban hamar megváltozott az arckifejezése.

Gyorsabban kezdtem mozogni. Lil vonaglott alattam a gyönyörtől. Szaporábban vettem a levegőt. Testemmel az övére borultam, ahogy fokoztam a tempót. Átkarolva belémkapaszkodott, ahogy erősen nekivágódtam egyszer, majd még egyszer. Lili ekkor felnyögött, de én még nem végeztem. Az előzőnél is gyorsabban döfködtem, míg mindketten levegő után kapkodtunk. Fejemet a nyaka és a válla közé fúrta, amikor az egész testem megremegett. Egy pár másodpercig így feküdtünk, aztán legördültem róla. Mélyeket lélegezve néztem a plafonra. Tudtam, hogy

élvezni fogom, ha végre az enyém lesz, de ez jobb volt, mint hittem. Talán épp a hosszas vágyakozás tette még élvezetesebbé. Lil hirtelen felpattanva átvette rajtam a lábát, és a csípőmre ült. Mindkét kezét végighúzta a mellkasomon, majd a hasamon.

- Remélem, nem fáradtál ki ennyitől.
- Telhetetlen egy nőszemély vagy – mosolyogtam fel rá. Tökéletes volt.

Lilas

Az éjszaka maga volt a mennyország. Többszörös orgazmus, csak ennyit mondok. Már nem érdekelt egyetlen ellenérzés sem azzal kapcsolatban, hogy nem kérek az érzések nélküli szexből. Ha csak ennyit kaphatok, akkor beérem vele. Tudtam ugyan, hogy rossz vége lesz, de azokban a percekben nem érdekelték a következmények.

A napok gyorsan teltek, csak kevés időt tudtunk együtt tölteni. Lex többet volt Kyle-lal és Jackkel, mint velem. Legalább is én így éreztem. Mindenesetre történt jó dolog is, ugyanis rászánta magát arra, hogy elnézést kérjen Willtől. Persze, csak hosszas unszolás hatására, de ez nem számított. Illetve elkélt a Lil-féle tolmácsolás is, amit Nicky imádott. Az egész szituációt végigröhögte.

- Azt hallottam, akarsz valamit, seggfej – morgott Will.
- Úgy értette – kezdtem. – Azt hallottam, beszélni szeretnél volna velem.
- Remélem, sikerült eltörnöm az orrod – felelte Lex, mire a lábára léptem. Felszisszent, majd dühösen nézett rám.
- Arra gondolt, hogy reméli, már nem fáj – magyaráztam. Mindkét fiú elhúzta a száját. A herceg zsebre vágta a kezét, majd mély levegőt vett.
- Igen, remélem, hogy nem fáj. Bár úgy sírtál, mint egy kislány – tette hozzá egy gúnyos mosoly kíséretében. Will felháborodottan horkantott egyet, aztán feljebb tűrte az ingujját.
- Csak bekönnyezett a szemem, faszfej. Játsszuk le! Most nem fogsz meglepni.

– Ugyan, kérlek, akkor sem tudnál legyőzni, ha fegyverrel támadnál nekem.

– Hé! – álltam közjük feltartott kezekkel. – Senki sem fog támadni senkire. Lex, nem ezt beszéltük meg. Will, te sem könnyíted meg. Egy ideig mindketten némán meredtek a másikra, aztán lazán a hajába túrt, Will ökle pedig enyhén kiengedett.

– Bocs, hogy olyan puhány vagy, és nem tudtál kitérni az ütés elől – mondta Lex egy vállrándítás közepette. Felnyögtem. *Muszáj volt egy sértést is a mondandójába tennie?*

– Nem értem, mit eszel rajta – nézett rám Will, mielőtt hátat fordított nekünk.

– Hát, azt én sem – motyogta Lex, annyira halkán, hogy nem lehettem biztos benne, jól hallom-e.

Mielőtt haza vettük az irányt beugrottunk Mrs. North-hoz, hogy elvigyük sétálni Matlidát. Lexnek jobban örült, mint nekem. Ez azért kicsit fáj, de felülemelkedtem a sértett büszkeségemen. Ráadásul imádtam, ahogy a vörös hajú azzal szenvedett, hogy sétára ösztönözze Matildát, aki két sarok után kiterült. Úgy lihegett, mintha minimum a maratont futtattuk volna le vele. Már épp megszántam a herceget, amikor a semmiből megjelent egy macska, mire a kutya felpattant, magával rántotta Lexet, aki egyenesen egy pocsolyában kötött ki. Annyira nevettem, hogy a hasamat fogtam közben. Gyorsan le is fényképeztem, már tudtam, mi lesz az új képernyővédőm. Szerencsére Matilda sem jutott messzire, ugyanis a cicus a szomszédos kerítésre pattanva elszelelt, míg a bernáthegyi lecövekelt, és bánatos szemekkel nézett a magasba. Matilda imádta a cicákat. Nem akarta őket bántani, de ezt szegények nem tudhatták.

– Azt soha, egy szóval sem mondtad, hogy ilyen gyors is tud lenni – nézett rám vádlón a herceg, miközben a kezéről rázogatta a vizet.

– Általában nem is, de ha macskát lát, akkor beindul – mosolyogtam.

– Szóval az egy macska volt? Azt hittem, egy fura kinézetű kutya.

Nevettem. Még sok állatot nem ismert. A rengeteg ismeretterjesztő sokat segített neki, de azért még mindig rácsodálkozott néhány dologra. Miután leadtuk Matildát a gazdijánál, aznapra már semmi dolgunk nem akadt. Amikor beléptünk a házba, reméltem, hogy lesz lehetőségem kettesben lenni a herceggel, azonban Kyle és Jack lecsaptak rá.

– Mi lenne, ha mi, pasik elmennénk benyomni valamit?

Lex szeme rám villant. Volt egy olyan érzésem, hogy nem értette a kifejezést, szóval a segítségére siettem.

– Mit szeretnétek enni, és én miért nem mehetek?

– Mert ez most egy pasis este lesz – adta meg a választ Kyle. – És gondoltam kipróbáljuk azt az új éttermet.

– Nélkülem? – háborodtam fel. *Kezdek féltékeny lenni? Már nem csak a kutya, de a saját rokonom is lecserél?*

– Hozunk neked maradékot, kisszívem – vigyorgott Jack.

Pff, maradék. Hát köszí. Túlzottan is lelkesnek tűntek, úgyhogy nem akartam az útjukba állni. Égnek emeltem a szemem, a szobámba indultam, miközben Kyle kifelé terelte Lexet. Ezer éve nem foglalkoztam a blogommal, úgyhogy igazából jól is jött egy kis énidő. A laptop elé ülve hosszasan kerestem, és összevettem az információkat mindazzal, amit a hercegtől tudtam meg. Eddig csak füzetbe jegyzeteltem, így mindent elkezdtem digitalizálni, rajzokkal kiegészítve. A kedvencem a térkép volt, amit Lex saját kezűleg készített. Hihetetlenül részletesre sikerült. Ha egyszer eljutnék Atlantiszra, könnyedén kiigazodnék. Bár Lex sok rosszat mesélt a Gránit királyságról, az elmondásai alapján a négy királyság közül az egyik legjobb volt, ha nem a legjobb. Insanis erdejé lett a kedvencem. Akárhányszor mesélt róla, az Alice csodaországban jutott róla eszembe. Óriási, neonos fényben pompázó gombák. Imádtam. Azonban a Gránit-hegység sem lehetett semmi. Nálunk a gránit egészen másképp festett, mint nálunk. Úgy írta le, hogy egy szikrázó kőzetet kell elképzelnem, ami enyhén áttetsző, és több színben is létezik. A leggyakoribb a réz árnyalat. Mivel nagyon erős anyagról volt szó, így Atlantiszon sok mindenre használták, és csak az ő királyságukban volt fellelhető.

Az egyik fórumon felfigyeltem valamire, ugyanis a címben szerepelt a mi városunk neve is. Megnyitottam a cikket, amiben arról írtak, hogy nálunk is hasonlóan jártak el az egyik tónál, mint Balatonnál, azaz körbekerítették, és fegyveres őrök vigyázzák. Ez nem hangzott jól. Az írás további része azt fejtegette, vajon újabb paranormális eset áll-e a háttérben. A városkánk nem volt túl nagy, arcról majdnem mindenkit ismertem. Mivel gyakoriak voltak a turisták, így nem tulajdonítottam neki nagy jelentőséget, de mostanában észrevettem pár új arcot, akik gyanúsán festettek. *Lehetséges lenne, hogy a Szofi által említett tudósok már a nyakunkon is vannak?*

A múlt héten vettünk Lexnek egy saját mobiltelefon. Szerettem volna bármikor elérni, ha szükséges. Még elég bénán kezelte a készüléket, de csakúgy, mint máskor, most is gyorsan tanult. A cikkeket olvasva újra elkapott az aggodalom, ezért azonnal írtam neki.

Lil: Minden retkes?

Lex: Mi?

Értetlenül néztem a mobilomat, és ekkor vettem észre, hogy rendben helyett valami egészen mást írtam, hála az autocorrektnak.

Lil: Azt akartam írni: Minden rendben?

Lex: Persze.

Lil: Akkor nem is zavarok tovább. Jó szórakozást!

Lex nem volt az az üzengetős fajta, így erre már nem is reagált. Nem sértődtem meg. Az is nagy szó, hogy hajlandó volt használni a mobilt. Kezdetben ugyan minden technikai kütyü lenyűgözte, de hamar elvesztette az érdeklődését irántuk. Bár azt nem tagadta, hogy hasznosak.

Amikor a többiek hazaértek, nagyon vidámnak tűntek. Kyle még játékosan össze is borzolta Lex haját. Egyetlen percig attól féltem, a nagybátyám úgy fog járni, mint Will, de a herceg elmosolyodott, még hozzá nem is akárhogyan. Megvillantotta a fogait és a gödröcskéit is. A szívem nagyot dobbant. Szerettem volna előkapni a mobilomat és lefényképezni ezt a pillanatot, hogy örökre emlékezhesek rá. Nem akartam elrontani azzal, hogy szóba hozom az elkerített tavat vagy a tudósokat. Egyszerűen csak ki akartam élvezni, mert tökéletes volt.

Az elkövetkező hetekben sem hoztam szóba a tóval történeteket, és erre már tényleg nem volt mentségem. Hacsak nem az, hogy minden annyira jól alakult. Lex remekül beilleszkedett a családukba. Mindenkivel jól kijött, még a szomszédunkkal is. Végre tudtunk időt szakítani arra is, hogy kettesben lehessünk. Sok közös programot szerveztünk. Beszélgettünk, néha csak csendesen filmeztünk együtt. Éreztem, hogy szép

lassan a vesztembe rohanok, mert mindez túl tökéletes. De a fenébe is, ezt akartam!

Willt és Lexet néztem. Éppen veszekedtek, de egy ideje ez már inkább csak kötekedés volt közöttük. Ha rákérdeztem, kijelentették, hogy utálják egymást, de én biztos voltam benne, ez egy barátság kezdete.

– Te vigyorgsz – lépett mellém Nicky egy poharat törölgetve.

– Nem lehet egy lánynak jókedve?

– De ez nem a jókedv mosolyod. Ez a „jól megraktak” mosoly – vonogatta a szemöldökét. – Van is egy tippem, ki volt. Ránézésre épp annak a típusnak tűnik, aki jól odavág a falhoz, és...

– Nicky! A munkára koncentráljon! – szólt közbe a főnökünk szigorúan, mire mindketten elvörösödtünk.

A főnökasszony sem bánta, hogy Lex állandóan a kávézóban lógott, az ő szavaival élve: *Te, gyerek! Vonzod a női vásárlókat. Nem akarsz nekem dolgozni?* Csakhogy Lexnek nem voltak papírjai. Ez is csak arra emlékeztetett, mennyire nem e világi. Ezek az emlékeztetők sajnos mellbe vágtak.

Néha, amikor suliban voltam, a herceg már egyedül töltötte az idejét, és magának szervezett programokat. Többségében ilyenkor járt el úszni. Néhány alkalommal én is vele tartottam, és megcsodálhattam a másik alakját. Mindig féltem, hogy esetleg valaki észreveszi sellő formájában, viszont megértettem, hogy szüksége van legalább ennyire a régi életéből. Lex már bármit megoldott egyedül a bevásárlástól kezdve a tömegközlekedésig. Mindezért pedig nagyon büszke voltam rá, hiszen neki minden újnak számított, mégis könnyen vette az akadályokat.

Aznap zárásig dolgoztam. Nicky és a főnökasszony már korábban elment, így hárman maradtunk. Lex „felajánlotta”, hogy segít elpakolni, így Will egy picit előbb szabadult.

– Nem kell nekem szívességet tenned, seggfej – mondta Will rádobva a konyharuhát a vállára.

– Fene sem tesz neked szívességet idióta – morogta a herceg. – Amúgy is maradnék, így legalább nem kell szenvednem a társaságotól.

– Lil, biztos, hogy kibírod ezzel a nyomoronccal? Már így is elég nagy átok neked, hogy együtt laktok – nézett rám Will.

– Kezdesz nagyon bosszantani – sziszegte Lex. Will nevetve hagyott magunkra. – Az agyamra megy – sóhajtott nagyot, miután a másik távozott.

Felé dobtam az egyik konyharuhát, amit könnyedén elkapott. Már tudta mi ilyenkor a rutin, így nem mondtam neki semmit. Mindketten munkához láttunk. Halkan kuncogtam.

– Min nevensz?

– Semmin, csak ez annyira jó – mutattam körbe.

– Nem tudtam, hogy a takarítás minden álmod – rázta meg a fejét Lex, miközben kicsavarta a felmosófejet. – Nekem vannak jobb elképzeléseim is.

– Például?

Felpillantott. Sötét szeme elidőzött a dekoltázsomon, majd a nyakamon, végül a számon állapodott meg. Önkéntelenül is megnyaltam az alsó ajkam, szeme azonnal követte a mozdulatot. Tekintete éhesebbé vált. Imádtam, ha így nézett rám.

– Na, mi lesz? Megcsókolsz végre? – kérdeztem kihívón, mire féloldalasan elmosolyodott.

Azonnal eleresztette a felmosót, és átszelte a köztünk lévő távolságot. Két tenyere közé fogta az arcomat, majd lecsapott. Ezek a pillanatok voltak a napom fénypontjai. Lex felemelt a földről, a nyaka köré fontam a kezem, combjaimat pedig a csípője köré, miközben becipelt a raktárba. Az asztalra ültetett. Beleremegtem, ahogy a nyelve a nyakam érzékeny bőrén siklott. Ujjaim azt asztal szélébe markoltak, ahogy elkezdte kigombolni az ingemet. Ezelőtt sosem fordult meg a fejemben ilyesmit művelni a munkahelyemen. *Ez a sellő rémes hatással volt rám, de nem fogok panaszkodni.*

16. fejezet

Lilias

Reggel korán keltem, noha hétvége volt, és dolgoznom sem kellett. A szomszéd városba igyekeztem, ahol önkénteskedni szoktam a kórházban. Egyre ritkábban jutottam el a kevés szabadidőm miatt. A legtöbb ember csak magyaráz a jótékonyaságról vagy a segítségnyújtásról, ahelyett, hogy ténylegesen tenne valamit. Messze nem voltam annyira jó ember, mint egyesek, de én legalább néha a tettek mezejére léptem. A kórházon kívül több nevelőotthonban is jártam. Mielőtt Kyle magához vett, kénytelen voltam néhány évig állami gondozásban élni. Nekem szerencsém volt, hiszen a nagybátyám egy percig sem mondott le rólam. Azonban láttam, hogy nem mindenkinek ilyen könnyű a helyzete. A nevelőszülők közül sem mindenki pusztán szeretetből vállalkozik a gyermeknevelésre, csupán a pénz hajtja őket.

Indulásra készen léptem ki a szobámból. Lex már a konyhában ült az asztalnál, előtte Kyle néhány tervrajza. A kezében egy gőzölgő bögre, ami illat alapján forrócsokinak tűnt. Felpillantott.

– Elmész? – kérdezte.

– Igen, a kórházba.

Hirtelen mindent lerakott, és felpattant. Eltátott szájjal néztem rá, ahogy tenyere közé fogta az arcom, és maga felé fordította a fejem.

– Beteg vagy?

– Ööö – feleltem a lehető legértelmesebben, ugyanis túlzottan lefoglalt, hogy élvezzem a közelségét. Ez most felért egy *Lextúladagolással*.

– Mid fáj?

Nagyokat pislogtam, majd végre sikerült összeszednem magam.

– Semmim. Nem emiatt megyek.

– Biztos vagy benne? – ráncolta a homlokát. Szinte fejbekólintott a felismerés, hogy aggódott miattam.

– Semmi baj, Lex – nyúltam fel, hogy az egyik kezére simítsam a sajátomat. – Csak önkénteskedni fogok. Beteg gyerekeknek olvasok fel, és kicsit játszok velük. Szeretnél velem jönni?

Elhúzódott tőlem. Erővel kellett rávennem magam, hogy ne nyúljak utána. Nekidőlt a konyhapultnak, majd keresztbe fonta a kezét.

– Nem értek a gyerekekhez.

– A gyerekek majd értenek hozzád – vigyorogtam.

– Nem tudom – vakargatta meg a tarkóját, mire feljebb csúszott a pólója, felfedve némi bőrt. A szemem azonnal arra a területre tapadt. – Visszafelé megállhatunk a parton? – kérdezte. Kellett pár másodperc, mire a figyelmemet feljebb tudtam fordítani. Bólintottam.

Az út körülbelül háromnegyed órás volt, szóval beraktam a kedvenc lejátszási listámat, és felcsavartam a hangerőt. A fejemet bólogatva, összevissza hadonászva, hangosan énekeltem. Együtt üvöltöttem az énekessel a refrént. Lex úgy nézett rám, mintha elment volna az eszem, de közben mosolygott.

A kórházban először alá kellett írunk a látogatói papírokat. Hamar feltűnt a dolgozók izgatott susmorgása, így nem voltam rest rákérdezni Marthánál, akivel már voltunk annyira jóban, mi az oka.

– Itt van néhány alak, akik úgy néznek ki, mint valami titkosszolgálatosok. Az egész kórházat átvizsgálják. Azt hallottam, nemcsak a miénket, hanem az összes környezőt – magyarázta.

Gyanakvóan pillantottam a folyosó irányába. Túlságosan is fura egybeesés. Hirtelen erős volt a késztetés, hogy megragadjam Lex kezét, és azonnal hazameneküljek vele. Ilyesmivel azonban csak magunkra vonnánk a figyelmet. Szóval tartottam magunkat a tervhez, egy óra a picikkel. Különben is, Lex ránézésre egy egyszerű embernek tűnt. Egy egyszerű, de nagyon vonzó embernek.

Csakhogy arra nem számítottam, hogy a liftből kiszállva azonnal belefutunk a fekete öltönyös pasasokba. Mi a fenének van rajtuk napszemüveg? Odakint be van borulva. Így próbálnak fenyegetőbbnek tűnni? Nálam működött. Az egész testem megfeszült, azonban szerencsére Lex az egészségből semmit sem érzékelt. Az idegenek épphogy ránk pillantottak, mielőtt jobbra fordultak a folyosón. Talán csak paranoiás vagyok. Lehet, nincs is köze az egész sellőügyhöz.

Belépve a pihenőszobába kicsit megnyugodtam. Ez a kórház legbarátságosabb része. A falakat színesre festették, tele volt játékokkal és könyvekkel. A kicsik azonnal otthagyták Jillt, akit aznap a felügyeletükre osztottak be. Lex kétségbeesetten nézett rám, amikor elrángatták magukkal. Esélyem se volt megmenteni, mondjuk nem is akartam.

– Te leszel a herceg! – jelentette ki a mindössze négyéves, Amanda Lexre nézve. Sajnos már pár hónapja bent élt, de szerencsére semmi sem tudta elrontani a jókedvét. Határozott gyerek, és megkövetelte, hogy a játékban minden úgy történjen, ahogy ő szeretné.

– Az vagyok – jelenítette ki Lex. – A nevem Lex Severin, az atlantiszi Gránit királyság koronahercege, szolgálatodra.

Azt hittem, hogy elájulok, amikor féltérdre ereszkedett, és pusztit nyomott Amanda ujjacskáira. Az apróság felvisított a boldogságtól. A többi kislány azonnal odaugrott, és a kezét nyújtogatta, hogy ők is kérnek kézcsókot.

– Hú, a barátod elbűvölő – suttogta Jill, aki időközben mellém lépett. – Jó szórakozást! – köszönt el, és máris magunkra hagyott minket.

Egy ideje már tartott a véget nem érő társasháború, amikor az üvegen keresztül megint észrevettem a fekete öltönyöseket. Felpattantam.

– Mindjárt visszajövök – néztem hátra.

– Egyedül hagysz velük? – kérdezte rémulten Lex. Azt hiszem, ezelőtt még sosem láttam még csak ijedtnek sem. Ha nem siettem volna, biztosan jól szórakoztam volna a szituáción.

– Biztos nagyon csikar a pocakja. Én akkor szoktam ennyire szaladni – magyarázta Amanda, aki belecsimpaszkodott a vörös hajú lábszárába. Éreztem, ahogy némi pír önti el az arcom, ahogy tizenkét szempár szegeződött rám, hogy megerősítsem Amanda feltételezését.

– Sietek! – ígértem.

Próbáltam a lehető legkevésbé feltűnő lenni, miközben ugyanarra indultam, mint a két férfi. A következő folyosón csatlakozott hozzájuk az egyik orvos is. Nem tudtam, melyik, nem mindenkit ismertem. Bementek egy szobába, ahova nem mehettem utánuk, azonban fületem az ajtóra tapasztottam. Alig hallottam valamit. Ráadásul, ha valaki arra sétálna, nehezen tudnám kimagyarázni, mit művelek. Még inkább az ajtónak passzíroztam magam, mintha ez bármin is segítene.

– Semmi ilyesmiről nem tudok – mondta valaki. A következő szavakból csak dörmögést értettem. – Nem vettünk fel a leírásnak

megfelelő beteget. Talán többet tudnék mondani, ha elmondanák, kit keresnek.

Újabb dörmögés. Nekem ennyi elég is. Elhátráltam. Ezek kerestek valakit. Valószínűleg nem pont Lexet. Talán azt hitték, hogy egy újabb lány jött át az örvényen, de a herceg nem volt biztonságban. Ráadásul Lex még csak nem is tudott róluk. Ideje elmondanom neki.

Lex

A törpék sosem fáradtak el. Egyik kérdés következett a másik után. Ide-oda húzkodtak, úgy tűnt, egy pillanatig sem tudnak nyugton maradni. Az egyik kisfiú a többiekkel ellentétben morcosan méregetett azóta, hogy beléptem a szobába. Túlságosan vékony volt, a szeme alatt karikák. Most, hogy Lil elment, elém lépett.

– Te Lil pasija vagy? – szegezte nekem a kérdést.

– Nem igazán – feleltem. Magam sem tudtam, mi van közöttünk. Próbáltam bizonyos távolságot tartani, de a határok egyre inkább kezdtek elmosódni. Már nem csak a testiség számított... Vágytam a társaságára. Szerettem vele lenni. Ezzel pedig nem igazán tudtam mit kezdeni.

– Jó, mert ő lesz a feleségem, ha felnőtt leszek. Ha a pasija lennél, most meg kellene küzdenünk.

– Esélyem sem lenne ellened – jelentettem ki.

– Nem bizony – húzta ki magát büszkén. – Nagyon erős vagyok. Anyukám is mindig ezt mondja. Azt is mondta, nem mindenki bírná ki a kezelést, amit kapok. Képzeld, még sok felnőtt is sír, amikor én nem.

– Tényleg nagyon erős vagy – értettem vele egyet, ami úgy tűnt, nagyon boldoggá tette.

– Ha nem vagy Lil pasija, lehetsz az enyém – mondta a pici, copfos, szőke kislány, aki a lábamon lógott. – Megengedem, hogy befond a hajam.

– Mondj mesét! – visította egyikük, mire mind rákezdték.

– Olyat, amit még nem hallottunk – szólt egy másik.

– De legyen ám benne szerelem – vigyorgott a pici, ahogy elengedett, és törökülésben a szőnyegre ült.

– Nem igazán ismerek meséket – vallottam be, mire csalódott sóhajokat kaptam. Nekem soha nem mondtak egyet sem. Apám szerint a

történetek az álmodozóknak valók. Leültem az irracionálisan pici székre. – Talán kitalálhatok valamit. Mesélek nektek egy gonosz hercegről.

– Vannak gonosz hercegek? – sikkantott nagyot a szőke gyerek.

– Lesznek benne másmilyenek is – biztosítottam. Így hát belekezdtem a történetbe, ami valójában rólam szólt. Kicsit talán túlságosan is részletesen osztottam meg velük az eseményeket, hiszen úgy sem tudhatták, hogy valójában ki a főszereplő. Még arról is beszéltem nekik, mit tett a király a herceggel... A gyerekek minden egyes szavamat itták, néha közbekérdeztek. A fiúk izgatottan huhogtak, ha izgalmas részhez értem. A lányok pedig levegő után kaptak, amikor valami ijesztő következett.

– Így a gonosz herceget száműzték, hogy örökre megszabaduljanak tőle – fejeztem be.

– A gonosz herceg ugye nem marad egyedül? – kérdezte az egyikük. Állát a térdemre tette, és úgy nézett fel rám a nagy barna szemével.

– Egyedül kellene maradnia, hiszen gonosz – mondtam neki, mire megrázta a fejét.

– Nem is az, csak szomorú – jelentette ki teketóriázás nélkül. Egy pillanatra elakadt a lélegzetem. Nem tudtam, mit kellene mondanom.

– Így nem lehet vége. Mi lesz vele? – követelték a folytatást.

– A mesék ilyenek. A gonosz elnyeri a méltó büntetését.

Milyen fura gyerekek ezek, hogy nem a jófiúnak szurkolnak! Minden emberkölyök ilyen?

– De nem a gonosz nyerte el a büntetését. A királynak kellett volna bűnhődnie – mondta az egyik fiú, mire mind egyetértően bólogattak.

– Szóval mi lesz a herceggel? – néztek rám mindannyian.

– Igen, Lex. Mi lesz a herceggel? – hallottam meg Lil hangját.

A nyitott ajtóban állt. Reméltem, hogy nem hallotta az egész történetet, ugyanis sosem állt szándékomban mesélni neki arról, apám miket csinált. A gyerekek mit sem érzekelték a köztünk lévő néma feszültségből, vidáman körbeugráltak, majd elújságolták, mennyire jó mesét mondtam nekik.

Kis idő múlva Lil leült mellém. Magamban elmormoltam egy néma fohászt, hogy ne hozza szóba az előbb hallott történetet. Megalázónak éreztem. Pedig mindez nem nekem kéne, hogy szégyen legyen, hanem a szüleimnek. Egy gyerek soha semmiről nem tehet. Lehet, hogy sosem voltam jó vagy kedves, de már rég elhatároztam, ha egyszer gyerekem

születik, soha nem kell olyasmit átélnie, mint nekem. Talán nem leszek mintaapa, de szörnyeteg sem, mint az enyém.

– Keresnek téged – szólalt meg Lil komoly hangon, miközben azt néztük, ahogy a gyerekek szemkötőt játszanak.

– Kik?

– Valami kormányügynökök vagy tudósok. Fogalmam sincs, de annyi biztos, hogy nem kedvesek – sóhajtott egy nagyot. – Meg kell húznunk magunkat.

– Eddig is azt tettem – mutattam rá, de ő csak felhorkantott. Vele ellentétben én nem különösebben aggódtam.

– A tónál például fénygömböket varázsolgattál, mint valami kicseszett Son Goku. Ez nem éppen a „kerülöm a feltűnést” definíciója.

– Nem tudom, ki ez a Son Goku, akit emlegetsz, de tényleg visszaveszek a varázslásból – ígértem neki.

Lil felém fordult, és szorosan átölelt. Az állam egy pillanatra megpihent a vállán. Túlságosan bensőséges volt ez a testhelyzet. Nem szabadott volna ennyire jónak lennie. Már rég megtanultam, hogy szeretni kín. Kár lenne reménykednem, hogy a történetemnek lehet boldog befejezése, ahogy azt a gyerekek képzelik. Ők még álmodoztak, én már nem. Mélyen beszívtam Liliás illatát. Elvesztem ebben az érzésben. Tudtam, nem engedhettem ennél többet, de talán már elkéstem. Már túlságosan is a bőröm alá férközött.

– Nem hagyom, hogy ártsanak neked – suttogta. Lehunytam a szemem. Azt hiszem, ezt már rég elrontottam.

17. fejezet

Lilias

Útközben felhívott a nagybátyám, hogy elmentek golfozni, de rendelt nekünk ebédet. Úgyhogy az üres lakás fogadott minket. Feszengtem, mivel már megint kellemetlen helyzetbe hoztam magam a nagy érzelmi kitöréssel. De nem tehettem mást. Azok után, amit végighallgattam, semmiképp. Ledermedve, némán álltam az ajtóban, miközben Lex mesélt. Először reménykedtem benne, valóban csak kitalálta, de egyre több minden passzolt a valósággal. Az apja szó szerint kínoztta. Bár burkoltan fogalmazott, hiszen mégiscsak a gyerekeknek mesélte, de még így is elég egyértelmű volt számomra néhány dolog. Éheztetés, verés, megalázás... Nem akartam szóba hozni a mesélteket, hiszen volt egy olyan érzésem, hogy erre a beszélgetésre még hosszú ideig nem állt készen. Amit viszont fel nem foghattam, miért nem segített neki senki? Hát mindenki vak volt?

Az egész hazaút kínos csendben telt. Elindultam zuhanyozni. Úgy gondoltam, jót tesz az idegeimnek. Amint végeztem, leültem a kanapéra, és elkezdtem filmet keresni. Már sokadszorra pörgettem át a kínálatot, de nem tudtam, mit nézhetnék. Végül valami rémesen gagyinak tűnő horrorfilmnél kötöttem ki. Épphogy elkezdődött, amikor Lex lehuppant mellém. A haja enyhén nedvesen tapadt a tarkójára, és friss illat áradt belőle. Nem csak nekem volt szükségem zuhanyra.

Végre kettesben lehattunk, erre a hangulat teljesen komor volt. Épp valami beszélgetésindító szövegen törtem a fejem, amikor a telefonom rezgett, ezért rápillantottam. Nicky írt, így gyorsan elolvastam.

Nicky: Csajsz! Buli lesz ma este a Vadrózsa-telepen. Neked és Lexnek is ott a helyetek. Amúgy írtam neki is, de nem válaszolt. Minek van mobilja annak a srácnak, ha sosem nézi?

Az utolsó mondaton jót mosolyogtam. Nickyvel egy ideje már viccelődtünk ezen. Lex még mindig hadilábon állt a telefonjával. Ha együtt voltunk, egy pillantást sem vetett rá, de még az én üzeneteimre is csak

hosszú idő múlva válaszolt. A hercegem felé pillantottam. Rám fért volna egy kis lazítás a mai nap után. Észrevette, hogy figyelem, ezért felém fordult.

– Mi az?

– Van kedved elmenni ma este egy buliba? – kérdeztem.

– Buli?

– Hát tudod, van sok ital, zene, tánc – soroltam. Betépett, bokorba hányó fiatalok és itt-ott szemérmetlenül szexelő párocskák, tettem hozzá gondolatban.

– Szóval mint egy bál? – vont a fel egyik szemöldökét. Megrökönyödve meredtem rá, aztán nem bírtam tovább, és felnevettem. Még hogy bál!

– Oh, édesem – kezdtem. A becézés egyszerűen kicsúszott a számon, de nagyon tetszett. Kicsit közelebb csúsztam hozzá, mielőtt újra megszólaltam. – Be kell vezesselek az emberi bulizás rejtelseibe.

– Mi van, ha nincs kedvem menni? – kérdezte a szokásos makacs hanglejtésével.

– Akkor valószínűleg romantikusfilm-maratonot tarthatsz a nagybátyámékkal – vigyorogtam önelégülten. Az arcára kiült a gyötrelmem. Talán ha két ilyen filmet látott, de egyik sem tetszett neki.

– És a Vadrózsa-telep éppenséggel a tengerpart mellett van. Szóval biztos élvezni fogod. Megyek készülődni – közöltem, miközben megpaskoltam a combját.

Már tudtam is, melyik ruhát fogom felvenni. A kéket, amit ő vett nekem. Mire elkészültem, már Kyle és Jack is hazaértek. Elmélyülten társalogtak, de amikor kiléptem a szobámból, minden szem rám szegeződött. Hallgattak, ezért körbe fordultam.

– Mit gondoltok? – érdeklődtem. Mindhárman összenéztek. Ezt gyakran csinálták az ominózus fiús este óta, amiről azóta sem tudtam semmit. Vajon mi a fene történt akkor?

– Biztos ebben akarsz menni, kisszívem? – kérdezte Jack komoly hangon. A mosolyom hamar lehervadt. Szépnek éreztem magam, de most elbizonytalanodtam. Lex vette ezt a ruhát, és azt mondta, jól áll.

– Mi a baj veled?

– Az, hogy annyira szép vagy, hogy mindenki a lábad előtt fog heverni – lépett elém a nagybátyám. Játékosan a vállára csaptam, mivel jól rám hozták a frászt. Gyorsan visszasiettem a szobámba a táskámért. Amikor

megfordultam, Lex az ajtóban állt, lazán a keretnek támaszkodva. A pillantása intenzív volt.

– Talán önzőség részemről, de reméltem, hogy ebben a ruhában már csak én foglak látni – mondta. A szívverésem azonnal felgyorsult, hirtelen csak dadogni tudtam.

– Ve-vegyek fel mást?

Megrázta a fejét, beljebb lépett. Ujját a pánt alá csúsztatta. A bőröm felhevült, ahol hozzám ért.

– Nem. Tényleg nagyon jól ál, Liliás – mondta csendesen. – De nem csak a ruha teszi.

Nem mertem megszólalni. Még csak az hiányzott, hogy valami ostobasággal tönkretégyem a pillanatot. A fülemhez hajolt, ajka enyhén a bőrömet cirógatta. Forró lehelete felkorbácsolta az érzéseimet.

– Én kész vagyok, ha te is.

– Mi? – kérdeztem kábán pislogva.

– Mehetünk – húzódott el egy önelégült vigyor kíséretében. Hirtelen köpni-nyelni se tudtam. Szórakozott velem. Ez a... Egyszerűen egyik sértő megnevezés sem lett volna elég. Durcásan néztem fel rá, ami úgy tűnt, mulattatta.

Amikor a Vadrózsa-telepre értünk, a buli már javában tartott. A zene vad dobolása az autó belső terében is jól érezhető volt. Engem nem zavart, de Lex homlokránclásából arra következtettem, neki nincs ínyére.

Ezt a részt leginkább csak a helyiek ismerték. Eléggé eldugott területen helyezkedett el, és csak földes út vezetett felfelé. Nappal a horgászok, illetve a családosok is szívesen látogatták. A szüleimmel mi is jártunk itt párszor. Éjszaka a fiatalok foglalták el a régi világítótorny körüli szakaszt. Néha bulikat csináltunk itt, máskor csak egy romantikus, csillagbámulós randi helyszínéül szolgált.

Leparkoltam, majd írtam egy gyors üzit Nickynek, hogy megérkeztünk. Elhúztam a számat a tömeget szemlélve: nem lesz egyszerű megtalálni őt. Vártam pár percet, hátha válaszol, de nem történt meg.

Lex úgy nézte az összeverődött társaságot, mintha nem is emberek lennének, hanem minimum egy veszett kutya farka. Valamilyen szinten megértettem az ellenérzéseit. Általában nem szoktam sokáig maradni, mivel a hullarészegre ivászat nem az én műfajom. Szerettem jól érezni magam,

imádtam táncolni, de nagyon zavart, hogy sokan nem ismerték a határaikat, és ennek következtében szörnyen viselkedtek.

– Mi ez a förtelem? – kérdezte a herceg. A mix egy szokásos „tucc-tucc” részhez ért.

– Zene.

– Rémes – húzta el a száját.

– Pedig jól lehet rá táncolni.

– Táncolni? Erre? – nézett rám kételkedően.

– Hát nem éppen keringőt, az tény – mondtam, aztán előre biccentettem a fejemmel. Előttünk egy párocska egész ügyesen nyomta. Nem azon a gusztustalan módon, mint egyesek, akik szinte állva dugtak. Amit ők csináltak, az tényleg tánc volt.

– Amúgy tudsz táncolni?

– Természetesen tudok, még hozzá jól – jelentette ki magabiztosan, majd enyhén jobbra nézett. – Az viszont egészen másra emlékeztet.

Enyhén elvörösödtem, ahogy követtem a pillantását. Hát igen, azok ketten annyira összegabalyodtak, hogy az valóban más benyomást keltett.

Kiszálltunk a kocsiból, majd az asztalok irányába húztam Lexet, ahol egy idősebb férfi szolgálta fel az italokat. A herceg kezébe nyomtam az egyik legütősebb koktélt, reménykedve, hogy bírja az alkoholt. Az orrát ráncolta, miközben beleszagolt. Nekem viszont nem került el a figyelmemet, hogy a legtöbb lány azonnal kiszúrta magának Lexet, és úgy nézegették, akár egy darab fincsi sütit. Az a szörnyű gondolatom támadt, hogy egész idáig nem akadt lehetősége más nővel ismerkedni, és talán csak ezért alakult ki közöttük az, ami. Mi is ez? Vágy?

Igaz, hogy a kávézóban néhány lány odament hozzá, de velük nem igazán törődött. Ezért mondhatni, kialakult bennem egyfajta remény, hogy talán egy egészen kicsit különleges vagyok a számára.

Az egyik lány rákacsintott a hercegemre, aki elmosolyodott. *De talán tévedtem...* Itt a bulin vannak készséges emberek, akik nem randit szeretnének tőle, hanem egészen mást. Akikkel nem kell bajlódnia. Nagyot nyeltem, aztán én is egy italért nyúltam, ami hülyeség volt... Tekintve, hogy én voltam ma a sofőrünk.

Talán egy kicsit zavart. Na, jó. Nem csak talán, és nem kicsit.

Egy festett, tűzvörös hajú csaj egyre közelebb vonaglott hozzánk. Gondolom, csábítónak szánta a táncát, de szerintem úgy festett, mint egy vergődő giliszta. Annyira mini rövidnadrágot viselt, hogy az akár

fehérmű is lehetett volna. A felsője aranyszínű, flitteres top, ami az egész hátát szabadon hagyta. Az arca szép is lehetett volna, de az erős smink elrontotta.

– Hé, szépfiú! – rikkantotta, ahogy megragadta Lex kezét. – Gyere táncolni!

A herceg alaposan végigmérte. Sikítani tudtam volna, de végtére is nem volt jogom hozzá. Nem jártunk... Még csak szabályokat sem fektettünk le a kapcsolatunkra vonatkozóan.

Magamban azért fohászkodtam, hogy rázza le magáról az érintését, de nem tette. A lány a tömeg felé rángatta, és még ekkor sem tiltakozott. Lehajtottam a fejem, nem akartam látni. Megragadtam még egy pohár italt. A legrosszabb az volt, hogy le sem tudtam venni róluk a szemem. Annyira rohadtul megbabonázott, ahogy a zene ütemére mozogtak. Nem csak én figyeltem őket, másoknak is feltűnt, mennyire jól csinálták. Lexnek végre eszébe jutott, hogy létezem, és felém pillantott. Gúnyos mosolyt villantottam irányába, és megemeltem a poharam. A lány mondott valamit, mire a figyelmét rá összpontosította.

Ennyi önmarcangolás elég volt. Elfordultam, majd a világítótorony felé vettem az irányt. Egy szőke, imbolygó srác állta az utamat. Helyes lett volna, de annyira be volt állva, hogy attól tartottam, ha nem vigyázok, még a végén lerókéz. Arról magyarázott, mennyire szép vagyok, én pedig nevetve fogadtam a bókokat. Megveregettem a vállát, és közöltem vele, talán később meg beszélgethetünk. Táncolni akart velem, de ezt gyorsan elutasítottam. Nem igazán értett a szép szóból, és tovább erősködött.

– Nem kér a társaságodból, haver! – hallatszott a hátam mögül az ismerős hang. *Ahj, ne már! Valaki másnak jobban örültem volna. Miért éppen Andrew?* A részeg srác egy szó nélkül elballagott, bizonyára nem akart bajt.

– Szia! – köszöntem egy kicsit túlon túl vidám hanglejtéssel. A piát okoltam miatta. Most már biztos volt, hogy fel kellett hívnom Kyle-t, vigyen haza minket.

– Nem gondoltam, hogy összefutunk – mosolyogott. A válla fölött átpillantva láttam, ahogy Lex és a lány az erdő felé siet. A szívem összeszorult, legszívesebben utána rohantam volna.

– Sem én... vagyis én sem – makogtam, akár egy idióta. Az alsó ajkamba haraptam, és megdörgöltem a szemem. Még csak az hiányzott, hogy bögni kezdjek pont Andrew előtt. Biztos azt hinné, miatta sírok.

– Lee is veled van?

Felnevettem, és úgy tűnt, abba se fogom hagyni, pedig ez egyáltalán nem volt vicces. Ez annyira klisés, mintha egy romantikus sztori kellős közepén lennénk. Az ex, aki úgy tesz, mintha nem bírna megjegyezni egy három betűből álló nevet. Aztán itt vagyok én, aki sírni készül egy pasi után, akivel valójában nem is jár.

– És Barb? – kérdeztem vissza, miután abbahagytam a viháncolást.

– Ma nincs itt – rázta meg a fejét. – Beszélhetnénk?

– De hát most is azt csináljuk – kötekedtem.

– Valami nyugodtabb helyen – folytatta. Felnyögtem.

Egy részem szívesen elküldte volna a búsba, de a megbántott énem lehetőséget látott benne. *Ha Lex szórakozhat, én miért ne?* Szóval hagytam, hogy távolabb rángasson, egészen a világítótorony melletti raktárépülethez. Ahogy jobban körbenéztem, észrevettem három párocskát is, akik úgy gondolták, egy ilyen helyen szeretnék megélni a nemi életüket. A hátamat a hűvös falnak vetettem, és próbáltam kizárni a cuppogó és lihegő hangokat. Andrew azonban beindult. Elég jól ismertem ahhoz, hogy lássam rajta. Máris bántam, hogy belementem ebbe az egészbe. *Késő ezt is az alkohol rovására írni?*

Ha nem vele lettem volna, lehet, nekem is támad néhány ötletem. De rá kellett jönnöm, semmit sem akartam már tőle. Sőt, mástól sem. Képtelen lennék rá. Ennek pedig egyszerű oka van: csak Lex-re vágytam. Belémhasított a felismerés, ami már régóta ott motoszkált bennem. Szerettem azt a makacs, mogorva sellőt. Szerelmes lettem belé. Lehet, hogy neki ez nem tetszett, és nem akarja majd nekem elhinni, de nem érdekelt. Meg akartam keresni, és elmondani neki. Mindent akartam, amit adhatott. Veszekedni, nevetni, sírni akartam vele.

– Mit szeretnél? – sürgettem Andrew-t. Kezével megtámaszkodott a fejem mellett. Nem volt ínyemre, hogy ezt csinálta. Összébbhúztam magam, és készen álltam arra, ha valami olyat tesz, ami nem tetszik, kibújjak a keze alatt.

– Hiányzol, Lil – suttogta. Elhúztam a számat. Semmit sem váltott ki belőlem ez a vallomás. – Megpróbálhatnánk újra.

– Neked ott van Barbara – feleltem. Homlokát a vállamra hajtotta, és a jóleső borzongás helyett csak szimplán kirázott a hideg.

– Őt nem szeretem.

Hát én meg téged nem – gondoltam, de nem mondtam ki. Nem akartam bunkó lenni vele, noha megérdemelte volna azok után, hogy megcsalt. Mellkasára nyomtam a tenyerem, és arrébb toltam. Láttam a szemében a sértettséget.

– Sajnálom, de ez már nem működne – feleltem, megemelve a hangom. Az egyik szerelmes párocskának nem tetszett a kirohanásunk, ezért inkább továbbálltak. Közben úgy néztek ránk, mintha minimum kinyírtunk volna valakit. Hát bocsi, hogy zavarunk...

– Akkor inkább azzal a vörössel leszel? Szép kis választás, mondhatom! – horkantott. – Én legalább nem úgy csaltalak meg, hogy te is ott voltál. Láttam, hogy otthagyt egy másik nő miatt.

– Neki ehhez semmi köze – jelentettem ki. Próbáltam nyugodt maradni.

– Ugyan már, Lil! Jó nő vagy, de te sem hiszed, hogy egy hozzá hasonlót meg tudsz tartani huzamosabb ideig? Ezt még én is látom. Biztos már a fél város megvolt neki.

Úgy néztem rá, mintha egy másik nyelven beszélne. Lényegében azt mondta, nem vagyok elég jó egy Lex kaliberű férfihoz. Ráadásul már másodszor célozgatott arra, hogy Lex jól néz ki. Lehet, nem is engem akart, hanem őt. Halkan felnevettem, mire kaptam tőle egy mogorva pillantást. Annyi viszont biztos volt, hogy nem voltam hajlandó tovább hallgatni a sértegetéseit. Félretaszítottam a kezét, aztán elindultam, de megragadta a karom.

– Hova mész? Még nem fejeztük be! Azt akarom, hogy helyesen dönts!

– És te lennél a helyes választás? Kösz, nem – köptem a szavakat. Próbáltam lerázni magamról, de még szorosabban markolt. Feljajdultam. – Andrew, ez fáj! – sziszegtem.

– Mi összetartozunk!

– Ki szerint? – kiáltottam dühösen. – Köztünk vége! Te vettedél neki véget, szóval fogadd el, hogy továbbléptem. Nem mondom még egyszer, engedj el!

Tovább szorongatta a karomat, és az arca az enyém felé közelített. Meg akart csókolni. Mit nem ért azon a szón, hogy nem? Éppen felemeltem volna a lábam, hogy jól ágyékon rúgjam...

– Ha nem veszed le róla a mocskos kezedet, megbánod!

Lex

Próbáltam az előttem táncoló nőre összpontosítani. Menni fog. Érzelmek nélkül, csak egy gyors menet. Erre van szükségem, hogy kitisztuljon a fejem. Lil felé villant a szemem. Nem tetszett, ahogy a sok hülye emberférfi ránézett. Olyan volt, mintha menten fel tudták volna falni. Az a ruha valóban túl jól állt neki, és már gyűlöltem érte magamat, hogy megvettük. Magamra kellett parancsolnom, hogy ne őt bámuljam. Nem sajátíthatom ki őt, mert akkor el kellett volna ismernem valamit, amit nem akartam.

Megeresztettem egy mosolyt, amikor a lány azt kezdte ecsetelni, mi mindent tenne velem. A hátsó felét az ágyékomnak dörgölte. Ennek jó érzésnek kellett volna lennie, helyette azonban némi undor fogott el. Mi baj van velem?

Újra Lil felé pillantottam. Őt okoltam az egészért. Gúnyosan elmosolyodott, majd megemelte az italát is. Mintha csak azt mondaná, megfogtalak Lex, már nem menekülsz! Nem! Ezt nem hagyhatom... Ez nem szól többről közöttünk. Bárki megteszi! Annak a bárkinek nem kell épp Liliának lennie. Nem akarok arra gondolni, milyen érzés volt őt érinteni! Lefekszem ezzel a lánnyal, és megkönnyebbülök. Utána jobban fogom magam érezni. Hagytam, hogy a lány magával ráncigáljon. Nem néztem hátra, mert nem bírtam volna, ha összeakad a pillantásunk a szőkeséggel. Amint eltűntünk a kíváncsi tekintetek elől, a lány rám vetette magát. A száját az enyémre tapasztotta. Nem viszonoztam a csókot, csak hagytam magam. A kezemet szorosán az oldalam mellett tartottam. Az ujjaim ökölbe szorultak. Nem akartam hozzáérni, de úgy tűnt, ez nem zavarja. Máris a nadrágom övével kezdett babrálni. Elszakadt az ajkamtól, a nyakamat kezdte csókolgatni, majd harapdálni. Közben sikerült az övemet is kikapcsolnia, és lehúzta a sliccem. Ujjai becsúsztak a résen, és rámarkolt a farkam tövére. Lehunytam a szemem, ahogy a lány elém térdelt.

– Nem értem, egyeseknek miért egy buliban kell a magánéleti bajaikat kitárgyalniuk. Itt szórakozni kell, és nem veszekedni – hallottam távolról.

– Nyugi már, édes, folytathatjuk máshol. A kékruhás csajszi és a hibbant pasija meg elmehet a fenébe.

Kékruhás? Felpattant a szemhéjam. Felrántottam a nőt, aki kéjesen felnyögött.

– Rögtön a közepébe vágunk, előjáték nélkül? – vigyorgott. – Benne vagyok.

Megigazítottam a ruhám, és egyetlen szó nélkül faképnél hagytam. Egy ideig még hallottam, ahogy utánam kiáltozik, de nem érdekelt. Meg kellett bizonyosodnom arról, hogy azok ketten nem Lilről beszéltek. Nem találtam ott, ahol utoljára láttam. Az arcok szinte összefolytak előttem, ahogy őt kerestem.

– Lex, szia! Hát eljöttél – visította valaki, és a nyakamba vetette magát. Leküzdöttem a késztetést, hogy azonnal lerázzam magamról a kezét. Megismertem a hangját, Nicky volt az. Mögötte lépkedett Will is. Ezúttal nem nézett ki úgy, mintha citromba harapott volna. Ahogy a lány eleresztett és a másikhoz bújt, már tudtam is az okát.

– Nem láttátok Lilt? – kérdeztem.

– Igazából láttam – csücsörített a lány. Ebbe a rövid mondatba is beleakadt a nyelve. – Azt is hittem, hogy egyedül jött, mert nem voltál vele. Neki is szerettem volna köszönni, de úgy tűnt, nem ér rá.

– Merre ment?

Will a világítótorony felé mutatott, mivel Nickyre rájött a kacaghatnék, és arcát a fiú nyakához dörgölte. Sietős léptekkel elindultam. Meghallottam Lil hangját, ezért megszorítottam a lépteimet. Ahogy megláttam őket, elöntött a méreg.

– Ha nem veszed le róla a mocskos kezedet, megbánod! – figyelmeztettem. Lil meglepetten pillantott felém. A nyálasképu elengedte őt, de csak azért, hogy maga mögé tolja, mintha védelmeznie kellene tőlem.

– Ez nem tartozik rád – mondta. Tettem felé egy lépést.

– Rám tartozik, ha hozzá van köze – válaszoltam fenyegetően. Lil hirtelen közöttünk termett, és feltartotta a kezét.

– Elég! Mi most szépen elmegyünk – jelentette ki, aztán ujjait összekulcsolta az enyémmel. A kellemes bizsergés rögtön magával ragadott. *Neveltséges! Tényleg annyira neveltséges!* – gondoltam kétségbeesetten.

– Még nem fejeztük be! – csattant fel az idióta, aki megunt az életét.

Előrenyúlt, hogy visszahúzza Lilt, viszont gyorsabb voltam nála. Erősen állon vágtam, mire hátraesett. A szája szélén vér szivárgott, de egy cseppet sem bántam. Magam után húztam Lilt. Már majdnem a kocsinál jártunk, amikor lecövekelt. Kérdőn néztem rá. Dühösnek tűnt. *Miért rám dühös? Lehet, hogy nem kellett volna megütnöm?*

– Ki van szívva a nyakad – közölte.

Nem akartam elmondani, hogy ott hagytam egy készsleges nőt, mert ő fontosabb volt számomra. Nem adhattam ekkora hatalmat a kezébe. Hallgattam. A szeme könnybe lábadt, vacakul éreztem magam miatta, de továbbra sem szóltam. Ahogy kirántotta a kezét az enyémből, furcsán üresnek éreztem magam. Mély lélegzetet vettem. Ha elmegyek, akkor elfelejtem ezt az egészet. Csak távoli emlék lesz. De miért érzem úgy, hogy ez nem fog menni? Lil hirtelen futni kezdett. Összeszorítottam az állkapcsomat. *Hagyd! Hagyd, amíg még lehet... Ne menj utána!*

Az ajkamba haraptam. *Nem megy!*

– A picsába! – szitkozódtam, aztán utána eredtem.

Lilias

Lefelé szaladtam a lejtős úton. Annyira ostobának éreztem magam. A szívem összeszorult, látva a vörös foltot a nyakán. Semmit sem ígért nekem, nem tartoztunk egymásnak semmivel, mégis úgy éreztem, mintha kitéptek volna egy darabot belőlem. Egyszerűen nem bírtam ezek után ránézni, ezért elmenekültem. Amikor kiértem a sűrű növényzet közül, elém tárult a part. Az összhatás lélegzetelállítóan hatott rám. Az égen megannyi csillag ragyogott, a Hold magasan járt és teljes pompájában tündökölt, ezüst fénye lágy csillogással hintette a vizet. A hullámok lágyan nyaldosták a homokot. Lerúgtam magamról a cipőmet, majd a vízbe gázoltam. Felhevült bőrömnek felüdülés volt a hűvös érintése. Vizet fröcsköltem az arcomba.

– Lilias – szólított meg a lágy bariton. A vállam felett hátranézve láttam közeledni. Megtorpant a parton. – Beszéljünk! – kérte, felém nyújtva a kezét. Noha az arca arról árulkodott, nem tudja, mit mondhatna, de ezzel én is így voltam.

Egy hirtelen mozdulattal lekaptam magamról a ruhámat, gombóccá gyűrtem, aztán a földre hajítottam. Lex szeme elkerekedett, és tekintete minden egyes porcikámat bejárta. Csak bugyi volt rajtam, mert a ruhához nem mutatott volna jól a melltartó. Beljebb igyekeztem, de nem jutottam messzire. Hallottam, ahogy szitkozódott. Lex utolért, és maga felé fordított. Szembenéztem a fedetlen, kidolgozott mellkasával, mielőtt feljebb emeltem volna a pillantásom. A szemében megannyi érzelmet láttam és tudtam, ezek mind a frászt hozzák rá. Csakhogy én akartam azokat az érzéseket, azt akartam, hogy mindet ossza meg velem.

– Ne menekülj előlem! – mondta.

– Én nem menekülök. Az a te szokásod – vágtam vissza.

Felsőhajtott. Mondani készült valamit, azonban elhallgattattam egy csókkal. A nyelvem végigsimított az ajkán. Kezemet a nyaka köré kulcsoltam, hogy szorosan magamhoz vonjam. El fogom feledtetni vele azt a másik nőt, és miután végeztünk, rá se bír majd nézni másra. Ujjai a derekamba martak, szinte már fájdalmasan, aztán egy hirtelen mozdulattal megpördített, hogy hátam a mellkasának szoruljon. Éreztem, mennyire akar engem, és ezzel én sem voltam másképp. Tenyere végigvándorolt a hasamon, majd keze eltűnt a fehérenműmben. A hajamba markolva hátrahúzta a fejem, ezzel szabaddá téve a nyakamat, amire azonnal lecsapott. Hozzádörgölözve tehetetlenül nyöszörögtem. Ugyan én kezdeményeztem, de teljesen átvette az irányítást.

Csókot nyomott a vállamra, a lapockámra, a hátam közepére. Egyre lejjebb haladt. Erősen a fenekembe markolt. *Ha arra készül, amire gondolok, akkor nagyon is benne vagyok.* Terpeszbe helyezkedtem, mire letérdelt. Közelebb nyomakodtam hozzá.

– Kicsit türelmetlen vagy, nem? – kérdezte.

Bár nem láttam az arcát, biztosra vettem, hogy vigyorog. Felelni akartam, de ekkor elhúzta a bugyimat, és megéreztem a nyelvét, ahogy hosszan végignyál. Levegő után kaptam minden egyes ehhez hasonló mozdulat után. Kíméletlen nyelvcsapásai felkorbácsolták az érzéseimet. Úgy falt, mintha egy finom desszert lennék. A csípőm lágyan ringatózni kezdett.

– Nem bírom tovább – kérleltem.

– Bassza meg! – mormogta a bőrömbe. Elszakadva tőlem, felegyenesedett.

Mielőtt mélyen belém hatolt volna, lágyan megcsókolt. Az ajkába nyögtem, ahogy mozogni kezdett. Az egyik kezét a térdhajlatom alá

csúsztotta, hogy megemelje a lábam. Lenézve láttam, ahogy testünk újra és újra egymásnak ütközik. A vad, zabolátlan tempó épp az volt, amire vágytam. Nem ártott volna, ha meg tudok kapaszkodni valamiben, de szerencsére Lex stabilan tartott. Az egymásnak csattanó bőrünk hangja betöltötte az éjszakai csendet. Szaporán lélegeztem, szinte alig bírtam követni a ritmust, amit diktált. Szabad keze a csípőmről a nyakamra siklott. Tenyere határozottan, de nem túl erősen az állam alatti részre tapadt.

Kihúzódott belőlem, én pedig felnyögtem, azonban csak addig váltunk el egymástól, amíg újra szembefordított magával. Felemelt a földről, lábamat a csípője köré fontam, aztán a merevedését újra magamba vezettem. Egyik kezével a fenekemnél tartott, míg a másikat a hátamra simította. A vállába kapaszkodva fel-alá lovagoltam rajta, amilyen gyorsan csak tudtam. Hagyta, hogy egy ideig enyém legyen az irányítás. A kéz előntötte az agyamat. Amikor előrehajolt, hogy a szájába szívja az egyik bimbómat, végképp elvesztem. Mindketten lihegve kapkodtunk levegő után, ahogy újra kíméletlenül begyorsított. Fejemet a vállába fúrtam, csókolgattam, harapdáltam, miközben döfködött. Körmöm a vállába vájtam, ahogy elért az orgazmus hulláma. Egész testem remegett az élménytől. Utánam Lex is megkönnyebbülten felnyögött. Pihegve kapaszkodtunk egy ideig egymásba, mielőtt lerakott volna.

– Szeretlek, Lex – suttogtam a szemébe nézve. Azonnal ledermedt. Színtiszta félelmet láttam rajta, de hamar összeszedte magát. Az arcáról semmit sem lehetett leolvasni, mintha bezárkózott volna előlem.

– Ne mondd ezt! – rázta meg a fejét.

– De hát igaz.

– Nem. Mi csak élveztük egy kicsit egymás társaságát. Te pedig többet kezdél beleláttni. Engem nem érdekelisz jobban, mint más nők.

Hirtelen azt sem tudtam, mit mondhatnék. Könnyek égették a szemem. Nem akartam hinni neki, tényleg nem, de mégis fájt, amit mondott.

– Hazudsz – leheltem halkan. A hangom megremegett. Elfordította a fejét. – Annyira gyáva vagy – morogtam, mielőtt elrobogtam mellette. Dacosan megtöröltem a szememet, ugyanis nem voltam hajlandó sírni. Vettem pár mély lélegeztet, aztán tárcsáztam a nagybátyámat, és megkértem, jöjjön értünk.

18. fejezet

Lex

Lil alig beszélt velem, amit a nagybátyja is észrevett.

– Történt valami köztetek? – kérdezte.

– Semmi különös – hazudtam.

– Figyelj, Lex! Belementem ebbe a furcsaságba, mert úgy láttam, jól kijöttök, és boldoggá teszed őt. Ráadásul téged is megkedveltelek. Egy percig sem hittem el azt a buta mesét arról, hogy meleg vagy – mondta. –

Most viszont azt látom, hogy az arcára van ülve a világfájdalom, ahogy a tiédre is.

– Csak egy kicsit összekaptunk, ez minden – vontam meg a vállam, ahogy kivettem egy almát az asztalon lévő kosárból.

Kyle beletrafált. Szenvedtem. Az, hogy távolságot tartottunk egymástól, életem legnagyobb kínzása volt. Pedig apám elég kreatív.

Ráadásul Lilnek is igaza volt. *Gyáva vagyok*. Megmutatta nekem, milyen, ha az ember nem magányos, de annyira féltem, hogy mindezt elveszítem... *Mert el fogom*. Ha visszamegyek, akkor újra egyedül leszek. Úgyhogy inkább önként dobtam el magamtól. Azt hittem, ez lesz a legjobb. Pár nap, és jobban leszek, de a szorító érzés a mellkasomban nem akart alábbhagyni.

Másnap a kanapéről ülve figyeltem Lilt, miközben főzött. Úgy tettem, mintha olvasnék, de csak őt bámultam. Amikor kopogtak, megkért, hogy nyissak ajtót. Két idegen, öltönyös férfi állt a küszöbön.

– Maga Lex? Válthatnánk pár szót? – kérdezte egyikük, miközben levette a szemüvegét. Magasabb és nagyobb darab volt, mint a másik. Kimérten beszélt, megfontoltan. A szemem összeszűkül.

– Ki kérdezi?

A barátságosabb az öltönye zsebébe nyúlva előhúzott egy igazolványt, amit a kezembe nyomott. G.T.K.CS., olvastam a rövidítést, amely egy jelzéssel párosult. A fura alakzatot nem tudtam semmihez sem hasonlítani. A jelvény mellett egy igazolvány volt a férfi fényképével.

– A Globális Titkos Kutató Csoport tagjai vagyunk – mondta. A konyhából csörömpölés hallatszott, mintha valamit leejtettek volna. Lil mellettem termett, majd megszorította a kezem. Idegesen nézett a két pasira.

– Nem veszünk semmit! – kiáltotta, és rájuk csapta az ajtót. Értetlenül néztem rá.

– Ez talán egy kicsit durva, nem gondolod?

Mielőtt bármit is mondhatott volna, dörömböltek az ajtón. Lili annyira szorította a kezem, hogy az már szinte fájt.

– A nevem Gabriel Smith! A társam Jensel Root! – kiabálta a férfi. – Nem szeretnénk semmit sem eladni önöknek, csak beszédünk lenne a fiatalemberrel.

– Ők a rosszfiúk – suttogta Lil. Felvontam az egyik szemöldököm. Nem ilyenek képzeltem őket. Átlagos embereknek tűntek.

– Kérem, nyissák ki! – kiabálta a másik. – Csak beszélni szeretnénk.

– Beszélnem kéne velük – mondtam, mire Lil megrázta a fejét. Ekkor a levélbedobón becsúszttak néhány papírt, ami a földre hullott.

Fényképek és teleírt jegyzetek voltak. Lehajoltam értük. Az egyik képen az unokatestvéreimet fedeztem fel. Akkor készülhetett, amikor a Földre jött. A következő képen Szofi szerepelt, majd több felvétel az átjáróról. Nem foglalkozva Liliás tiltakozásával, kinyitottam az ajtót.

– Fogják rövide, nem érek rá! – parancsoltam.

– Elment az eszed! – sziszegte a szőkeség, ahogy a két fickó helyet foglalt a kanapén. Lilnek talán igaza volt, de mégis beszélni akartam velük.

Az ő szervezetük végezte a Balaton partján is a kutatásokat, miután Szofi előkerült. Elmondták, mennyire félresikerült az az akció, mennyire rosszul lett kezelve az ügy. Valószínűleg azért mentegőztek, mert azt hitték, tudok a dologról. Végül rátértek arra, milyen fontos lenne számukra megismerni egy másik civilizációt.

– Mi közöm nekem ehhez?

A kopasz alak szélesen elmosolyodott, szeménél megjelent pár szarkaláb. Az íriszében csillogott valami megmagyarázhatatlan fény. Tudtam, most jön a nagy leleplezés. Szinte vártam valami nagy, ominózus beszédet, ami valahogy így kezdődik; "Tudjuk, hogy ki maga" vagy "Ne köntörfalazzunk tovább".

– Tudjuk, hogy maga nem ember – mondta a Gabriel nevezetű. – Utánanéztünk, és semmilyen nyilvántartásban nem szerepel. Se születési anyakönyvi kivonat, se más. Mintha egyik pillanatról a másikra jelent volna meg. Úgy három-négy hónapja, ha tippelnem kellene. Tévednék? Az igazsághoz hozzátartozik, hogy egy bizonyos Andrew nevű férfi rendőrségi feljelentése testi sértésről is segített. Amiatt egyébként nem kell aggódniuk, elsimítottuk az ügyet.

– Andrew, te seggfej – morogta Lil, mielőtt felcsattant volna. – Mit akarnak Lextől?

Eddig mindkét ember rám koncentrált, azonban Lil kirohanása magára vont a figyelmüket. Ez nem tetszett, nem akartam, hogy bármelyikük is vele foglalkozzon.

– A segítségét szeretnénk kérni a kutatásunkban. Természetesen nem ingyen.

– Mit adhatnának nekem, amire szükségem van? – kérdeztem kételkedve.

– Bármít – jelentette ki Jensel.

Bármít? Nagy szavak. Pár hónapja még kaptam volna az alkalmon, vágytam rá, hogy eltűnjek innen. Azt követeltem volna, hogy segítsenek hazatérni. Valószínűleg az sem zavart volna, ha ez azzal jár, hogy őket is magammal kell vinnem. Eddig a düh éltetett, ez volt az, ami napról napra erőt adott nekem. Az egyetlen, ami miatt képes voltam összeszedni magam. A helyét azonban kitöltötte valami más, amitől rettegetem.

– Ha beleegyeznek, akkor velünk kell jönnie az átmeneti kutatóközpontba, ahol szállást biztosítunk önnek.

Nyugtalanná tettek, de elhessegettem ezt az érzést. Lilre pillantottam, aki könnyes szemekkel rázta meg a fejét. Minden annyira összekuszálódott. *Azok a parton elszuttogott szavak megsemmisítettek.* Nem bírtam elhinni, hogy valaki tényleg szerethet. Nem érdemeltem hasonlót. Pláne nem egy olyan lánytól, mint Lilias.

– Rendben – bólintottam. A megfutamodást választottam. Könnyebb elszaladni, mint szembenézni az igazsággal, amit még nem voltam hajlandó beismerni magamnak.

Jensel izgatott magyarázkodásba kezdett a projektekről, én azonban faképnél hagytam arra hivatkozva, hogy össze kell szednem néhány holmit. Vicces, hogy ez az apró szoba sokkal inkább az otthonommá vált ilyen rövid idő alatt, mint Atlantisz bármikor is. A kezembe vettem az éjjeliszekrényen hagyott verseskötet, ami Lil kedvence volt. Kyle-től megtudtam, hogy az anyukája írta. Tisztában voltam vele, nem kellene ezt tennem, de a lapok közé csúszattam az ezerszer összegyűrt, majd széthajtogatott papírt. Utána visszatettem a könyvet a helyére. Épphogy leraktam, Lilas robogott be a szobába. Az ajka remegett, arca kipirosodott.

– Ha azért csinálod, amit mondtam – kezdte akadozva. – Próbálok majd... Próbálok nem így érezni.

Kibuggyant a szeméből az első könnycsepp, majd újabbak követték. Nem bírtam nézni, ahogy a darabjaira hullik. Legszívesebben letöröltem volna a könnyeit, helyette azonban ökölbe szorítottam a kezem. A karját maga köré fonta, hogy enyhítse a válla rázkódását.

– Soha többé nem foglak az érzéseimmel zaklatni – zokogta. – Csak kérlek, maradj velem!

Maradj velem! Ez visszhangzott újra és újra az elmémben. Reszketeg lélegzetet vettem. Erővel kellett rávennem magam, hogy ne nyúljak ki és

húzzam a mellkasomra, hogy szorosan magamhoz öleljem. *Annyira akartam ezt. Akartam őt.*

De minduntalan apám szavai visszhangoztak az elmémbe; *Ne légy naiv! Komolyan azt hiszed, hogy szerethet téged bárki is?* Elfordultam, hogy bepakoljak néhány ruhát a hátizsákba. Oda sem figyeltem, mit teszek el, csak az járt a fejemben, kegyetlenül bánok Lillel, amikor ennyire sebezhető. Abban a pillanatban magamnál jobban senkit sem gyűlöltem.

– Ha miattam nem, akkor magad miatt – ragadta meg a kezem, amikor a varázskönyvet tuskoltam a táskába. – Lehet, hogy veszélyes.

– Ne nehezítsd meg, Lil – mondtam rá se pillantva, mivel ha a szemébe néznék, akkor nem lenne erőm végigcsinálni.

– Ennyire gyűlölsz? Taszít, hogy többet akartam, pedig csak egy ember vagyok? – kérdezte remegő hangon. Lehunytam a szemem.

Azt kellett volna mondanom, hogy igen, és akkor örökre elfelejt, de ekkora hazugság kimondására még én is képtelen voltam. Mély lélegeztet vettem, lefejtettem magamról az ujjait, aztán kimentem a szobából. Még akkor is hallottam, hogy utánam kiált, amikor már az ügynökök kocsijában ültem. Mereven előrefordítottam a fejem. Elrejtettem minden érzésemet. *Ez úgyis remekül ment... Rejtsd el! Építs falakat a szíved köré! Akkor sosem érhet fájdalom.* Azonban az én falam azzal fenyegetett, hogy összedől. A mellkasomat szorító érzés egyre fájdalmasabbá vált. Próbáltam azzal győzködni magam, hogy ezt az ő érdekében is teszem. Lil, Kyle és Jack biztonságban lesznek, jó életük lesz. Valójában azonban tényleg a gyávaság vezérelt.

Lilias

Nem tudtam mihez hasonlítani azt, amit átéltem. Ez volt az igazi szerelmi bánat. Az a fajta, amiket a filmekben látni, amiket a könyvek lapjain olvashatsz. Viszonyzatlan szerelem. Sosem hittem, hogy egyszer így járok. Gondoltam, hogy lesz pár érdekes és csúnya szakításom, de a viszonyzatlan szerelmet kihagytam a számításaimból. Mindig butaságnak

tartottam valaki olyan után epekedni, aki elérhetetlen. Ám most én is ebbe a hibába estem.

Mindent odaadsz valakinek, de ő egyszerűen a földre tipor. Még akkor is zokogtam, amikor Kyle hazaért. Nem magyarázkodtam, csak annyit mondtam neki, Lex elment. Aznap békén hagyott, de másnap faggatózni kezdett. Nem akartam beszélni vele, ezért elmentem otthonról. Az egész délutánt a temetőben töltöttem a szüleim sírja előtt. Két hétig működtem zombi üzemmódban, amikor Kyle megelégette az egész önsajnálatomat.

– Liliás Grant, itt maradsz, és elmondod, mi történt! – parancsolt rám.

– Elment az egyik barátom, ami fáj.

– Lil, Andrew után nem bőgtél úgy, mint ezután az úgynevezett „barát” után – felelte gúnyosan hangsúlyozva a barát szót.

– Mert nagyon-nagyon jó barát – mondtam, miközben elbicsaklott a hangom, és megint a sírás kerülgetett.

Kyle tanácstalanul nézett a párjára. Nem volt hozzászokva tőlem az ehhez hasonló érzelmi kitörésekhez. Nem gyakran látott sírni. Jack válaszul nagyokat pislogott, majd gyorsan a szájába tömött egy egész muffint, hiszen nem tudta, mit mondhatna. A nagybátyám átölelt, ezzel végképp átszakítva a bennem lévő gátat. Úgy bömböltem, mintha megint nyolcéves lennék. Miközben jól összekentem Kyle felsőjét, akadozva előadtam a történetemet. Hogyan találtam rá Lexre, ki ő valójában, és hogy minden az én hibám. Természetesen mindketten úgy meredtek rám, mintha elment volna a maradék eszem.

– Szóval azt mondod, hogy egy Atlantisz nevű helyről jött, mert száműzték? – kezdte Jack, mire bólogattam. – Ennek pedig köze van a Balatonon történetekhez, amire úgy rákattantál?

– Kell egy ital – lépett a konyhába a nagybátyám. Elkezdte a szekrényeket nyitogatni. – Miért nincs itthon semmi?

– Talán mert nem szoktál alkoholt inni – feleltem.

– Ez egy ostoba szokás. Vészhelyzet esetére kéne tartanunk valamit. Valami ütőset – morogta a hajába túrva. Jack mellé lépve megfogta a kezét, hogy megnyugtassa. Kyle felszusszant, mint aki máris erőt merített a másiktól. Irigyeltem őket.

– Szóval Lex egy atlantiszi herceg? – nézett rám a nagybátyám.

Bólintottam. Gyorsan kihoztam a jegyzeteimet a szobából, majd az orruk alá toltam. Minden benne volt, amit megtudtam a másik világról. Részletes beszámolók, képekkel, rajzokkal illusztrálva.

– Miért nem mondtad el már rögtön az elején? – kérdezte Kyle.

– Annyira abszurd volt az egész, néha magam sem hittem el. Nem akartalak belerángatni titeket. Ráadásul tudtam, milyen szigorú vagy a pasikkal kapcsolatban.

– Mert féltelek!

– De nem kell mindentől óvnod! Lesz, hogy szenvedni fogok, és semmit sem tehetsz ellene. Nem csak a férfiak bánthatnak meg, Kyle – adtam ki magamból az évek óta gyülemelő feszültséget. Egy pillanatig némán meredt rám. Kezdtem attól félni, messzire mentem.

– Igazad van. Sajnálom! Csak miután a szüleidet elvesztettük, megígértem magamnak, hogy soha többé nem fogsz hasonló fájdalmat átélni – mondta elcsukló hanggal, és ettől újra sírhatnékcom támadt. Nála nagyszerűbbet nem is kívánhattam volna magamnak. – Mindenesetre továbbra sem értem, miért lenne a te hibád, hogy Lex elment.

– Mert azt mondtam neki, hogy szeretem.

– Ez miért baj? – nézett rám Jack. – Az a fiú úgy beléd habarodott, hogy ez bárkinek egyértelmű volt.

Lerogytam a székre. Nem tudtam, Jack mit látott, azonban nagyobbat nem is tévedhetett. Megráztam a fejem. A parton történetek után azt hittem, csak időre van szüksége. Egyetlen apró jel elég lett volna, és boldogan harcoltam volna ezért az érzésért. De semmi. Minden reményemet összetörte azzal, hogy elment. Itt hagyott, még csak nem is hezitált.

– Ő nem így érzett. Én meg ráakaszkodtam – suttogtam.

– Biztos vagyok benne, hogy nincs igazad – mondta Jack a vállamra rakva a kezét. Nem akartam megint sírni.

Aprót biccentettem, majd elhúzódtam. Lex már több hete elment, szóval ideje lett volna csinálnom valamit a neki vásárolt holmikkal. Talán elvihettem volna a kutatóközpontba... Amióta elment, be sem tettem a lábam a vendégszobába. Az ágyra hevertem, fejemet a párnába fűrtam, ami még ennyi idő után is őrizte az illatát. De az is lehet, csak beképzeletem. Oldalra fordultam, amikor észrevettem anya verseskötetét. Kinyúltam érte, de ahogy felemeltem, valami kihullott belőle. *Remek, már a cellux sem a régi.* Még mindig a matracon fekvé, vakon tapogatództam a földön. Felsóhajtottam, amikor nem sikerült összeszednem a papírt. Lekecmeregtem a földre, majd térdelve pillantottam az ágy alá. Kihúztam a papírt, és hamar rájöttem, nem a verseskötet egyik oldala. A szemem

elkerekedett a kacskaringós betűket nézve. Ugyanaz ismétlődött rajta, újra és újra. Egyedül az első és az utolsó sor volt más.

Minden egyes szeretlek, amit nem mondtam ki...

Szeretlek, Szeretlek, Szeretlek, Szeretlek, Szeretlek,
Szeretlek, Szeretlek, Szeretlek, Szeretlek, Szeretlek,
Szeretlek, Szeretlek, Szeretlek, Szeretlek, Szeretlek,
Szeretlek, Szeretlek, Szeretlek, Szeretlek, Szeretlek,
Szeretlek, Szeretlek, Szeretlek, Szeretlek, Szeretlek,
Szeretlek, Szeretlek, Szeretlek, Szeretlek, Szeretlek,
Szeretlek, Szeretlek, Szeretlek, Szeretlek, Szeretlek,
Szeretlek, Szeretlek, Szeretlek, Szeretlek, Szeretlek,
Szeretlek, Szeretlek, Szeretlek, Szeretlek, Szeretlek,
Szeretlek, Szeretlek, Szeretlek, Szeretlek, Szeretlek,
Szeretlek, Szeretlek, Szeretlek, Szeretlek, Szeretlek.

Én is szeretlek, Liliás!

Nem hittem el, amit láttam.

– Annyira hülye vagy – suttogtam apró mosoly kíséretében. Megint a könnyekkel küzdöttem, azonban most örömben. – Azt hitted, hogy ezt itt hagyod, én meg majd szó nélkül fogom hagyni?

Felugrottam, és a garázs felé igyekeztem. Nem törődtem a nagybátyámék értetlen arcával. Már a kocsiban ültem, amikor rájöttem, hogy nem találom a kulcsokat, szóval visszarobogtam a házba. Frusztráltan kutattam az ostoba kulcsesomó után.

– Most meg mi történt? – kérdezte Kyle.

– A tóhoz megyek, de nincs meg az a vacak – magyaráztam a táskám tartalmát a földre borítva.

– A tóhoz, ahol Lex van? – vont a fel egyik szemöldökét.

– Igen.

– Lemaradtam valamiről? – nézett Jackre, aki megvonta a vállát.

– Visszahozom Lexet, ha akarja, ha nem! – jelentettem ki. – Segítsetek megkeresni a kocsikulcsot!

Kyle előhúzza a nadrágja zsebéből a sajátját, majd meglengette a szemem előtt. Már is utánanyúltam, de elrántotta előlem.

– Mi is megyünk.

– Egyedül megyek!

– Azt mondtad, ezek a titkosszolgálatos alakok veszélyesek lehetnek – húzta össze a szemöldökét ellenszegülést nem tűrve.

– Épp ezért nem jöhettek. Ti lesztek az erősítés, ha valami rosszul alakul.

– Szép próbálkozás, aranyom – tette csípőre a kezét Jack.

– Komolyan mondtam – erősködtem. – Nem kerülhetünk mind csapdába.

– Csapdába fogsz kerülni? – lépett egyet hátra Kyle, ezzel pedig távolabb került tőlem a kulcs is. Ez kezdett rosszul alakulni. Nem voltam jó abban, hogy valakit megnyugtató szövegekkel traktáljak.

– Maradjatok itt! Rámoljatok össze, amint visszajöttünk, egy időre felszívódunk.

– Ezt még nagyon meg fogom bánni – morogta Kyle, majd odadobta nekem a kulcsot. Hálásan megöleltem őket, aztán már a garázsban is voltam.

19. fejezet

Lilias

A főúton baleset történt. Elvileg valami hibbant a rossz sávban randalírozott, így másik úton kellett jönnöm, ami tovább tartott. Azonban végre megérkeztem. A pulzusom az egekbe szökött. Ugyanazt csinálták, mint a Balatonnál. Elkerítették, bekamerázták, fegyveres őrk voltak mindenhol. De valami nem stimmelt... A kapu úgy nézett ki, mintha kiszakadt volna a helyéről. Annyian futkostak fel-alá, hogy az egész káosznak érződött. *Mi történhetett?*

Nagyot nyeltem, miközben leparkoltam egy hatalmas bokor mögött. Kyle hívott, de kinyomtam. Nem hagyhattam, hogy elbizonytalanítson. Rögtön utána újra próbálkozott, de nem vettem fel.

Eljöttem idáig, de igazából fogalmam sem volt, ezután mi lesz. *Egyáltalán hogyan jutok be?* Kiszálltam a kocsiból, és elindultam a kerítés

mentén. A ruhám ezerszer beakadt a különböző növényekbe, ráadásul majdnem elvágódtam néhány kiálló gyökérben. Amikor úgy éreztem, kellő távolságba kerültem a kaputól, felmáztam az egyik fára, aminek az ága átlógott a kerítésen. Gyerekként gyakran másztam fára, de most fel kellett elevenítenem ezt a tudást. Párszor megcsúsztam, de épségben felértem. Rögtön megbántam, amikor rájöttem, túl magasan vagyok ahhoz, hogy legyen bátorságom elereszteni az ágat. Szóval ott ücsörögtem már pár perce, amikor megjelent négy férfi. Próbáltam a környezetembe simulni, amit a neonrózsaszín sportcipőm nem könnyített meg. Egyszer csak kihúztak egy vörös anyagot, aminek minden sarkát megfogták, és kifeszítették.

– Ugorjon! – kiáltotta az egyik, mire megdermedtem.

Most hozzám beszél? Ennyi lett volna a nagy kommandós akció? Végig tudták, hogy itt szerencsétlenkedem? Talán valaki kamerán keresztül figyelt, miközben próbálta visszatartani a röhögését? Mondjuk túl egyszerű lett volna, ha ilyen könnyedén bejutok, de azért próbáltam meggyőzni magam, hogy valami másik embernek szólt a felszólítás, aki nem én vagyok.

– Mi ráérünk, Grant kisasszony.

Még a nevemet is tudták. Ez remek!

– Nem kaphatnék inkább egy létrát? – próbálkoztam.

– Ez van, vagy lemászik – felelte a fickó.

Elhúztam a számat, átnéztem a vállam fölött. A lejutás nem tűnt egyszerűnek, de még így is elgondolkodtam azon, hogy megpróbálok lemászni. Egyik lehetőség sem tetszett. Emlékeztettem magam, hogy megéri, aztán ellöktem magam. Minden annyira gyorsan történt, hogy sikítani se volt időm, máris a puha anyagra huppantam. Káromkodva tapogattam meg magam, hogy mindenem a helyén van-e. Ahogy a lábam a földet ért, eltűzött mosollyal néztem a férfiakra.

– Akkor én most megyek is – mondtam nevetgélve.

– Azt hittem, látni szeretne valakit – hallottam a hátam mögül.

Az előttem álló férfi fehér köpenyt viselt, aminek egyik zsebében pihentette a jobb kezét. Mosolygott, de valahogy nem éreztem barátságosnak. Ősz haját rövidre vágatta. Arcát rövid szakáll keretezte.

– Lil, ugye? Már sokat hallottam rólad. Remélem, nem gond, ha tegeződünk – folytatta kedves hangszíjjal. Tudta a nevem, de nem vette a fáradságot, hogy elárulja a sajátját. Túlzottan ideges voltam ahhoz, hogy

rákérdezzek. Készen álltam arra, hogy elrohanjak, ha kell. Bár valószínűleg nem jutottam volna messzire. – Kövess! Lex biztosan örülni fog neked.

A név hallatán minden aggodalmat félresöpörtem. Lényegében amúgy is, hülye módon terv nélkül érkeztem. A férfi után indultam, aki nem várta meg, hogy követem-e vagy sem. Különböző méretű fehér sátrak mellett haladtunk el. Az egész hely annyira megváltozott, hogy szinte fel sem ismertem. A tó mellett szkafanderes alakok mintákat gyűjtöttek. Nem messze a kaputól terepjáró autók parkoltak. Rengetegen sűrögtek-forogtak, de mindegyikük a saját dolgával volt elfoglalva, és felénk sem pillantottak. A legnagyobb sátorba léptünk be, ami úgy festett, akár egy rendes épület. A belső tér alapján nem lehetett volna megmondani, hogy nem téglából vannak a falak. A hosszú, fehér folyosótól a hideg rázott, ahogy a talpunk alatt zörgő fóliától is.

– Lex jól van? – kérdeztem.

– Természetesen – felelte tömören. Megállt, majd betolta a műanyag lengőajtó egyik szárnyát. Befelé biccentett, így beléptem. A szoba közepén egy fehér fémágy helyezkedett el. Ezen kívül csak számítógépek és üveges szekrények, amik tele voltak mindenféle üvegcsékkal.

– Nincs itt – fordultam a férfi felé, majd azonnal ledermedtem. Farkasszemet néztem egy pisztoly csövével. Ezelőtt még nem láttam fegyvert, maximum filmekben. Soha nem hittem, hogy egyszer rám fognak majd egyet.

– Valóban nincs itt, ugyanis néhány órája megszökött – mondta. Leült az asztalhoz, de közben egy pillanatra sem vette le rólam a szemét. Átjárt a megkönnyebbülés. Legalább biztonságban van, de nekem is ki kellett valahogy jutnom... *Talán ha elég gyors leszek.* Az ajtó felé kezdtem araszolni, azonban két alak állta az utamat, végképp elvágva a menekülési lehetőséget.

– Várjuk meg együtt, míg visszajön, mert egészen biztos vagyok benne, hogy így lesz – mosolygott rám a pasas.

– Valószínűleg téved – ráztam meg a fejem. Vállat vont, mintha nem érdekelné, aztán a fegyverrel az ágy felé intett.

– Feküdj fel!

Hitetlenkedve meredtem rá. Ahogy jobban megnéztem, észrevettem a keretre erősített szíjakat. Ez a hibbant doki meg akart kötözni? Megráztam a fejem. Tiltakoztam, mivel nem bánthatott, ha törbe akarta csalni Lexet. Összereztem a hangos csattanástól. A fülem zúgott. A földre zuhantam,

ahogy elárasztotta a karomat a fájdalom. Elakadt a lélegzetem, aztán felkiáltottam. Égett a bőröm, az ujjaim közül vér szivárgott. *Rám lőtt. Tényleg megtette.* Éreztem, ahogy a könnyek végigfolytak az arcomon. Próbáltam abbahagyni a remegést, ugyanis attól csak még inkább fáj a karom.

– Ne drámázz, kislány! A golyó csak súrolt – morogta. Az egyik kint álló férfi berontott a hangra. Jensen volt az. Nagy, lila folt éktelenkedett a szeme alatt, de mivel a saját gyötrelmem jobban lefoglalt, nem szenteltem neki nagyobb figyelmet. Rám meredt, majd a dokira.

– Mit művelt?

– Ebbe még nem hal bele – felelte a férfi, rá se nézve a társára. – Mássz az ágyra! – parancsolt rám újra.

– El kell látni a sebét! – ellenkezett Jensen.

– Ne szóljon bele a módszereimbe!

Levegő után kapkodtam, ahogy megpróbáltam megmozdítani a karom. Az ajkamba haraptam, hogy ne üvöltsek fel. Jensen ökölbe szorította a kezét, az arcáról tükröződött a nemtetszés, de végül nem mondott semmit. Nagy nehezen feltápászkodtam, Jensen mellém lépve segített, amíg az ágyhoz értem. Ahogy a doki megszorította a szíjakat a csuklómon és a lábamon, rájöttem, hogy a valóságban a rosszfiúk nem csak fenyegetőznek, hanem tényleg bántanak, ha úgy tartja kedvük.

Lex

Jensen az egész út alatt magyarázott. Miután beleegyeztem, hogy velük tartok, a személyisége gyökerestül megváltozott. Mintha már nem kellett volna fenntartania a „kemény és félelmetes vagyok” látszatát. A társa nem sokat beszélt. Rögtön ő lett számomra a szimpatikusabb.

– Egyébként nyugodtan elbúcsúzhattál volna a barátnődtől – nézett rám hirtelen a visszapillantó tükörből.

– Nem hiszem, hogy kérdeztem volna a véleményét – feleltem szárazon.

Ahogy az autó behajtott a már ismerős útra, majdnem felhorkantottam. *Hát persze, hogy egy olyan helyen leszünk, ami Lilre fog emlékeztetni!* Összeszorított fogakkal figyeltem a stéget, aztán pillantásom a

fára vándorolt. Újra magamon éreztem Lil ujjainak érintését. Elképzeltem, ahogy édes illata átjár. Szinte éreztem a nyelvemen mámorító ízét. Meredten bámultam magam elé egy ideig. Próbáltam kiverni a fejből ezeket a gondolatokat, mielőtt kiszálltam az autóból. Az érkezésünkre többen is az autóhoz siettek, azonban amint megjelent egy középkorú férfi, mind visszatértek a munkájukhoz. A fehér köpenyes a kezét nyújtotta felém, de csak mogorván odabiccentettem neki.

– Dr. Balic vagyok, de hívj csak Robertnek. Sok időt fogunk együtt tölteni.

Rögtön eldöntöttem, hogy nem fogom Robertnek hívni.

– A nevem Lex – feleltem tömören. Nem fárasztottam magam azzal, hogy az egész titulusomat kimondjam. Már amúgy sem számított. Ráadásul volt egy olyan érzésem, jobb, ha nem tudják, ki vagyok valójában.

– Bocs, doki. Szerelmi bánat, azért ilyen bosszús – vágott hátba Jensen nevetve. *Mi a baja ennek a fickónak? Halálvágya van?* Balic szemében villant valami az információ hallatán, de ezt leszámítva nem reagált.

– Ha még egyszer hozzám érsz, eltöröm a karodat – intéztem a szavaimat Jensen irányába, akinek egy kicsit halványodott a mosolya.

– Ha már ilyen jól kijöttök, akkor vezesd körbe, és mutasd meg Lexnek a szobáját – mondta Balic.

Szóval továbbra sem tudtam megszabadulni az idióta, vigyorgó baromtól. Jensen végigvezetett az egész létesítményen, miközben mindenkivel váltanunk kellett pár szót. Néhány helyre megtiltották, hogy bemenjek, amik azonnal felkeltették az érdeklődésemet. De a legérdekesebb a fémből készült hatalmas gyűrű volt, amit a tó közepén állították fel. Megtorpantam, mivel emlékeztetett egy kapura, ez pedig rossz érzéssel töltött el. Mire végre magamra hagytak, már több óra is eltelt.

A szoba, amit nekem szántak, hófehér volt, egy ágyon és komódon kívül semmi mást nem tartalmazott, majd észrevettem a sarokban elhelyezett kamerát is. Megfigyeltek. Kipakoltam a táskából a kevés ruhát, amit magammal hoztam. A varázskönyvet a párnám alá raktam, úgy helyezkedve, hogy a kamerán ebből semmi se látszódjon. A komódban találtam tiszta öltözéket, minden darab fehér színű volt. Eldöntöttem, hogy ezeket csak végső esetben fogom felvenni, amire másnap sor is került. Amíg az ebédlőben a személyzet többi tagjával elfogyasztottuk a reggelit, a magammal hozott holmik eltűntek. Egyedül a könyv maradt a helyén, de

biztos voltam benne, szándékosan hagyták ott. Nem áltattam magamat azzal, hogy ennyire jól elrejtettem. Valószínűleg kíváncsiak, mihez kezdek majd vele.

Délután Balic magához hivatott, ezért azonnal kérdőre vontam.

– A vizsgálatok alkalmával kényelmesebbek lesznek azok a ruhák, amiket odakészítettünk neked.

– És nem kellett volna szólniuk nekem?

– Nem tartottam fontosnak – mosolyodott el, amitől kirázott a hideg. Apámra emlékeztetett, de a doktor előtt nem kellett meghunyászkodnom.

– Vissza akarom kapni, ami az enyém! – követeltem. Lehet, csak ruhák, de mindet Liliasszal közösen vettük. Fontosak voltak számomra, emlékek fűztek hozzájuk. Nagyot sóhajtott.

– Meglátom, mit tehetek.

Egy szavát sem hittem el. A nap hátralévő részében mindenféle ostobaságokkal fárasztottak. Vér- és bőrmintákat vettek. Az állóképességemet tesztelték, miközben csöveket meg szkennereket szereltek rám. Minél több nap telt el, a tesztek annál intenzívebbé váltak. Mintha tudni akarták volna, mik a határait. Azonban nem bántam, mert így legalább kevesebb időm jutott bármin is gondolkodni. Befektettek egy koporsószerű szerkezetbe is, ahol mozdulatlanul kellett maradnom. Ezt megismételtük akkor is, amikor felvettem a másik alakomat, hogy így is felvételeket készíthessenek.

Az egyik napot azzal töltöttük, hogy kérdésekkel bombáztak. Mindent tudni akartak Atlantiszról. Azonban míg Lilt a pusztán kíváncsiság hajtotta, az ő kérdéseik egészen másra irányultak. Fegyverek, a katonáink létszáma. Ezekre a kérdésekre nem válaszoltam, ami Balicnak nem tetszett. Ha valamire nem feleltem vagy nem olyan választ adtam, ami tetszett neki, a következő tesztek mindig kellemetlenek voltak. A kutatóegység területén belül szabadon mozoghattam. Megadták számomra ezt a látszólagos engedélyt. Nem próbáltam meg elhagyni a helyet, de úgy gondoltam, ahhoz már volna egy-két szavuk.

Legtöbbször inkább azért sétálgattam, hogy megszabaduljak Jentsentől. Folyton rajtam lógott és az ostobaságaival fárasztott. A kislánya fotóit pedig már vagy ezerszer végigmutogatta nekem. Az zavart a leginkább benne, hogy mindig szóba hozta Lilt. Nem volt ez másként aznap délután sem, amikor az ebédlőben talált meg. Szokásomhoz híven egyedül ültem az egyik asztalnál. A többi emberrel ellentétben, akik a csípős

személyiségem miatt inkább kerültek, Jensen éppen ellenkezőleg viselkedett. Újra belekezdett a faggatózásba.

– Miért érdekel ez ennyire? – kérdeztem mérgesen.

– Amióta itt vagy, vacakul festesz, és a lány sincs jobban.

Elkerekedett a szemem. Nem tetszett, amit mondott, ugyanis ez csakis egyet jelenthetett.

– Megfigyelitek őt? – vontam kérdőre, mire aprót bólintott. – Miért?

– Nem igazán tudom az okát – vont vállat, ahogy beleharapott a kezében tartott almába.

Jensen sosem gondolta túl a dolgokat. Szimplán csak megtette, amit a főnökei kértek. Nem rossz ember, de egy kissé naiv.

– De ne tereld a témát! Szeretitek egymást, nem?

Az előttem heverő tálcára néztem. Semmit sem akartam neki mondani, de a szavak kibuktak belőlem.

– Nem érdelem meg, hogy szeressen.

– Haver, a nők már csak ilyenek. Nem érdekelnék meg, mégis szeretnek. Ezért olyan nagyszerűek – mondta.

– Megbántottam – ráztam meg a fejem. – Amúgy is jobb ez így.

– Kinek? Mert nektek biztos nem.

Felemeltem a tálcámat, és inkább otthagytam a férfit. Nem kellett, hogy az orrom alá dörgölje a hibáimat. Magam is jól értettem ehhez.

Éjszaka nem jött álom a szememre. Ilyenkor legtöbbször a varázskönyvet lapozgattam, amit furcsa módon továbbra sem vettek el. Ezúttal azonban inkább sétálni indultam. A személyzet már hozzászokott, hogy ilyenkor állandóan csatangolok, ezért senkinek nem szúrt szemet, ahogy mászkálgattam. Csakhogy ezúttal beosontam egy részlegre, ahova nem lett volna szabad. Követtem az egyik nőt, aki annyira sietett, hogy észre sem vett engem. Ez a részleg egészen máshogy nézett ki, mint ahol eddig jártam. Több lezárt szobát is találtam. Akadtak helyiségek, amik úgy néztek ki, mintha műtétet végeztek volna benne. Az egyik helyiség leginkább egy boncteremre hasonlított.

A fémasztalokon élettelen testek heverték, mindegyikük felvágva. Felkavarodott a gyomrom. *Kik lehetnek?* Oldalra pillantva megláttam egy ismerős arcot. Egy pillanatra ledermedtem. Sellőalakban volt. Ha ebben a formánkban halunk meg, akkor nem változunk vissza az emberi alakunkba. A katona volt, aki segített nekem. Nem sokat tudtam róla, mégis elöntött a

gyász érzése. Erről valamelyest én tehettem. Azt akarta, hogy az együttműködéséért cserébe az emberek világába küldjem, de nem árulta el az okát. Most pedig egy hideg fémasztalon feküdt, élettelenül.

Vajon mindenki más is atlantiszi? Megráztam a fejem. Nem hittem, hogy tisztavérű atlantisziak, a katonát kivéve. Az átjáró használatát szigorúan vették, és csak a királyi család tudta megnyitni. Igaz, hogy én megszegtem a szabályokat, de ez nem olyasmi, ami jellemző volt. Leszármazottak lehettek a régi időkből, ami azt jelentette, szinte teljesen emberek. Mégis így jártak.

Hátrálni kezdtem. Nem állt szándékomban valamelyik asztalon végezni. Meg kellett szöknöm. *Lil is veszélyben lehet.* Ezért figyelték meg, hogy legyen valami, amivel kordában tarthatnak. Visszasiettem a szobába, mielőtt valakinek feltűnt volna, merre jártam. Gondolkoznom kellett. Leültem az ágyra, majd idegesen tördeltem az ujjaimat, ahogy a kamera felé pillantottam. Előhúztam a könyvet, és fellapoztam. Mély levegőt vettem, majd fogtam magam, és az ágy alá másztam. Szerencsére könnyedén elfértem, és a lepedő is lelógott annyira, hogy semmi se látszódjon abból, amit csinálok. A legtöbb könyvben szereplő, komoly ígézethez sok hozzávaló kellett, ennél csak vér. Az egyik kiálló csavarral könnyedén felsértettem a csuklómat. Tudtam, nincs sok időm. Ha hamarosan nem mászom elő, gyanakodni kezdnek.

– Működj már! – morogtam, amikor a harmadik kántálás után sem történt semmi.

Ekkor végre sikerült, így fellélegeztem. Megjelent a hasonmásom, éppen ahogy kellett. Úgy festett, mintha tükörbe néztem volna. Csak egy illúzió volt, de annak nagyon is tökéletes. Addig nem tűnt el, amíg egy élő személy hozzá nem ért, és azt tette, amire utasítottam. Bemászott az ágyba, én pedig lent maradtam, várva a megfelelő alkalmat.

Reggel elkísérték a hasonmást a szokásos vizsgálatokra, így én is előjöttem. Mindenem fájt attól, hogy az egész éjszakát a padlón töltöttem. Nem foglalkoztam vele, sietnem kellett. A könyvet a hónom alá csapva rohantam végig a folyosón. Kilépve a szabadba fellélegeztem, habár még messze nem ért véget a menekülésem ennyivel. Kicseleztem az öröket, és már majdnem eljutottam az egyik kocsihoz, amikor egy hang megállított.

– Neked nem az egyik vizsgálaton kéne lenned?

– Jensen! – fordultam hátra. Felvonta az egyik szemöldökét.

– Mit akarsz azzal a dzsippel?

– Ellopom – jelentettem ki.
– Azt látom – vigyorodott el. – Tudsz egyáltalán vezetni?
– Majd rájövök – vágtam rá.
– Aha – bólogatott. Elkezdtem rángatni az ajtót, de nem nyílt. Jenesen röhögni kezdett mögöttem. – Be van zárva.

Mérgesen sóhajtottam fel, ahogy a kezében lengedező kulcsra néztem.

– Add ide!

– Ezért ki is rúghatnak – rázta a fejét.

– Majd azt mondom, hogy bántottalak. Habár jobban belegondolva, ha nem adod oda, tényleg bántani foglak.

Jensen az állát dörzsölte, majd megrázta a fejét.

– Mi történt?

– Mondjuk úgy, hogy a főnökeid nem valami kedvesek a fajtámmal.

A szemembe nézett. Elhúzta a száját. Erre aztán semmi időm sem volt. Épp előre akartam lépni, amikor felém hajította a kulcsokat.

– Mázlid, hogy a lánynomnak a Kis hableány a kedvence, és megölne, ha megtudná, hogy nem segítettem egy sellőnek. De tényleg meg kéne ütnöd, mert ez így nem hiteles.

Egy pillanatig döbbenet néztem. Hitetlenkedve vettem tudomásul, hogy egy négyéves ízlése ment meg. Jensen már annyi sztorit mesélt Noráról, de eddig sosem említette a sellőimádatát. Pedig még azt is tudtam, hogy a kislány mikor lett szobatiszta. Komoran meredtem Jensenre. Ha másért nem is, az unalmas sztorijai miatt, amikkel állandóan az agyamra ment, megérdemelte a jobb horgot. Meglendítettem a karomat, és behúztam neki egyet.

– Au! Kicsit lehettél volna finomabb is – zsörtölődött, aztán leült a földre, végül elfeküdt úgy téve, mintha kiütöttem volna.

Még be sem szálltam az autóba, fegyveresek léptek ki a főépületből, Balickal az élükön. Gyorsan magamra zártam az ajtót. Próbáltam felidézni mit csinált Lil, amikor elindította a kocsit. Néhány alaplalappal tisztában voltam, ugyanis megkérdeztem erről Liliast. Tudtam például, hogy van a gáz és a fék, de ezenkívül nem sok mást. Az első próbálkozásomra nem történt semmi. Ráadásul ez a gép teljesen máshogy festett, mint a szökeség kocsija. Egyre közeledtek, úgyhogy újra próbálkoztam, és ezúttal végre meghallottam az ismerős hangot. Rányomtam az egyik pedálra, mire a kocs nagyot ugrott előre, aztán megállt. A következő próbálkozásra meghallottam az ismerős bűgő hangot. Elindultam. Lejjebb hajoltam, ahogy

a hátsó üveg szinte felrobbant a felém száguldó lövedékektől. A kijárat irányába fordítottam a járművet, és úgy tapostam a gázba, ahogy csak tudtam. Páran sorfalat álltak, hogy ezzel állítsanak meg, de nem lassítottam. Az emberek még időben elugrottak, mielőtt átszakítottam a kaput.

20. fejezet

Lex

Megállni sem volt könnyebb, mint elindulni. Az út közepén hagytam a kocsit, ugyanis miután balesetet okoztam, amiben szerencsére senki sem sérült meg, jobbnak láttam gyalog folytatni az utat. A ház elé érve észrevettem Gabrielt, aki a környéket pásztázta. Valószínűleg már figyelmeztették, hogy megszöktem. A csupa fehér cuccban nehéz volt

beolvadnom a környezetbe, de eljutottam a szomszéd kerítéséig, ahol könnyedén bemásztam. Matilda kitörő örömmel fogadott.

– Lex, drága, hát te? – kérdezte Mrs. North, aki épp a kertben üldögélt egy könyv társaságában. – Biztos nem hallottam, hogy kopogtál, ugye? Tudod, már nem a régi a hallásom.

– Tenne nekem egy szívességet? – fogtam bele azonnal.

– Még szép – csillant fel a szeme.

– Odakint van egy férfi. Nem környékbeli. Lekötné a figyelmét?

Az idős asszony feltúrta mindkét ingujját.

– Kedveském, a férfiak lekötése a specialitásom. Bízd csak ide.

Semmi magyarázatot nem várt tőlem, már el is indult. Az ablakból figyeltem, ahogy beszédbe elegyedik Gabriellel, aki próbálta hárítani a közeledését. Természetesen sikertelenül. Mrs. North nagyon rámenős tudott lenni, ha akart. Gyorsan átsiettem a másik házhoz, és bedörömböltem. Óráknak tűnt, mire végre kinyitották. Kyle nézett rám elkerekedett szemmel, de nem volt időnk a szájatásra. Benyomakodtam mellette, aztán becsuktam az ajtót. Jack felugrott a kanapéról, mondott valamit, de meg se hallottam. Minden egyes szobába benéztem, Lilt keresve.

– Hol van? – néztem rájuk elgyötörten.

– A tóhoz ment, hogy hazahozzon.

– Mi? Ne! – túrtam a hajamba. – Hívd fel! Állítsd meg!

Kyle nem tétovázott, azonnal tárcsázta Lilt.

– Kinyomott – rázta meg a fejét. Újra megpróbálta, de ezúttal sem vette fel.

– Francba! – szitkozódtam. Lerogytam a kanapéra.

Kyle és Jack egymás szavába vágva kezdtek beszélni, de nem bírtam figyelni. Csak arra tudtam gondolni, hogy náluk van Lil. Azok a kegyetlen emberek bánthatják őt, én pedig nem voltam mellette. Ki kellett szabadítanom, de egyedül képtelenségnek tűnt. Biztosan számítottak rám. Most már azzal is tisztában voltak, hogy van néhány trükk a tarsolyomban. Ezt át kellett gondolnom. A kezemben szorongatott könyvre pillantottam. Felnyögtem. Nagyon nem vágytam erre, de le kellett küzdenem a büszkeségemet Lil kedvéért.

– Van egy ötletem, de kell hozzá néhány dolog – jelentettem ki.

Sóval kört rajzoltam a padlóra. Épphogy elég lett. Egy kicsi fűszersóval is ki kellett egészítenünk, amiről csak remélhettem, hogy

megfelelő lesz. Középre helyeztem a gyertyákat és a tál vizet. A kör közepébe raktam a Szofitól kapott levelet. A leírás szerint egy személyes tárgyra volt szükségünk attól, akivel kapcsolatba akartunk lépni, de ilyennel nem rendelkeztem, úgyhogy reménykedtem benne, ennyi elég lesz. A kezemet a tál felé emelve elismételtem a könyvbe írt szavakat. Bár minden ajtó és ablak csukva volt, mégis szél járta át a szobát. A két férfi megilletődötten lépett egyet hátra. Most először láttak ilyesmit, így meg is értettem. A folyadék felemelkedett a tálból, majd tekeregni kezdett, akár egy kígyó. Végül gömbformát öltött, miközben a magasba lebegett. Felálltam, így egyszintbe került a fejemmel. A belseje folyamatosan örvénylett, mintha füst gomolygott volna benne. Jack kinyújtotta a kezét, hogy hozzá érjen, de rápirítottam.

– Ne piszkáld!

– Lex? – hallottam az ismerős hangot, mire rögtön elhúztam a számat. Örültem, hogy a varázslat működött, de csak most tudatosult bennem igazán, hogy beszélnem kell velük. A gömb belseje kitisztult, feltűnt előttem az arcuk. – Tényleg te vagy az – vigyorgott a lány. Legalább egyikünknek jó kedve volt.

– Mit akarsz? – mászott a képbe az unokatestvérem is. Ő sem tűnt boldogabbnak a viszontlátástól, mint én. – Egyáltalán mi ez?

– Nincs időm elmagyarázni, mi ez.

– Ez nem az a lány, aki benne volt a hírekben? – kérdezte Kyle halkán, de nem is igazán tőlem, inkább Jacktól.

– Nekem meg nincs időm veled beszélgetni – mondta mogorván Echinoderm.

– Légy kedvesebb – szólt közbe Szofi.

– Egy szavukat sem értem – motyogta Jack. – Mit mondanak?

– Egyelőre semmi fontosat – válaszoltam, aztán mély lélegeztet vettem. – Szükségem van a segítségedre, Echinoderm.

Felnevetett, mire Szofi oldalba könyökölte. Nem is vártam más reakciót.

– Segítsek? – kérdezte hitetlenkedve.

– Elhiheted, nem magam miatt kérem. Inkább leharapnám a saját nyelvem – morogtam.

– Azt szívesen végignézném – gúnyolódott. Kifújtam az eddig benntartott lélegzetemet. El sem tudtam hinni, hogy ki fogom mondani...

– Kérlek! – nyögtem ki nagy nehézségek árán. Echinoderm meglepődve nézett rám, az arca kicsit megenyhült, de még mindig

makacsul keresztbe fonta a karját.

– Én is könyörögtem neked, Lex – rázta meg a fejét.

Ökölbe szorultak az ujjaim. Igaza volt. Nem érdekelt, mit mondott, mennyire kérlelt, akkor is elválasztottam őt Szofitól. Azok után, amit Lil iránt érzek, már tudtam, milyen lehetett ez neki.

– Miattam került ebbe a helyzetbe, mert segített nekem. Nem hagyhatom, hogy baja essen. Én... – megakadtam. – Liliás olyan nekem, mint neked Szofi – vallottam be halkán. – Nincs okotok segíteni, de ő semmiről sem tehet.

Egymásra néztek. Némán társalogtak, amiből semmit sem tudtam kikövetkeztetni. Az volt az egészben a legrosszabb, hogy már pusztán rájuk nézni is fájt. Arra emlékeztetett, ki hiányzik mellőlem.

– Ne csináld már, Derm – mosolyodott el Szofi, ahogy közelebb bújott hozzá. – Tudom, hogy segíteni akarsz.

– Legalább valaki tudja – dünnyögte az orra alatt. – Tegyük fel, hogy segíték. Azonban nincs rá garancia, hogy az örvény ott dob ki, ahol ti vagytok. Ezzel neked is tisztában kell lenned – nézett rám mogorván. Bólintottam. Ennek az esélye sajnos fennállt, de muszáj volt ennyi kockázatot bevállalnom. Végül nagyot sóhajtott. – Rendben, de ne kelljen megbánnom.

Megkönnyebbülten fellelegeztem, majd gyorsan elmagyaráztam nekik, honnan fogják megismerni a szigetet, és lehetőleg hol találkozzunk.

– Éljen! Akkor megyünk a Földre – csapta össze a tenyerét Szofi.

– Én megyek a Földre – mutatott magára Echinoderm.

– Meg én! – hallatszott egy újabb hang. Antedon jelent meg, amin mindannyian meglepődünk.

– Te meg mióta vagy itt? – vont a fel egyik szemöldökét Echinoderm.

– Elég régóta ahhoz, hogy tudjam, mire készültök, és támogassam azt.

– Neked nem inkább lebeszélned kéne? – fordult felé az öccse.

– Nem vagyok jó az érvelésben – nevetett Antedon.

– Íme, Kristály következő királya – morogta az orra alatt Echinoderm.

– A lényeg az – vágott közbe Szofi –, hogy én is megyek! Nem fogsz itthon hagyni, mint valami tehetetlen királykisasszonyt.

Ahogy ezt kimondta, a gömb egyszerűen felrobbant, mindent beterítve vízzel. Mind a hárman döbbenten néztünk a hült helyére. Rövid ideig némán álltunk, aztán Jack elismerően füttyentett.

– Elég jó ez a varázslósdí.

– A partra kell mennünk – fordultam feléjük.

Türelmesnek kellett lennem. Végére is ott volt az időeltolódás, de mégis kínzó lassúsággal teltek a percek. Azt sem tudtam, vajon végül itt kötnek-e ki.

Kyle és Jack sem néztek ki jobban nálam. Látszott rajtuk, mennyire aggódtak. Szerettem volna megígérni nekik, hogy minden rendben lesz, de nem jöttek ki szavak a számon. Magam sem tudtam, mi fog történni. Talán mindenkit csak veszélybe sodrok. Hunyorogva léptem közelebb a vízhez. Feltámadt a szél. Már amúgy is be volt borulva, de az ég még inkább elsötétedett. A szürke gomolyfelhők úgy kavarogtak, akár egy tölcsér. Megjöttek.

Szofi lépett ki elsőként a partra. A hajából kicsavarta a vizet, aztán fázósan átölelte magát a karjával. Szorosan mögötte megjelent Echinoderm és Antedon, de ők nem jöttek ki teljesen a vízből. Bár nálunk, Atlantiszon a meztelenséget eléggé szabadon kezeltük, most tiszteletben tartották a földi szokásokat.

– Itt vannak a ruhák – léptem oda, átnyújtva a táskát köszönés helyett. Szofi a nyakamba ugrott, ami annyira meglepett, hogy a hátizsák azonnal a földre hullott.

– Annyira büszke vagyok rád – mondta, ahogy megszorongatott. Meg kellett hagyni, volt benne erő. – Néha rád néztünk az örvényen keresztül.

– Ugye tudsz róla, hogy most csurom víz lettem? – kérdeztem, ahelyett, hogy reagáltam volna.

Zavarba hozott, amit nem igazán tudtam hova tenni. Igaz, hogy eltelt pár hónap, de utoljára még nem voltam a kedvencei között. Az meg végképp nem tetszett, hogy akármikor kémkedhettek utánam. Ki tudja, miket láttak... Elhúzódott és vállon vágott, aztán a szemét forgatta. Nem tudtam visszafogni egy apró mosolyt. Sokat bosszantottam, és meg kell hagyni, kicsit talán hiányzott a vele való kötekedés. Miután mindenki felöltözött, a vihar is kezdett egy kicsit alább hagyni. Figyeltem, ahogy Szofi beszélgetésbe elegyedik Kyle-lal, miután Echinoderm az ereje segítségével elhárította a nyelvi akadályokat. Közben Antedon lépett mellém, a tekintete komolyságot tükrözött.

– Jól vagy?

– Majd jól leszek, ha kiszabadítottuk – bólintottam.

– Megleptél – mosolyodott el.

– Gondolom, mindenkit – vontam meg a vállam.

– Lex, nem tudom, mit hiszel, de mi nem gyűlölünk. A családuk része vagy.

Egy pillanatra lehunytam a szemem. Kiűztem apám szavait az elmémből. „*Tudod nagyon jól, valójában nem szeretnek. Csak manipulálni akarnak. Jobb lesz, ha nem jársz át annyira gyakran, mert megrontják az elmédet.*” Nem volt igaza. Sosem volt, mégis sokáig elhittem neki.

– Echinodermnek nem vagyok a kedvence – vágtam vissza.

– Mégis eljött segíteni – veregetett vállon az idősebb unokatestvérem, és a többiek felé vette az irányt.

Lilias

– Szerintem még be sem mutatkoztam. Dr. Robert Balic vagyok.

– Általában az emberek az előtt szoktak bemutatkozni nekem, hogy rám lőnek, és nem utána – dűnnyögtem.

Volt képe nevetni, pedig nem viccnek szántam. Fájt a karom, még mindig folyt belőle a vér. Tuti össze kellett volna varrni vagy legalább bekötözni, de a férfit nem érdekelte. Úgy nézegette a monitorjait, mintha azokon kívül semmi más nem számítana. Jensen hátrébb húzódott, de nem hagyta el a szobát.

– A szervezetünk már hosszú évek óta működik. Nem először léptünk kapcsolatba atlantiszival. Bár tény, hogy nem gyakran látogatnak a világunkba. Az én célom elsődlegesen az, hogy a testüket tanulmányozzam. Szinte minden betegségre immunisak, ezerszer strapabíróbbak nálunk. A világuk még ennél is többet rejt. Mesélt róla a barátod, hogy az ottaniak lassabban öregednek? Ha valahogy megszerezhetnénk mindezt...

– Szóval maga ilyen megalomániás. Nem gáz, mindenkinek kell egy hobbi – gúnyolódtam. Be kellett volna fognom. A doktor egyetlen pillantásra sem méltatott.

Lexnek valahogy sikerült megszökni, ami azt jelentette, bármilyen nagy biztonsági intézkedéseik is vannak, nem lehetetlen kijutni. Bár talán őt nem

tartották megkötözve, ami megkönnyítette a helyzetét.

– Jensen, segítsen az evakuálásban! Itt már nincs dolga – utasított a férfit, aki egy ideig tipródott, de Dr. Balic bosszús pillantását látva távozott.

Az, hogy kiürítették a helyet, biztosan jelentett valamit, de én nem szándékoztam megvárni, mi lesz ennek a vége. A doktor ciccegeve gépelt. Jobbra-balra pillantottam, hátha találok valamit, amivel kiszabadíthatom magam, de semmi. Az ajkamba harapva bámultam a plafont. Minden akciófilmes emlékemet előhalásztam annak érdekében, hogy megoldást találjak. A főszereplők általában lenyomnak valami frappáns szöveget, amivel elterelik a főgonosz figyelmét, aztán ninjákat megszégyenítő módon mindenkit lekaratéznek, miután valahogy kibújtak a béklyóikból. *A kérdésem az lenne, külön járnak valami Houdini-képzésre?* Az emberek felbosszantása viszont nekem is ment.

– Gondolom, nem véletlenül evakuálnak. Félnek Lextől?

– Az összes atlantiszi veszélyes.

– Hát... Ha bezárják őket, és kísérletezni kezdenek rajtuk, akkor már ne is haragudjon, de nem csodálkozom, hogy berágnak – válaszoltam.

Dr. Balic nem felelt. Felpillantott az egyik magasra elhelyezett monitorjára, amin hullámok futottak végig. A zsebéből kivette a mobilját, rajta vörös fényel villogott valami. Hamarosan recsegni kezdett az asztal szélére rakott rádió. Valaki a doki nevét ismételte, végül hozzátette, lila kód.

– Mi az a lila kód? – néztem az orvosra.

Dr. Balic összepréselte az ajkát. Nem felelt, helyette mellém lépett, mire értetlenül néztem rá. Az amúgy is tönkrement pulcsimat még inkább elrontotta. Leszakította az ujját, amit belepett a vérem. A szétszakított darabot a köpenye zsebébe süllyesztette, mielőtt magamra hagyott. Hogy a francba tudta ilyen könnyen elszakítani? Miféle silány anyagból készült ez a vacak? Igen, tudom, hogy ennél nagyobb problémáim is voltak...

A lábamat szerencsére nem kötözték meg, de pont nem ért le a földre. Mindenesetre valami idióta pózba tekeregve kinyújtottam, és az asztaltól elrugaszkodva taszítottam egyet magamon. Az ágy felborult, amivel semmit nem értem el azon kívül, hogy még jobban lesérültem. Éreztem a vér fémes ízét a számban. A fejem is beleremegett az esésbe, de ahogy kezdett kitisztulni a látóterem, rájöttem, hogy minden remeg. Egyre erősebben rázkódott az asztal. Az egyik gép a földre zuhant.

Oldalra fordítottam a fejem, ahol az ajtóban megjelent Jensen, aki ingatag lábakon állt. Mellém rogyott, aztán előhúzott egy bicskát, amivel elvágta a szíjakat. Valószínűleg azt hitte, a földrengés miatt borultam fel, nekem pedig eszem ágában sem volt ezt cáfolni. Segített leemelni rólam az ágyat, aztán megtartott, amíg felálltam. Az épület még mindig remegett. A plafonról lelógó ledlámpa éppen az orrunk előtt zuhant le.

– Mi folyik itt? – néztem a férfira.

– Egyesek nem viselik jól a távkapcsolatokat.

Meg akartam kérdezni, hogy ezt Lex csinálja-e, de újabb lámpa zúgott le a magasból. Jensen kifelé terelt. A folyosókat vörös fények villogása töltötte be. Nekünk ütközve elrohant egy apró termetű férfi, mappákat szorítva a mellkasához. Nagyot sikkantva ugrottam félre, amikor az egyik fordulónál Jensenre vetődött egy alak. Dulakodni kezdtek, én pedig a falhoz szorulva, tehetetlenül néztem. Megismertem a másik fickót, Gabrielt, aki elvileg Jensen társa. Úgy tűnt, a nézeteik nagyon nem egyeztek.

Előkerült egy fegyver, mire megfagyott az ereimben a vér. Jensen egy ügyes mozdulattal kiütötte a másik kezéből a pisztolyt, ami nem messze tőlem ért földet. Négykézláb indultam az irányába, de a földrengés miatt egyre távolabb került tőlem, miközben a plafonról lámpák és vezetékek hullottak alá. Hátrapillantottam. A két férfi felkelt a földről. Végre sikerült megfognom a fegyvert. Ellenőriztem a tárat. Megkapaszzkodva felegyenesedtem. Mindkét kezemet előre tartottam, ami a fájós vállam miatt nem volt egyszerű. Céloztam, majd kibiztosítottam a fegyvert, aztán meghúztam a ravaszt. A két férfi feje felett a fűrődött a falba a lövedék. Mindketten összerezzenek, én magam is. A pisztoly hangja fülsüketítő volt, a visszalökés pedig fájdalmas.

– Tűnjön el! – sziszegtem Gabrielnek. Egy percig tétovázott, de aztán nagyot nyelve hátrálni kezdett. Amint eltűnt, Jensen vigyorogva fordult felém.

– Szép volt. Hol tanultál löni?

– Az túlzás, hogy tanultam – fújtam ki az eddig benntartott lélegzetem, majd visszaadtam Jensennek az ezüstsínű fegyvert, amit elrakott. Egyetlen egyszer lőttem, amikor Kyle elvitt élménylövészetre. Sosem hittem, hogy valaha hasznos lesz az ott szerzett tudás.

– Ha erre egyenesen méész, aztán a végén elfordulsz jobbra, akkor kint leszel – mutatott az egyik folyosó irányába. Ijedten néztem rá.

– Maga nem jön?

– Még dolgom van – rázta a fejét, aztán el is indult a másik irányba. Mély lélegzetet vettem, aztán futni kezdtem.

Odakint hatalmas káosz fogadott. A föld még mindig rángatózott, sőt egy hatalmas repedés futott keresztül a talpam alatt. Sikítva ugrottam hátrébb. A köpenyesek és a katonák fel-alá rohangáltak. Egy ember nekem ütközött, amitől elvesztettem az egyensúlyomat. Egy helikopter abban a percben emelkedett a magasba, nagy szelet kavarva. Reflexszerűen feltartottam a kezem a szálló por ellen, mire belenyilallt a fájdalom. A rengés abbamaradt. Megkönnyebbülten fújtam ki a levegőt.

Ahogy kinyitottam a szemem, az első dolog, amit észrevettem, ő volt. Fehér ruhája csupa kosz, de még így is szinte virított az embertömeg közepén a tűzvörös hajának hála. Senki sem foglalkozott vele, mindenkit lekötött a menekülés.

– Lex! – próbáltam túlkiabálni a hangzavart.

Nem hallott meg. Képtelenség volt, de abban a percben megfordult, mintha egy harmadik érzéke lenne, ami csakis rám hangolódott. Ugyanabban a pillanatban éreztem meg az oldalamba fúródó csövet.

– Velem jössz! – sziszegte a fülembe Dr. Balic, maga után ráncigálva. Lex elindult felém, de a doktor utasítására az útját állták.

A férfi a fák közé vonszolt, és amint elég távol kerültünk a létesítménytől, maga elé terelt. Botladozva haladtam a sűrű aljnövényzetben, egészen addig, amíg a szirthez értünk. Ismertem a helyet, ugyanis sok extrém sportoló járt ide. Sosem értettem, miért vonzó valakinek több méter magasból a mélybe ugrani, miközben a hullámok vadul csapkodják a sziklákat. Megtorpantam, mire Dr. Balic rám mordult, hogy haladjak tovább. Egészen a meredek magaslat széléig kellett araszolnom. A szédülés nagy erővel tört rám. A vállam felett hátrapillantva láttam, hogy valami kapcsolót nyomkodott a kezében.

– Vízbe fojtja magát? Támogatom az ötletet – szólaltam meg tettetett kedvességgel.

– Te fogsz megmártózni, ha a barátod nem teszi azt, amit mondok.

– Ha megöl, akkor aztán biztosan engedelmeskedni fog.

– Hallgass! – dörrent rám.

Tovább szerettem volna feszíteni a húrt, azonban elhallgattam, amint megláttam, ki közeledik. Sajnos a doktor figyelmét sem kerülte el, hogy társaságunk lett. Maga elé rántott, a fejemnek szegezve a pisztolyt. Lex kilépett a fák közül. Az, hogy újra láttam, felülírta bennem az eddig érzett

félelmet. Tombolt benne a visszatartott harag. A kezén a bütykök egészen elfehéredtek, ahogy ökölbe zárta ujjait. Félelmetesen festett, de én nem rettegettem. A szívem úgy kalapált a mellkasomban, akár egy megvadult kismadár. Eljött értem. A jelenléte akkora hatással volt rám, hogy még gondolkodni sem tudtam. A szemembe nézett, és egyetlen pillanatig mindent láttam a tekintetében. Némán, szavak nélkül is biztos voltam benne, mit akarna mondani. Ezúttal nem rejtette el az érzéseit.

Kyle és Jack is vele jöttek. A nagybátyám ijedten nézett a pisztolyra. Sírnival tudtam volna az örömtől, hogy látom őket. Annyira elvetemült mind a kettő. Nem érdekelte őket, mekkora a veszély, akkor is eljöttek.

Nem számítottam másokra, de még hárman csatlakoztak a csapathoz. Ha épp nem lettem volna életveszélyben, valószínűleg izgatott ugrándozásba kezdtem volna. Úgy éreztem, mintha hírességeket látnék. Szofiról és Echinodermről megannyi képet láttam már, cikkek sokaságát bújtam át a neten, de a másik férfit is felismertem Lex történeteiből, és mert annyira hasonlított a testvére. Echinoderm előrenyújtotta a kezét, majd szinte azonnal ráncba szaladt a szemöldöke. Dr. Balic felnevetett mögöttem.

– A trükkjeitek most nem működnek, hála ennek – rázta meg a bal kezében lévő szerkezetet, amivel útközben babrált.

Lex

Elmagyaráztam, mekkora túlerővel fogunk szembenézni, mire pár hitetlenkedő arcot kaptam válaszul.

– Szóval hatan leszünk egy tucat ember ellen? – ráncolta a homlokát Echinoderm.

Az oldalára erősített kardot kezdte piszkálgatni, ebből tudtam, hogy ideges. Az unokatestvérem mindig is kedvelte a háborús, stratégiai feladványokat. Nem véletlenül állt a Kristály királyság hadseregének élén. Nem a hercegi mivolta miatt került magas pozícióba. De ennyire minimális csapattal dolgozni, még hozzá úgy, hogy az erőviszonyok is rémesek... Ez neki sem tetszett.

– Talán heten – jelentettem ki. – Jensen lehet, hogy a mi oldalunkon van.

– Ilyesmire nem igazán alapozhatunk – rázta meg fejét. – Ráadásul még csak a meglepetés ereje sincs mellettünk, hiszen számítanak ránk. Nem fogok hazudni, elég rosszul állunk.

– Rám számítanak – mutattam a mellkasomra. Echinoderm megdörgölte az állát, majd elmerengve nézett rám.

– Igazad van. Te leszel a csali – mosolyodott el szélesen. – Foglald le őket, míg mi behatolunk.

– És mégis hogyan?

– Mit tudom én? Rögtönözz! Táncolj, azzal biztos megleped őket – vonogatta a szemöldökét. Az ötlet jobban lázba hozta, mint az indokolt volt. Szofi a szemét forgatta. – Amíg veled foglalkoznak, Antedon, Kyle és Jack átkutatják a keleti részt. Szofi és én a nyugatit. Ha valakivel találkozunk, aki ellenséges, azt semlegesítjük. Amint Liliás biztonságban van, már nem kell finomkodnunk.

– Áh, hogy ez a finomkodó terv – füttyentett Jack.

– Igazából azt is csinálhatnánk, hogy az egész épületet darabjaira kapjuk a mágiánkkal – vont a vállát Echinoderm.

– Biztos jó ötlet ez? – szólt közbe Kyle is.

– Nem, ez egy borzalmas ötlet – jelentette ki a fiatalabb unokatestvérem. – De néha a borzalmas dolgokból valami jó sül ki.

– Remek. Ettől aztán sokkal jobban érzem magam – nyelt nagyot Kyle, elfordítva a tekintetét.

Újra átbeszéltünk mindent. Nagyjából elmondtam mindenkinek, amit tudtam, ahogy azt is felvázoltam, mit hol találnak. Lerajzoltam nekik egy vázlatos tervrajzot az épületekről. Megjelöltem azokat a részeket, ahol szerintem Lil lehetett.

Kyle elővette a hátizsákjából a fülesek, és mindenkinek adott egyet. Szofi azonnal a fülébe rakta, számára nem volt idegen az emberek technológiája. Az unokatestvéreim kétkedően nézték az apró szerkezetet. Azelőtt még nem láttak hasonlót. Mikor Lil először adta a kezembe, én is hasonló arcot vághattam.

– Ezzel fogunk beszélni egymással – magyarázta Szofi, megkocogtatva a fekete anyagot.

– Olyan, mint valami fura pióca, ami a füledre cuppant – borzongott meg Antedon, de végül maga is berakta a szerkezetet. Miután csináltunk egy próbát, a hajamat úgy rendeztem, hogy takarja az eszközt.

– Minél többet csalogass ki, és húzd az időt, amíg tudod – utasított Echinoderm, mielőtt elindultam. – Szólunk, ha megtaláltuk.

A kapuhoz közeledve megmozgattam a vállam. A többiek biztos távolságból vártak, hogy behatolhassanak. Idegesen haladtam előre. Hamarosan az örök észrevettek, és azonnal rám szegezték a fegyvereket. Biztos távolságban megálltam, azonban nem adtam meg nekik azt az elégtételt, hogy feltartom a kezem.

– Beszélni akarok Balickal – szóltam, mire az egyik fegyveres ruhájára erősített rádiójába beszélt. Nem hallottam, mit mond, ahogy azt sem, milyen választ kapott.

– Kövess!

Elutasítón ráztam a fejem.

– Azt akarom, hogy ő jöjjön ide.

– Durván húsz fő indult a kapu felé. Légy óvatos! Bemegyünk – hallottam a fülesen keresztül, amire nem reagáltam.

Minél többen jönnek ki, annál jobb. Apró mosoly húzódott a számra, de gyorsan rendeztem az arcvonásaim. Az előttem álló csapatra koncentráltam. Balic is az érkezők között volt, majd ahogy elem lépett, körbemutatott. Az egyenruhások mindenhol ott voltak.

– Nos, a túlerő egyértelmű. Azt hittem, ennél azért okosabb leszel. Annyira öntelt. Meg sem fordult a fejében, hogy ez csapda lehet.

– Engedje el Lilt! – mondtam. Nevetett.

– Miért hiszed, hogy alkudozhatsz?

– Ez nem alku tárgya – jelentettem ki. – Csak megadom a lehetőséget arra, hogy jó döntést hozzon.

Felhorkantott. Közben Antedon jelezte, hogy bent vannak, ahogy Echinoderm is. Továbbra is szóval kellett tartanom a férfit.

– Elmondom, mi lesz. Velünk jössz, és a kis barátnőd is marad, mert úgy tűnik, vele kordában tarthatunk. Ráadásul néhány kísérletnél ő is hasznos lehet. Talán valamelyiket még élvezni is fogjátok – mosolyodott el. A kezem ökölbe szorult a dühtől.

– Egyelőre nem találjuk – hallatszott a többiek hangja, de csak nehezen bírtam rájuk koncentrálni. Legszívesebben behúztam volna Balicnak egy hatalmasat.

– Miből gondolja, hogy érdekelne, mit csinálnak vele? – vontam meg a vállam lazán. Úgy döntöttem, blöffölni fogok. – Eljöttem, mert gondoltam, tartozom neki ennyivel, azonban a saját életem fontosabb. Szóval csinálhat, amit akar...

– Oh, szóval amit csak akarok? – kérdezte gúnyosan, majd a zsebébe nyúlt. Egy vékony anyagot húzott elő, ami csupa vér volt. – Akkor gondolom, ezt sem bánod?

– Mit művelt?

Alig ismertem meg a saját hangomat. Balic beszélni kezdett, de valójában már semmit sem hallottam abból, amit mondott. Csak a vérrel áztatott anyagot láttam. Egy pillanatig levegőt sem vettem, majd a döbbenetet átvette a harag. Átjárta az egész testemet, szinte fizikailag éreztem. Mélyen bennem az erőm zubogni kezdett, aztán hatalmas intenzitással kirobbant belőlem. Ha akartam, se tudtam volna megállítani. A föld megremegett. Egyre erősebb lett a rengés, amitől mindenki megrémült. A mágia irányíthatatlan lett. Vad volt és zabolátlan, az a fajta, ami bárkit elpusztít, aki az útjába kerül.

– Lex? Mi a fene történik? – hallottam Echinoderm hangját, de nem feleltem.

Elindultam Balic felé. A fegyvereket úgy hajítottam félre, mintha csak rongybabák lennének. Rám lőttek, de a golyók megdermedtek a levegőben, majd a földre hullottak. Néhánynak volt annyi esze, hogy menekülőre fogja. Balic is így tett. Gyáván elrohant, de el fogom kapni. A férfi után iramodtam. Az udvaron megálltam egy pillanatra, szememmel a doktor után kutatva. Az emberek úgy rohangáltak, akár a megvadult állatok.

- Látom őt! – hallottam Szofit. A szívem kihagyott egy ütemet.
- Merre?
- Most jött ki az egyik nagy, fehér sátorból.

Rohanni kezdtem. Amint odaértem, körbefordultam, de sehol sem láttam Lilt. Kétségbeesetten kapkodtam a fejem. Próbáltam lenyugtatni magam. *Nem esett baja. Él. Minden rendben lesz.*

Le kellett állítanom a földrengést. Az erőm még mindig el volt zárva, és ez a kitörés, amit tapasztaltam, szinte minden energiát kiszipolyozott belőlem. Mély lélegzeteket vettem, egyhelyben lecövekeltem, nem törődve az emberekkel és a hangzavarral, ami körbevett. Amikor megfordultam, már alábbhagyott a rengés, azonban úgy éreztem, mégis kizökkenek az egyensúlyomból. Megláttam Lilt. A haja csatakos volt az izzadságtól, a ruhája véres, az arcára kiült a fájdalom, de még soha nem láttam nála szebbet. A szemem összeszűkülte, ahogy Balic megjelent mögötte. Azonnal elindultam, de az utamat állták. Az egyik katonát könnyedén leszereltem. Elvettem tőle a fegyverét, amit a távolba hajítottam. Valamelyik rám lőtt, de nem talált el. Közel álltak hozzám, ezért úgy gondoltam, szándékosan célzott félre, és csak amolyan figyelmeztetésnek szánta. Kétségbeesetten figyeltem, ahogy Balic maga után ráncigálja Lilt.

– Indulj, majd mi elintézzük ezt! – jelent meg a hátam mögött Echinoderm.

- Végre kamatoztathatom a tanulmányaimat – vigyorgott Szofi.

Ahogy elindultam, az egyik egyenruhás újra rám lőtt. Echinoderm suhintott a kardjával, mire egy fénynyalábbal eltérítette a lövedéket.

- Szép volt, Patricia – vigyorgott az unokatestvérem.

– Komolyan, Derm? Megdicséred a kardot? – kötekedett Szofi. Már nem hallottam, Echinoderm mit válaszolt erre.

A szívem eszeveszett sebességgel dörömbölt, amikor meghallottam Lil bosszús hangját. Szinte jobb kedvre derültem attól, hogy még egy ilyen szorult helyzetben sem képes csendben maradni, de a jókedvem nem tartott sokáig. Megláttam Balicot, aki fegyvert szegezett rá.

Lil lágyan engem szólított, mire minden figyelmemet rá összpontosítottam. Az érzelmek rögtön megrohamoztak, olyan erősen, hogy azt szinte el sem hittem. *Szeretem ezt a lányt, tényleg nagyon szeretem.* Nem érdekelt, hogy találhatna nálam jobbat. Én akartam jobb lenni, miatta. Visszagondolva ostobaság volt küzdeni az érzés ellen.

A szemem sarkából láttam, hogy megjelentek mellettem a többiek. Megkönnyebbültem, amikor Echinoderm előrenyújtotta a kezét, azonban semmi sem történt. Összehúzott szemöldökkel pillantott a tenyerére. Én sem értettem, miért nem aktiválódott az ereje. A mágiánk ingatag az emberek világában, de attól még működött. Balic kárörvendőn vigyorgott, miközben megszólalt.

– A trükkjeitek most nem működnek, hála ennek – emelte fel a kezében tartott ezüstsínű szerkezetet. – Gátolja az atlantiszi mágiát, kifejezetten a fajotok számára eszeltem ki. Még kísérleti stádiumban van, de úgy tűnik, működik.

Előreléptem, ő rögtön hátrált. Már így is túlságosan a perem szélén álltak. Megtorpantam.

– Mit akar?

– Először is megvárjuk, míg ideérnek a többiek. Aztán szépen portált nyitok nekem Atlantiszra.

– Magának elment az esze! – szólt közbe Szofi.

– Tudom ám, ki vagy, te lány – nézett rá a doktor, mire az említett gúnyosan szalutált. – Sajnos nem voltam ott aznap, amikor megszöktetek. Amatőr munkát végeztek a kollégáim.

– Szerintem meg szimplán nagyszerűek vagyunk, ha szökésről van szó – vigyorgott Echinoderm. – Meg úgy, amúgy is.

– Küldjük át. Nem száz százalék, hogy túléli – néztem hátra. Anteon azonban a fejét rázta.

– Tudod, hogy nem tehetjük – suttogta.

Tudtam. Épp ez volt a baj. A helyükben én sem tenném. Fontosabb a népünk biztonsága. De azokban a percekben az sem érdekelt volna, ha az egész világ elpusztul, csak Lilnek ne essen baja. Nagyot nyelve néztem Liliás szemébe. Én magam nem tudtam megnyitni a portált, az unokatestvéreimet pedig nem kényszeríthettem. Hacsak nem teszek olyasmit, amivel újra magamra haragítom őket. Kész lettem volna rá. Gyűlölnének, de megérné.

Lil szeme könnybe lábadt, megrázta a fejét. Nem akarta, hogy engedjünk Balic kérésének. Az arcáról az elfogadás sugározott. Elmosolyodott. Úgy éreztem, nem kapok levegőt. Kinyitottam a számat, hiszen még egyszer sem mondtam ki neki, mit érzek. Újra megrázta a fejét. A könnyek hangtalanul peregtek le az arcán.

– Tudom – szólt halkán.

A fájdalom szétterjedt az egész mellkasomban. Tehetetlennek éreztem magam. Kész voltam alkudozni, könyörögni. Bármire!

Aztán minden olyan gyorsan történt. Megdermedtem a lövés hallatán, de nem Balic húzta meg a ravaszt. Ez valahonnan a hátunk mögül érkezett. A férfi kezéből kiesett a pisztoly, szája elnyílt, ahogy lenézett. Vörös folt terjedt szét az ingén. Hátrált egyet, de magával rántotta Liliast is. Balic megtántorodott, és dőlni kezdett a mélység felé. Mielőtt magatehetetlenül zuhant volna alá, elengedte Lil karját, de addigra már késő volt.

Lil elvesztette az egyensúlyát. Azonnal előrevetődtem, azonban túl messze voltam. Egy percig sem gondolkodtam, máris ugrottam utána. Láttam eltűnni a habok között. A vízbe érkezés még nekem is fájdalmas volt. Felvettem a sellő alakomat, hogy gyorsabb tempóban úszhassak. A sodrás túlzottan erős volt, még nekem is kihívást jelentett. Lil a sérült karja nélkül sem bírt volna vele. Olyan volt, mintha egy örökkévalóság telt volna el, mióta utána ugrottam. Számomra a víz alatt lélegezni természetes, de Lil ember, ő legjobb esetben is percekre tudja csak visszatartani a lélegzetét, de ha nekicsapódott egy sziklának, és elvesztette az eszméletét... Kezdtém kétségbeesni, amikor végre megpillantottam aranyszőke fürtjeit. Elkaptam, mielőtt még mélyebbre süllyedhetett volna. A felszínre siettem vele, de feje erőtlően a vállamra hullott. Nem lélegzett!

A partra igyekeztem vele, óvatosan a földre fektettem. Nem tudtam, mit kell tenni ilyenkor. Atlantiszon nem jellemző a fulladás. Mégis esetlenül próbálkoztam valamivel, amit az egyik filmben láttam.

– Gyerünk, Lil! – könyörögtem, látva sápadt bőrét és elkékült ajkát. Még soha nem éreztem hasonló kint. Egyre hevesebben vettem a levegőt, könnyek égették a szemem. Nem veszíthetem el! Nem lehet, hogy csak ez a rövid idő járt nekünk! – Gyerünk már! Ne merj itt hagyni!

Lil felköhögött. Egy sóhaj szaladt ki a számon. Megkönnyebbülésben halkán felnevettem. Oldalra fordult, és öklendezve szabadult meg a víz maradékától. Visszagördült a hátára, és felnézett rám. Kezemet az arcára simítottam, eltúrtem a szemébe hulló hosszú tincseket. Lassan visszatért az arcára a szín.

– Oké, most már mondhatod – suttozta rekedten. A homlokomat ráncoltam. Nem értettem, mire gondol.

– Mit?

– Hát azt, hogy szeretsz.

Felnevettem. Mindig nehezen beszéltem az érzéseimről. Ezúttal azonban a szavak könnyedén jöttek.

– Sok rossz dolog történt velem az életem során, ebből pedig kevés volt a jó. De az összes jó dolog közül, te vagy a legjobb. Szeretlek, Lil! – suttogtam az ajkához hajolva. Magamhoz öleltem.

Kiderült, hogy Jensen adta le a lövést. Nem tudtam, hogy hálás legyek, vagy inkább kinyírjam. Egyrészt nélküle valószínűleg nem sokra mentünk volna, de közben meg nagy veszélybe sodorta Lilt. Végül kiegyeztem a dühös pillantásokban.

– Azt mondom, meghaltál a dokival együtt – jelentette ki Jensen rám nézve.

– Miért segít nekem? – kérdeztem gyanakodva. Valahogy továbbra sem bíztam benne teljesen.

– Ennyire jófej vagyok – vont vállat. – Meg büntudatom van, és talán voltam olyan hülye, hogy csak az utóbbi pár napban jöttem rá, kiknek is dolgozom valójában.

Ez a válasz nem volt túl kielégítő, de nem firtattam.

– Köszönjük – mosolygott Lil. Aprót rándult az arca, ahogy kézfogásra emelte a kezét.

– Azt mindenképp lássátok el – mutatott a vállára.

Jensen búcsút intett azzal, hogy soha többé nem fogjuk látni. De előtte még adott nekünk egy telefonszámot. A szám egy férfihoz tartozott, aki biztosítani tudott nekem iratokat, amikkel már teljesértékű földi lakossá válhatok. Ha szeretnék... Ez volt a legnagyobb kérdés, ugyanis az unokatestvéreim bejelentették, hazamehetek velük.

Visszaérve a házba mindenki a nappaliban foglalt helyet. Várakozón meredtek rám, de nem igazán tudtam, mit kellene mondanom. Egy szimpla köszönöm kevésnek érződött, hiszen hálásabb nem is lehettem volna. Megköszörültem a torkom.

– Köszönöm, hogy segítettetek – pillantottam az unokatestvéreim és Szofi felé.

– És? – kérdezte Echinoderm egyik szemöldökét felvonva. Nagyot sóhajtottam.

– Nézd, már bocsánatot kértem.

– Igazából nem – vigyorodott el Antedon, ahogy hátradőlt a kanapén.

– Nem?

– Nem – rázta meg a fejét Echinoderm. Neki is hatalmas mosoly terült el az arcán. Szerettem volna letörölni a képéről. *Régi rossz szokás.*

– Hm, akkor csak gondoltam rá – vontam meg a vállam nemtörődöm módon, mire Lil a karomba csípett. A szememet forgattam. – Rendben. Mindent sajnálok, és ezúttal komolyan is gondolom!

Lil büszkén mosolygott rám, majd a kezem felé nyúlt, hogy megszoríthassa, de összerezett. Majdnem megfeledkeztem a sérüléséről. Ellenkezést nem tűrve a szobába parancsoltam.

Leült az ágyra, míg bevittem az elsősegélydobozukat. A többiek addig sem unatkoztak, beszélgetésbe kezdtek. Rémes hangzavart csaptak ahhoz képest, milyen kevesen voltak, de nagyra értékeltém, hogy kettesben hagytak minket. Ahogy elkezdtem kitisztítani a sérülést, felnéztem Lilre. Feltűnően hallgatag volt, ez pedig nem tetszett.

– Sajnálom, hogy miattam megsérültél!

– Ez nem a te hibád – rázta meg a fejét, aztán felszisszent a fertőtlenítőtől. – Lex – szólalt meg hosszú hallgatás után.

– Hm? – pillantottam rá.

– Visszámész? Tudom, mennyire vágytál rá, hogy hazamehess.

Emiatt feszengett, értettem meg. Egy nap szerettem volna visszatérni a világomba. Liliának igaza volt, amikor azt mondta, változást hozhatok. Vágytam erre, de minden, ami igazán számított, az már az emberek világához kötött. Ráadásul nem álltam készen. Még nem akartam szembenézni az apámmal, nem akartam a vállamra venni a hatalmas terheket. Egy ideig csak Lex akartam lenni, nem pedig a Gránit királyság koronahercege. Ráadásul ha egyszer visszamegyek, akkor azt akarom, hogy Lil is velem jöjjön. Ő azonban nagyot nyelve elfordult tőlem, szemébe könnyek szöktek. Félreértette a hallgatásomat.

– Lil, amikor veszélyben voltál, bármit megadtam volna azért, hogy ne essen bajod. A koronám, a címem, egész Atlantiszt. Semmi sem számított. Szóval a válaszom nem – nyúltam előre gyengéden, és magam felé fordítottam az arcát. Lágy csókot nyomtam az ajkára. – Nem megyek sehova. Ráadásul ez elől – mutattam kettőnkre – amúgy sem tudnék elmenekülni. Bárhová is mennék, az irántad való érzéseim kicsit sem enyhülnének.

Végre elmosolyodott.

Lil rögtön összebarátkozott Szófiával, és temérdek kérdéssel bombázta. Én pedig végre beszéltem Echinodermmel. Már régóta esedékes volt. Először az egész rémesen kínosnak bizonyult. Mindketten kerültük a lényeges témákat, mire Szofi nagyot sóhajtva közénk lépett.

– Az ég szerelmére! Beszéljete már rendesen. Derm, mondd el neki, amit nekem. Te meg kérdezd meg, amit meg akarsz – mutatott előbb egyikünkre, majd a másikunkra, aztán ott hagyott minket. Kissé megilletődötten néztünk mind a ketten. Úgy éreztem magam, akár egy gyerek, akit leszidtak.

– Szofi néha ijesztő tud lenni – suttogtam, mire Echinoderm felnevetett.

– Igen, de én így imádom őt.

Elmosolyodtam. Kicsinyesnek éreztem magam, hogy annyi éven át féltékeny voltam az unokatestvéremre. Végre őszintén tudtam örülni a boldogságának.

Egy ideig csak meredtünk egymásra, végül egyszerre bukott ki mindkettőnkől az első dolog, ami eszünkbe jutott. Az unokatestvérem sokat beszélt a Sirennel való kapcsolatáról. Elmondta, hogy sosem történt közöttük semmi, de a leendő menyasszonyom ráakaszkodott, majd kitalálta azt a sztorit. Mint kiderült, Echinodermmel jobban hasonlítottunk, mint hittem volna. Ő is hajlamos volt elfogadni, ha valamit feltételeztek róla, és nem igyekezett javítani a hírnevén. Később Antedon is csatlakozott hozzánk. Az amatrixról semmit sem tudtak, ahogy apámról sem.

– A Gránit királyság most nagyon visszahúzódott. Apád furán viselkedik.

– Ez nem újdonság – jelentettem ki.

– Úgy gondoljuk, készül valamire, ezért nagyon óvatosak vagyunk – mondta Antedon. – Ezért nem tudhat az időeltolódás megszűnéséről és az ittlétünkről sem.

– Tőlem aztán biztos nem fogja megtudni – morogtam.

A testvérek összenéztek, majd rákérdeztek arra, amire saját bevallásuk alapján már régóta szerettek volna. A kapcsolatomra a szüleimmel. Szükszavúan ugyan, de bevallottam nekik mindent róluk. Életem egyik legnehezebb beszélgetése volt.

Pár óra múlva Lil fáradtan dőlt nekem, és az unokatestvéreim is úgy ítélték, ideje menniük. A távozásuk előtt megígértem nekik, hogy a varázskönyv segítségével néha felveszem velük a kapcsolatot.

Hetekkel később kezdett minden normalizálódni. Mrs. North mosolyogva integetett felém, ahogy visszafelé tartottam a házba a postával. Izgatottan tettem le a konyhaasztalra a csomagot. Megérkeztek az irataim, ami azt jelentette, hogy végre beiratkozhatok az építészmérnöki szakra. Szinte minden szabadidőmben a felvételi vizsgára tanultam. A diploma megszerzése után Kyle cégénél fogok dolgozni, noha már így is azt tettem, hiszen állandóan a segítségemet kérte. Küldtem egy gyors üzenetet Kyle-nak és Jacknek, ugyanis a munka miatt elutaztak pár napra, de a lelkemre kötötték, azonnal írjak, ha megvannak a papírok. Kezdtém megbarátkozni a mobilommal, de még mindig rémesen keveset használtam, és a többieknek olykor figyelmeztetniük kellett arra, hogy egyáltalán létezik.

Lil álmosan lépett ki a hálósobánkból. Korán volt még, de én nem bírtam aludni. Amint meglátta az asztalon heverő halmot, felélénkült.

– Megjöttek? – ugrott mellém, felemelve az egyik papírt. – Hivatalosan is Atlantából származol – viccelődött.

– Hivatalosan sem szabadulsz már tőlem – jelentettem ki átölelve. Fejét a mellkasomba fúrta, és egy ideig szorosan hozzám bújtt.

– Na, felhívjuk őket? – kérdezte, felemelve a fejét. Megígértem az unokatestvéreimnek, amint döntöttem, beszélek velük. Tudtak a terveimről, de amikor utoljára beszéltem velük, még nem választottam ki, hova felvételizzek. Több minden vonzott, azonban Kyle szinte könyörgött, hogy az építészet mellett döntsek.

– Később. Ha beszélünk, Szofi mindig órákra lefoglal téged – ráncoltam a homlokomat. – Most egy ideig csak magamnak akarlak.

– Mindig csak a tiéd vagyok – vigyorodott el, karját a nyakam köré fonva.